ION CARAION

DRAGOSTE
E PSEUDONIM
MORȚII

Ion Caraion

Dragostea e pseudonimul morţii

EDITURA LITERA
2011

ISBN 978-606-600-342-1

Lectură plăcută

Volumul cuprinde o selecţie retrospectivă din opera lirică a lui Ion Caraion, unul din cei mai importanţi scriitori din literatura română contemporană, a cărui activitate poetică se întinde pe parcursul a peste patru decenii.

Selecţia textelor poetice s-a făcut din volumele:

Panopticum (1943), *Omul profilat pe cer* (1945), *Cântece negre* (1947), *Eseu* (1966), *Dimineaţa nimănui* (1967), *Necunoscutul ferestrelor* (1969), *Cârtiţa şi aproapele* (1970), *Cimitirul din stele* (1971), *Deasupra deasuprelor* (1971), *Integrarea majilor* (1978), *Dragostea e pseudonimul morţii* (1980) şi *Apa de apoi – poeme*

Editura îşi exprimă şi pe această cale

gratitudinea pentru asentimentul dnei Valentina Caraion, soţia autorului, de a publica prezentul volum neremunerat.

PANOPTICUM 1943

Antreul poemului

Cinele la care ne-am oprit, ogoarele
ne-au sucit sufletele, ne-au secat picioarele.
Pământeni, adăstam. Atâtea scorburi, atâtea riduri...
Noi am scris cu nevroză pe ziduri

şi-am colindat neurastenia, să bem
igrasie din ploaie, rachiu din poem
otrava murdară, ţipătul spân...
...De douăzeci de ani scobim într-un plămân
pentru tinereţe, pentru păcat –
ne-njunghie frumuseţea în care n-am intrat.
Cu mâinile ciungi, tatuate
ne ducem în cârcă pustele depărtărilor toate –
carnea înţeapă, – zăpezile, anii
ne-au spart inimile, ne-au omorât bolovanii.
– Lângă marginea vorbei, la cină,
semănăm soare, culegem vermină
la fundul purităţii, fără gramatică
dispreţuim cuminţenia reumatică
a inşilor bolnavi de centimetri pătraţi.
Avem umbletul simplu, dar paşi tulburaţi,
ne gâtuie măsura, ne pune cătuşă
geografia unor molii cu belciugul la uşă.
Noi suntem nebunii care vor muri
pe marginea dintre noapte şi zi
fără îmbrăcăminte, fără adăpost
lângă toate înţelepciunile veacului prost.
Peste o sută de ani veţi veni înapoi
să întrebaţi de inscripţii, să vorbiţi despre noi
scârbe ale lumii cu gravitate de gong,
trântite comod în chaise-long.
Lăsăm perdelele, îndurăm frigul; pentru brumă –
nici înţelegerea voastră, nici bucuria postumă
nu ne mai trebuie. Ci, numai, frumos,
s-auzim cum umblă grâul pe jos,
cum îngerii ne cheamă – în mână
când ţinem trecutul (fântână)
din care bem cu mâinile-amândouă
apa rugăciunii mai tare, mai nouă.

Carnet lapidar

Ne depărtăm... În noi destinul sună – grav metal
cu tot ecoul înăuntru: cancer. Parcă
suntem o gară neagră und' se-ncarcă
vagoane cu porumb oriental.
Câțiva întârziați mai dau din cap
(nu ştiu dacă putem vorbi sau doar
agonizăm...) se-mpung pe trotuar
ideile, din frunte la ciorap.
Multicolor, prin păcură răzbat
semnalele; de-aici se duc şi trenurile noastre...
În zvârcolirea mutelor dezastre
ne luăm de piept, murim cu-adevărat
atât: într-o celulă din inimă pe care n-o cunoaşteți.
Luminile scriu roşii, pe peroane,
hamalii urcă sacii în vagoane –
rămâneți arbori! voi, gânduri aspre, paşteți!
Oricum, e tot ce face-un muribund
– călătoria asta ne sugrumă...
Ne ocolesc cei buni ca pe o ciumă
şi nu coboară scările din fund.
Dormiți! În nepăsarea voastră – scundă sală –
se recunoaşte râma; se târâie gândacul;
vi-i frică să vorbiți de dracul!
Un deget e-n gunoi. Cinci mâini de fier se scoală.
Marginalii: – La podul din Pădurile Nevroză
delirul creşte straniu din portret,
picherul negru gâfâie – amanet
la linia ferată cu hipnoză.

Oxidare

Oraşele de la marginea pămîntului, vechi

n-au blocuri, nici oameni pe asfalt
sub Dumnezeu cenuşiu şi în înalt
munții se plimbă cu copacii-n urechi.
Oraşele de la marginea pământului, rar
înmoaie în iarbă cu fum
atâta tinerețe avum –
rodul, cu smârcul, se-alese: amar.
Ploile-n haltă băloase, şi-n stradă
ling pălăriile. Oraşele reci
au intrat pe ferestre în biblioteci
şi până la ziuă au ars într-o ladă.

Diagramă

Prin inimile noastre trec domnii cu trăsura –
sub vânăta cangrenă ca sângele sau drupa
da, mâinile acestea-mbâcsite ți-au dat cupa
murdară, să-i bei sucul amar de praf, ca zgura.
Aici, în palma tristă pe care-o văd cu lupa
veneau atunci artere, acuma numai gura –
un termometru umed a lins temperatura
şi-a mai plouat aseară pe străzi la Guadelupa.
Copacii pe trotuare mergeau de-o săptămână
(mucegăise cerul la geamul 20)
da, ploile pe streşini absurde-au fost şi reci
afişele din palmă...
Cu muribunzi de mână
am auzit cum pleacă tramvaiele-n sincopă.
(Purtai atuncea febră şi mâini de antilopă...

Cangrenă

Oraş în care putrezeşte tinerețea pe străzi,
oraş ca un câine cu bube ieşit dimineața din lăzi,
oraşul-idee, oraşul cangrenă, oraş adormit

mai înainte de cuvântul *sfârşit*.
Oraş în care e-o graniţă care se târăşte pe brânci, care fură
cu tăcerea tăiată, cu noaptea la gură
oraşul prin care n-am mai fost, oraş în care murim
fără parabola intrării în Ierusalim.
Oraş cu heleştaie, cu sanatorii, cu depărtare
oraşul-protestare...
Nici luna, nici câmpul, nici râul
nu-şi tremură grâul
prin tine
oraş-pământ, oraş-plictiseală, oraş-mărăcine
cu liniştea ruptă, cu disperare, cu câini
împotmolit de cicatrice pe mâini.
Atât:
cenuşiu, moarte, urât,
sârme, opac...
– Şi mâine dimineaţă – descompuşi – pornim, iarăşi, la
atac...

Autumnală

Lipit de pantalonul înăclăiat şi dens
vântul are gust înecăcios de acid fenic –
tendoane groase de ger se-nalţă imens
dintre obezile pământului cu nervi de astenic.
S-au închinat toţi soldaţii la soare,
i-au sărutat casca, i-au îmbrăţişat picioarele –
de-acuma va începe o iarnă posomorâtă şi lungă, din care
cine ştie când o să mai vadă soldaţii soarele.
Careurile întunericurilor cenuşii au plecat
să se urce-n artere ca-n seră,

dimineţile gâlgâie, sângele se scutură-nchegat
şi numai inimile noastre văd cum plouă
prin seara otrăvită, de holeră.

Coşmar

Parcă ierburile răsar cât cârjele şi se ţin după noi
cu unghiile, cu ghearele, cu dinţii cât o seceră.
Şrapnelele ne-njură; curg apele dense cu oloi
extras din greabănul cu vineţeală caldă. Ne degeră.
Se mai deschid uşile, mai zbârnăie-o clanţă, un pat.
Improvizările astea primitive au ajuns infermerii şi spitale.
În fiecare noapte visăm jivine, tranşee, scuipat
cu sânge... Doctorii se uită la noi ca la un pachet cu resturi
sau ca la o pereche de sandale.
Ni-s obrajii galbeni în toate zilele, mâinile fierte.
Halucinăm. Unii – mai sănătoşi – râd, ţipă să tăcem.
De unde să mai cumpărăm linişte? Ne huie capul. N-are decât
să ne certe
şi medicul şi surorile de caritate... Tot o să se facă inima
asta, până dimineaţă, ghem.
Nu sunt, dar vedem pisici negre cum urcă pe ziduri;
salcâmii năvălesc înăuntru, căpiţele de fân se aliniază
– înţeleg: trebuie c-au ieşit apele din matcă, ne-au invadat
celulele, ne-au tatuat frunţile cu riduri,
de aceea am eu febră, iar fauna şi flora, disperate se
refugiază.
Îmbrăcaţi-vă repede! (Nu mai interesează dacă v-aţi făcut

bocancii sau ați luat concediu...)
Vom evada prin creştetul casei într-un platou fără gloanțe
şi lacune.
Nu există momentan nici un alt remediu,
ascultați-mă, decât halucinațiile cu somnalin şi-n vinele
brațului drept o neîntârziată efuziune.
Camarade, te uiți la mine saşiu, c-un ochi de erete.
Poți să scrii acasă că nu mai sunt – puțin mă doare.
Ceea ce ar trebui să înțelegi, dacă mai eşti om: că mi-e sete
şi azi-noapte, pe când voi dormeați, mi s-au desfăcut bandajele
de la ambele picioare.
Seara intră în dormitoarele anemice trecând cenuşie-n pervaz;
n-aş compara-o pentru nimic în lume decât cu o cutie de vată,
în mijlocul acestui U.R.S.S. care miroase a tinctură de iod
şi a spută de gaz
şi pe unde carnea mea ciuruită bea fără nici o emoție în
fiecare după amiază apă oxigenată.
Țipătul pe care l-am auzit acuma nu mai este al unei mame;
miroase a cocs, a gudron.
Dacă priveşti atent – flacoanele cu doctorii s-au spart în noi
la orice minutar.
Mi se pare că se clatină ferestrele, că duşumelile s-au
transformat în poligon,

pe când totul e un fapt divers: părăsim casele şi ne depărtăm
de front într-un tren sanitar.

Pacienți

Se urneau spitalele pe jos –
nişte mari cutii cu sărbătoare,
fiecare pat creştea c-o floare
la obrazul Domnului Hristos.
Înfloreau (Acolo Sus) bujori
zgâriați pe căni de ametist,
brațele-l dureau intens pe Crist
de atâtea rugi, de-atâtea flori.
Luna cât un jnep, cât o femeie,
atârna la geamuri – buruiană,
inimă plângea pe zid: virană
pasăre tăiată-n curcubeie.
Pe la-ncheieturi – e lucru cert –
desnădejdea-şi legăna o mână,
ne ungea cu-oleacă de țărână,
ne muşca din zile câte-un sfert.
Noaptea – blid cu oase negre, sparte –
la bolnavi în braț fuma mohârcă,
fiecare ceas ne lua în cârcă
şi ne da să bem nițică moarte.
Curțile tânjeau – sublim declin
camerele albe – stranii jocuri –
se cârpeau cu mătrăguni pe-alocuri,
miroseau a cruci câte puțin.
Se-auzea molateca prezență,
foşnetele linişti rotund
ridicau otrăvurile din fund
să spoiască nervii cu demență.

Hăuiau saloanele, pe ganguri
se ciocneau hipnotic siluete,
cei culcați cu seara la perete
alergau besmetici după ştreanguri.
Mâinile crispate-n partituri
ireale bâjbăiau un ton;
adormeam confuz la unison
sfâşiați de-obsesii în custuri.
Iar târziu, spitalele, târziu
ne-au strigat profund din bătătură;
hemoragii de jar puneau în gură
mari garoafe roşii pe sicriu...

Clişeu

Ne ies Caucazii înainte rostogoliți, uriaşi, întărâtați.

Cazematele sunt puse să iscodească – broaşte țestoase pe rână.

Se cunoaşte după adulmecări: au mai trecut pe-aicea soldați

cu pădurile urcate în cârcă, pline de frig ca de lână.

Dinspre nord-vest fumegă tancuri în retragere: grele.

Din horcăieli zguduite, simțim aviația. Nu e a lor.

Incendii. Se zbârleşte pământul, munții se clătesc cu petrol

în măsele,

ar pleca şi ei, dacă-ar avea în locul zăcămintelor motor.

Huruie mereu. Canoniere spintecă aerul. Înserează

cu ploaie rece cursă din cască până-n sân.

Deasupra noastră norii țin cerul, ca pe-o pălărie, să nu cază

prin văile unde ugerul lui de piele zbârcită stă-n lapte de fân.

Deodată se face întuneric mult. Mi-e foame. M-adun –
pe sub mantaua ferfecată se vede țara cu toate ştiubeile.
În seara asta aş lua din adăposturi mitralierele ca pe-o
hălăciugă de-alun,
că uite, sufletul meu nu mai are haine şi umblă-n pielea
goală ca femeile.
Doamne, auzi-mi inima ca pe goarnele decapitate
cum strigă din toate părțile, din toate ruinele, din toate
şoproanele.
Vezi-mi, Doamne, sufletul cu rochia lăsată pe jumătate.
cum aleargă să te găsească şi să-ți pupe numai o dată
autocamioanele.
Mi-e frică să întorn capul. (Acolo a început o maşinărie
să țipe...)
Din aparatele mele cresc şine ferate, Doamne, pe-omoplat.
Trimite ambulanța Ta, câteva batalioane de îngeri, câteva
echipe
Să caute înăuntru cu ce-or şti şi ei, să vadă: a intrat ceva
sau n-a intrat?
Însă, vezi? – dealurile au luat foc. Depărtările ard. Îi arăt
vestonului meu hălcile roşii de cărbune cum zac.
Cineva ronțăie; ne uităm îndărăt:

în urma plugului, strămoşii mănâncă din sângele nostru şi tac.

Panopticum

Prin piepturile noastre absurde se plimbă
orașele incendiate, amare.
Păsările din ele sunt păsări de pradă.
Oamenii incidentali vorbesc singuri şi tare.
Nu răspunde nimeni, – din ziduri
sau ganguri ies şerpi cu mersul târât;
singurătățile serii cu cuțitele-n mână
ne țin de urât.
Fețele au pe ele cărbune crescut
cu gloanțele, cu foile de cort.
Pe timpul războiului,
în noi cartierele au ars ca pălăriile calabreze, de sport.
Echipamentele seamănă cu pietrele;
au culoarea drumului spân.
Într-o zi de octombrie, serioasă,
au să răsară scaieți negri-n plămân.
La dansul grotesc al orbitelor
vom vedea atunci fabricile de cărămidă umană
pompându-şi alcoolul din bureții lor anonimi
peste inimă cât o capcană.
– Doamne, să ne ajuți să te întâlnim pe Calea Lactee –
cuptoarele tale coc pâinea țăranilor trişti:
dacă ai fi lângă noi, te-ai întâlni cu Iisus Hristos în tranşee
sau l-ai găsi mort în porumbişti.
Să ne culegi, Doamne, ca pe struguri
din alifia țarnelor, din vegetații de fier –
că... „noi pentru tine ducem acuma războiul acesta

mare cât o felie de cer”.
Oamenii tac de-alaltăieri şi te-aşteaptă;
puştile lor (crede-mă) n-au să tragă niciodată în tine,
cu toate că trupurile noastre-ngropate-n asfalt
se uită la soare ca la un hoţ ieşit, ziua, din mine.

Jurnal de grupă ...dubito

Ne colcăie alcoolul imensităţii-n vine
ca-n negre cazemate o foame animală;
centurile ascunse sub carnea minerală
incendiază straniu pupilele aldine.
Şi un moment doar gândul cartuşierii spart
zvâcneşte-n piept: dinam... (Mai tremuri lângă uşi?)
Au parcă azi copacii bandaje de mănuşi,
iar steagurile zării vorbesc despre Descartes.

OMUL PROFILAT PE CER (1945)

Pasărea urgiei

La marginea vieţii zăceau
oamenii veacului întunecat,
privindu-se unii pe alţii ciudat
asemeni cavalerilor Sfântului Graal.
– Nu mai avem rodii nici pâine.
Tâmplele – tâmplele înoată în sânge;
o pasăre slobodă plânge
sub ceruri zbârcite ca foamea.
Nici veacul acesta, nici el
nu-i al nostru – şi minte;

rămâne un cuvânt negru, fierbinte
de spus în fiecare zi lângă uşă.
Cuprindeţi pădurea acestui ev-mediu
şi ea nu-i decât o pată, un ton.
Ochiul lunii de pe ţărmul breton
se despleteşte-n oraşul-asediu.
Simt linişte a cu somnul rotund
plimbându-se-n aquareau neştearsă,
mâna care intră pân'la fund
în inima parcului arsă.
Un iepure galben se culcă
neîntrebat sub lunetă
şi seamănă a baltă de păcuri
trupul lui, sub cuţitul împuns în carpetă.
Odată cu luna intrară
prin case miresme de fân;
bolnavul, rotundul plămân
al cetăţii îşi zvârle casca afară.
E un sfert de oră reculegere lăsat.
Muzeul cu bătătura sa largă,
tras de-o pasăre slobodă, aleargă
prin peisajul ca un pom retezat.
Oxidări, oxidări...
Parcul a fost o flacără mare.
Pe fundul oceanului, seara
au trecut turme de arbori de sare.
Seceta, drumul, ereţii
şi munţii, vânătoarea, platanii.
Zăceau la marginea vieţii
oamenii veacului – stranii.

Trotuarul din memorie

Mă oboseşte cerul şi nu pot

să-l scutur – mătrăgună-n manuscris,
n-am cui să-l duc pe brațe ca pe-o geantă
copacul ăsta care m-a ucis.
O mahala de-autografe slute... Parcă
mi-au fătat necazuri mari cu sacul.
Merg prin cârciumile tale negre, unde
păharele stau goale – lua-le-ar dracul!
De undeva mă caută inscripții
străzile ca babele: cartoane
își astrucă oasele-n bulendre
şi se-ncheie pudic la paltoane.
Vezi, tu nu-ntreba dacă am plâns
ce importă asta: ca să ştii ce fac?
Noi trăim cu dorul şi ne-ajunge:
apă, suflet, pâine şi tabac.
Totdeauna ne certăm cu cineva,
nu dormim cu noi decât sub cort.
Ni se plimbă clopotele-n carne
cum se duc cocotele la mort.
Ridicoli Don Chişoți prin vechi saloane
privim năuntru grave draperii:
umbrele gem goale pe sub masă
latră câinii ultimei isterii.
Nu-ntreba ce fac, unde mă culc –
tot nimica nu-i dacă-ai să ştii.
Palmele acestea, cum le vezi,
le-a fătat o noapte-n bălării.
Se prăbuşesc în inimă găleți,
– cuvintele. Nu pot să chiui, să m-agăț
de cineva, să-mpiedec măcar hoitul
prăpăstiosului incendiu. Un desmăț
se-ntinde pretutindeni, macerat.
Plutesc cetățile cu descompunere latentă
prin foamea vagabondă, care strigă,

prin strigătul din ranița dementă.
Migrenă, ulcer, tusă şi scleroză –
nădejdea ca o târfă, de ce fuge?
orbii trec spre unde n-au să vină,
paşii calcă-n sticle şi belciuge.
Vezi, ce importă dacă-am plâns sau dacă
ne-am culcat prin gropi ori pe gunoi?
Viața noastră tot aşa rămâne:
un lighean cu gulerul de zoi.
Că ne luam în brațe cu birjarii
ori vindeam grăunțe-n băcănie,
parcă asta ce interesează?
Tot aşa plecăm; – pe-o farfurie.
Tot aşa plecăm: într-o trăsură
colorată alb sau negru – după
cum mai bate inima şi cum
ne hrănim cu seruri ori cu supă.
Lucruri duse-n lăzi ori geamantane,
ne stricăm ca nişte aparate.
Nu s-alege nici barem atâta
din tot luxul dens de surogate.
Sângele aleargă; din adâncuri
mucegaiul verde ne-a strigat,
simt în mine cerul care roade
salcia cu piciorul descălțat,
animalul care-şi linge părul
de văpăi carnale, când egal
scade noaptea-n lămpile din mine
şi-n oraşul numai c-un spital...

Partitură

Nu, nu e mâna ta care plânge,
nu-i cântecul tău care coace,

convoaie de codri mânate încoace
şi dropii de muzici scuipate în sânge.
Mă fură trecutu-ndărăt şi mă-njunghe,
încep ca să-mi uit caligrafia, cuvânt...
Ne-a umplut despărţirea cu ştiuleţi de pământ
şi toamna ne suge plămânii cu-o unghie.
Simt iar uscăciunea cum plouă... De-acuma
sfârşeşte undeva o pârgă, – asud.
Spitalele urlă, copacii ne-aud
şi cerul e leoarcă... şi timpul e bruma...
Prin sângele nostru vin câinii de ling –
ne biruie iarba, ne mistuie somnul.
Vezi, ducem cu rana din carne pe Domnul
şi-n fiecare seară îi dăm să mănânce-un paing.
Tăcerea aceea, elegia aceasta –
de pretutindeni acelaşi decor inocent.
Aici vorba moarte, acolo cuvântul dement,
prin grâu trece vântul, sufletul ne-astupă fereastra.

Corespondenţă pe un arbore

Parcă s-a oprit cineva între câmpuri. Nu era umbră.
Nu era om.
Se uitau ploile îndărăt, Eli, şi tăceai.
Noi am crezut într-un Dumnezeu excroc, ce nu ne-a mai dat
mălai –
numai batistele de sânge mai culegeau anii din pom.
Amândoi eram – singuri – cu cioplitorii din tesle.
Vor sosi amintirile, bani vechi, pe cetăţi...
Să ne culcăm!... Iezii negri ne-au tăiat fruntea-n bucăţi.
Nu mai credeţi, oameni de argilă, c-a trăit Iisus într-o iesle.

Ştiau că ne-alungă îngerii, dar nu ne-au mai spus.
Arborii duc în brațe mărci poştale şi bețe.
Ne-am îmbrățişat cu femeile şi-am mâncat mere pădurețe
Puteam să-ți scriu multe... (spune fratelui că nu-s).
Eu mă întorc, dar gândacii au să scuipe aici.
Nu ne vor buruienile. Vom muri, plini de mâzgă, pe cornute
maidane.
Maica Domnului sluțită avea ochi de castane.
Ne-au bătut pân' la ziuă cățeii febrei c-un bici.
Frunzele aşternute în parcuri au servit de chitanțe la joc;
Ziua întreagă cioclii toamnei procesionaseră funest.
Nu-i mai duce, băiete, inimii acest zbucium, acest...
Suflete cu paşaport voiajează către Cercul de Foc.

Viziunea de la No. 7

Închişi în camere pătrate, presimțim
din geam în geam, văpaie cu văpaie,
oraşul grav cu heleşteie negre
cum urcă-n pat, cum bâjbâie-n odaie.
Meridianul nu ne mai ajunge...
Plutim pe zona lâncedă de febre,
castanii goi ne cheamă la fereastră
cu silueta lor de cocs şi de vertebre.
Şi zace-mbolnăvită depărtarea...
ca-n mascarada tristului bufon,
chemăm copoii dorului la masă
dar ne-mbătăm cu stele de carton.
Convinşi de-ntreg balastul inutil,
interiorul zace peisagii –
la ce să descompunem jucăria

şi-acestui înger, care-şi minte magii?
Dimineața vine lângă uşă
palidă şi-n linişte rebelă
doar paşii noştri mai trezesc asfaltul
contaminat de-o boală paralelă.
Să deschidem degetu şi geamul,
trotuarul a trecut prin casă,
rana frunții – cancer – se dezbracă
pe dreptunghiul fețelor de masă.
O tăcere limpede, stilată
mi se plimbă noaptea prin odaie
şi-şi întinde mâna după mine
luna, ca o rufă, din copaie.
Nu, iubito, munții se destramă,
emigrăm pe rând în câte-un fel –
trotuarul a trecut prin casă
ca un domn cu strada după el.
Într-o seară galbenă pe garduri
s-au văzut inscripții de la Pol,
dispărând prin gangurile arse –
nişte arbori mici cu capul gol.
Renii mari cu sângele pe arbori
despicau perdelele-nghețate,
traversând taigaua şi oceanul
către-o piață publică din State.
Nu, iubito, munții au fugit
mâinile ne ard în sus – tunel;
emigrăm pe rând în câte-un fel
din ținutul morții rătăcit.
Şi ne-ngroapă zilele bețive
sub leşia inimii jumate,
toamna zugrăveşte-n câmp şopârle,
noi visăm în camere pătrate.

Mesagiu pentru colivia poetului

N-am rămas acolo nici jumate
– Cine ştie-n care parte mergem…
Înotăm prin iarba goală, ştergem
grajdul vieții cu singurătate.
Lucrurile nu ne-arată, n-am fost noi...
Nimeni n-o să ştie ce-am crezut;
– Serile ne cată-n aşternut,
Dragostea se-mparte pe gunoi.
Poate c-am iubit sălbătăciune –
Prea cântam pădurile virgine...
Cine se mai culcă azi cu tine,
Visule, totală pasiune?
Cine te dezbracă pân'la piele
Şi te cheamă-n pat ca pe-o cocotă?
Porți acuma ştaif şi redingotă –
Ți-ai uitat de bietele lichele.
Altădată (mâine, mai târziu)
vom opri din nou căruța-n drum,
lângă şoldul căruia crescum
Cu tutun, cu fete, cu rachiu.
Nimeni nu ne spune-o vorbă dragă
(Cum să poți vorbi cu declasații!)
Pe motiv că n-avem decorații
Pe motiv că luna-i ciută, nu e bleagă.
Am distrus în noi mitologii –
Ploile şi soarele ni-s frați…
Ce folos că suntem împărați
Numai pe gândacii din cutii?
Că-Ți slujim întruna, când te-ntorci,
Doamne, prin culcuşuri – ce folos?
– Mai bine muream acolo jos
sau ne dădeam zilele la porci…

……………………………………………
Din fragmentul cinegetic, prin păşune
Vin copoii gravi după dreptate;
N-am rămas în lucruri nici jumate,
Visule – totală pasiune!

Mahalale

Prin oraşu-acela trec paiaţe
seara cu pecinginea-n broboadă,
nu-i nici un blockhaus, merg pe mână
cerurile, ca vitele, pe stradă.
Pe la ceasu-amurgului, hamalii
duc uzinele-n cărbunii de pe ei,
cartierele-i înghit pe câte unul
şi-i primesc la geamuri cu femei.
Tristele muieri i-aşteaptă acasă-n
ochii lor ce nu ştiu tinereţea
(ca-n odăi ucise de nămoluri)
li se văd plămânilor tristeţea.
E-o harababură, e un bâlci –
pe aici copiii beau alcool,
fetele gem noaptea lângă şanţuri
cu inelul pântecului gol.
Prin oraşu-acela uneori
se aprind lumini, – cântec sfârşit –
printre curţi murdare cade toamna
spânzurată-n ţambre c-un bandit.
Plouă cenuşiu prin felinare
– plante-ncolăcite, făr-aripă –
după hanuri mucede, întruna
sânurile se pupă, şoldurile ţipă.
Pruncii cresc din beznă şi unsoare,
caii-au dus otravă-n şold şi ură.

Şchiopătând, cu sufletul la gură
turme largi se scurg spre abatoare.
Câteodată taie anotimpul
păsări mari, când pleacă mai departe;
plictiseala zgârie-năuntru
boala-n tine scuipă, râcâie în carte.
Prin oraşu-acela vin ţăranii
câteodată, inşi de cărămidă,
undeva se-njunghe dimineaţa,
viaţa curge: rană schizoidă.

Clasicism

Am să mă-ntorc la voi, sunt sigur... Într-o zi
vom fi-mpreună iar, Virgil, Horaţiu.
La fel de trişti sau detaşaţi de spaţiu
vom scrie cărţi cu vin pe bani şi ne-om iubi.
Purtaţi prin bâlciuri noaptea ori scuipaţi
– Hristoşi ologi de visuri şi femei –
când fructe cad bolnave-n anii mei,
am să mă-ntorc la voi ca sângele-ntre fraţi.
Ne-om lua în braţe, inşi de promoroacă,
să bem vulgar cu-Ovid, cu Juvenal;
vezi, uneori o foame ca un bal
de ape-mi urcă-n piept şi mă îneacă.
Aş vrea atunci – pe străzi trec dimineţi şi trec femei –
Se coc în mine roadele sălcii,
am să mă-ntorc la voi, sunt sigur, într-o zi
cu-alcool să chefuim barbar, nemernici zei,
Şi-n dimineţi de alte somnolenţe
când, iarbă-a fiarii-n piept ni te înscauni,
noi să pornim urcaţi în diligenţe,
prin bungetul pădurilor de fauni.
În revărsarea verdelui, solară,

cu munții-n cârcă – doldora de lână,
să ne-ntâlnim cu Pan lângă fântână
– pirați de mări uciși a doua oară...
Mi-i dor de voi ca de-o religie nouă,
Terențiu, Flaut, Marc Antoniu, Stațiu,
sunt iar bolnav de cântece-n nesațiu
v-aș săruta pe pleoapele-amândouă,
și v-aș culca alăturea... În mine
pe pajiști brune fi-v-ași fi răcoare
ciorchinii simplității (copți la soare)
să plouă-n noi ca-n largurile virgine.
Când doar tăcerea varsă-n ochi mister.
blazați de-atâtea palide șabloane –
noi cei flămânzi de-adânci Mediterane
să emigrăm spre noul Finister.

Cartierul din fotografie

În 1939 – ce toamnă!
Refugiații polonezi umpleau șoselele.
Ne-am întâlnit pe-o stradă pe care războiul la urmă-a ucis-o
și-am colindat toată ziua orașul.
Casele au dansat fantastic
și trenurile cu petrol au trecut sfârtecate prin gări.
Ploua cu stropi mari ca niște viermi de argint.
De jur împrejurul nostru călătoreau plopii;
femeia cu obrazul de lipie străbătuse calmă rombul din piață,
dar strigătul negustorilor avusese ceva straniu la urmă.
În 1939 – ce toamnă!
Mă urmărea imaginea omului cu obrazul ciupit,

mă neliniştea complotul sceleraţilor împuşcaţi în cetate.
Strigătul negustorilor avusese ceva straniu la urmă
şi veacul lua tot mai mult forma unei sticle-nfundate.
Cine-ar fi bănuit că ploile n-or să mai sune
pe tablele caselor?
cine-ar fi bănuit că-n cutiile de joc ale copiilor
părinţii pregăteau gloanţe pentru un nou război?
Aclamat de generozitatea de a fi singur
vizitam dimineaţa partea aceea de târg unde fusese circul
primăvara
şi unde în întunericul şi cimentul oraşului
mi se părea
că fetele mor de vreme ca nişte sărbători neterminate.
Ce toamnă!
Refugiaţii polonezi umpleau şoselele,
femeia cu obrazul de lipie a trecut calmă prin piaţă,
dar magazinele nu s-au mai deschis toată ziua...
Într-o duminecă frumoasă ca un han de provincie
au fost traversate graniţele Olandei...
ţăranii care veneau de la sate
au întors căruţele de la barieră;
– strigătul negustorilor avusese ceva straniu la urmă
şi veacul lua tot mai mult forma unei sticle-nfundate.

Lucrurile de dimineaţă

În partea de nord a târgului, printre barăci e o permanentă umezeală. Negustorii de haine, obosiţi,
trec de pe un trotuar pe altul.
E târziu
plouă
de când am venit în strada asta, plouă

parcă n-ar ploua decât pentru mine,
parcă s-ar termina respiraţia în pietrele străzii
şi n-aş mai exista decât eu.
Casele s-au cocoşat în pământ,
alaltăieri s-a mutat în cartier o pensionară maniacă,
de la fabrica de postav au fost concediaţi 4 lucrători
şi-ncolo nu se schimbă nimic, e târziu – numai.
Poate că e bine să nu ne mai iubim
poate că e bine să plecăm din oraş
pentru a cunoaşte bucuria elementară a picioarelor desculţe,
pentru a înţelege calităţile economice ale porumbului.
Ochii – dacă mă uit în ochii tăi văd cadavrele unor epoci
epuizate,
– începi să semeni cu o bucurie care a fost
– începi să fii abstractă ca un meridian;
la gară au sosit azi 4 tone de petrol
în aer miroase puternic a dragoste,
dar rămâne un singur lucru interesant:
să părăsim odăile pentru a deveni oameni.
Cerul e brun, cerul e plictisit ca o tavă
transmisă întâmplător,
în partea de nord a târgului canalele sunt obosite,
canalele râd prin grătarele lor
cu zeamă grasă, inconştientă, regeneratoare.
Totuşi viaţa începe din altă parte,
viaţa începe din arterele mele,
din pumnii mei
şi se continuă prin creierul meu spre regnul dinamic
al viitorului.
Mă îmbrac liniştit,
dimineaţa mi se pare simplă
bună,

frumoasă,
în patul meu cu rufe curate
adăpostesc iarbă proaspătă în palmă.
Uite aici mulajul trupului tău,
uite unghiile primilor oameni
vin ca nişte degete să-mi mângâie gâtul,
vin să mă sugrume.
Aş vrea să urăsc pe toţi îndrăgostiţii din lume,
să urăsc pântecul tău care n-a mai dat rod,
carnea intactă a coapselor tale
de femeie pitică, cenuşie,
aş vrea să urăsc braţele întinse în aer,
braţele sterpe, disperate –
dar nu pot.
Ne-am falsificat viaţa ca o introducere în filosofie
şi nu rămâne decât un singur lucru interesant:
să părăsim odăile, pentru a deveni oameni...

Omul profilat pe cer

Omul profilat pe cer avea umerii aspri, răniţi,
mersul înfricoşetor şi-un păr negru, ierbos,
crescuse enorm ca o zăpadă polară, ca o inundaţie marină,
laolaltă cu minereurile pământului, cu sângele lui subteran,
în care au putrezit rădăcini
în care s-au înecat femei
în care au venit să moară carbonizate păsările din fundul lumii;
gonite din cuiburi şi de pe vapoare,
au venit să moară păsările Sudului.

Printre materii anorganice, printre viziuni sălbatice şi plante
mergea uriaş ca o mie de blocuri puse să meargă,
ca o mie de soldați trimişi să se omoare,
ca o mie de prizonieri întorşi din război,
ca o mie de muncitori chemați la fabrică.
Femei înalte deschideau uşile cu azimă,
copii cu fructe veneau la poartă,
dobitoace păroase îşi lingeau puii
şi sângele negru, sângele pământului
bolborosea prin carnea ruptă, prin aer,
întors către omul profilat pe cer.
Ne amenință frigul, fabrica mea şi-nserează –
o înserare cu vertebrele obosite şi combustibilul consumat.
Omul profilat pe cer venea din măruntaiele pământului cu
căldură,
cu asasinate inedite, cu insule de cadavre plutind pe
rezervoare de păcură de la un sat la altul.
El avea umerii puternici şi vechi,
inimă grea ca o iarnă
şi nişte ochi fantastici, nişte priviri
încărcate de miragii.
În dimineața brutală ca un pumn
ploile au curs paralel cu sângele,
cu dragostea, cu bucuria, cu iarba.
O bucată de pâine uitată în coş
o cale ferată pe unde nu mai vin trenuri,
o pensiune din care – au plecat ferestrele
un copil care se plimbă prin bătătură
o mamă care nu mai poate să nască
un stejar cu ghinda cafenie în palmă
un continent de bucurie

o pădure de pâini
o armată de peşteri bărboase.
Printre pietrele muntelui,
printre ape,
omul profilat pe cer
cât aşteptările lumii crescuse
cât noaptea, cât iarna de mare
şi tânăr ca gleznele ciutei.
Când mergea peste câmpuri
jivinele şesului îi ascultau paşii –
erau siguri şi tari ca viața din arterele lui.
Între oameni şi între câmpuri luna a stat ca o mină electrică,
plantele de smoală foşneau în aer frumos
şi se făcea câteodată noapte în noi.
Omul profilat pe cer s-a uitat în pământ
– pământul semăna cu toamna –
„Dărâmați oraşul acesta în care nimic nu mai e sigur” –
spuneau trecătorii, uitându-se-n urmă.
A fost o seară tulbure. Departe
s-au auzit mitraliere. Veneau.
Pe brânci!
În coate!!
Acuma!!!
– Dimineața ca o sârmă ghimpată
s-a oprit în pieptul omului profilat pe cer.
El se uita în pământ
– pământul semăna cu toamna –
şi nu mai vorbea nimeni.
Pe urmă, târziu, s-au auzit mitralierele în oraş...

CÂNTECE NEGRE (1947)

Memorie

Era război şi lepră, oamenii mureau în burg
schimonosiţi, îngrozitori
ca nişte vase negre cu flori
coclite-n amurg, pe fundul apelor.
Domnii mei, domnii mei,
n-am să termin niciodată de scris.
Circul meu suferă de promiscuitate dirijată
– era război şi lepră –
fiecare cal a trebuit să se nască încă o dată
pentru că în ordinul de serviciu strecurase cineva explicaţia
„bis”.
Noi avem pactele noastre încheiate cu artificii
şi compromisuri,
noi ştiam să respectăm fiecare borcan din menajerie
şi pentru fiecare tinichigerie
am declinat câteva porţii de demnitate şi câteva noi...
paradisuri.
Opriţi-vă! Trăim momente de reculegere mare.
Clipele acestea nu se uită... păstrate în formol sau în lapte
de var, –
aici şi acum, nici un sistem agrar
nu trebuie să le ignore.
Guvernul duce grijă de toate şi are preocupări, ştiţi fiecare!
Ţineam la veacul acela cu energii şi maşină
şi-am spus:
altfel ţinuta noastră nu-i decât o minge ricoşată.
Fiecare cal trebuie să se nască încă o dată,
nasturii s-au puit, luna motorizată a expiat miros de benzină.

N-am să termin niciodată de scris...
Oamenii şi-au întins arterele în aer
ca nişte sonerii frumoase, inutile
pe urmă au aşteptat patruzeci de zile,
dar profetul nu mai avea mistere şi murise.
L-am pipăit curios ca pe un ren:
putrezea liniştit între cocori.
Fusese ultimul bogat din muzeul acela
învârtit pe loc de câteva ori.
Domnii mei, vă invit la această descongestionare de gripă
şi vă ofer zăcătorile mele de apă fiartă în imobilitatea maselor
pe care – când nu mi le mai pot imagina ridicate în capul
oaselor,
vis-a-vis de puşca mitralieră, această disperată femeie care-şi
gâtuie copiii pe câmpuri şi ţipă –
Dintr-o dată se întâmplă ceva puternic şi simplu ca o măreţie:
o femeie, un iepure, un translator şi un străin
leapădă timpul, capătă platoşe, se înalţă puţin câte puţin
(ca un fir de iarbă) şi puiendrii inimii umane învie.
Vă invit la masa de unde n-o să puteţi mânca nimic,
pentru că toate cadavrele au intrat în putrefacţie;
unde translatorii nu mai au ce căuta: iar ultima noastră
reacţie
rămâne netezirea acestui pântec, desproprietărit parţial de
buric.
Mai ţin la veacu-acela-n orice caz

cu sânii lui împăiaţi murdar,
unde profetul scos din galantar
putrezea liniştit ca o lampă de gaz.
Ce curios e hoitul în amurg!
Copiii-ntinşi pe saci în bătătură
mâncau gunoaie, când se ştergeau la gură –
era război şi lepră, oamenii mureau în burg.

Carnet

În strofele mele, în carte
e cerul de-aici, cu ţăranii
pe care i-aduc de departe
întregi, ca de-argint, gologanii.
Să le fur – din ochii trişti – cerbii,
vânatul sălbatec să-l prind,
îi caut prin culorile ierbii
ca în Bethleem de colind.
Strofele mele-s cuţite –
eu scriu pentru neamul acesta tăcut
cu hemoglobină, cu leucocite
şi pumnii ciuruiţi de trecut.
Pumnii aceştia mă frig –
eu merg peste tot; numai rar
mă opresc între vânturi şi strig:
– *bună-dimineaţa, soare cât un ştergar*!
Ţărâna fierbinte mă-nţeapă –
dar calc peste grâu răguşit,
c-un junghiu în fiecare pleoapă
şi-un mort rămas inedit.
În mine e fum, e târziu –
eu, prizonierul durerii,
mănânc terci cu cenuşă şi scriu
cu unghii, cu dinţi, cu mizerii.

Funinginea mă caută acasă,
în şanţuri, om singur, mă cat –
acelaşi miros de pucioasă
cu brâncă, e-n tot, şi scuipat.
Centura se strânge amar –
din adăpostul acesta temut,
eu scriu cu cerneală de var,
cu pumnii ciuruiţi de trecut.

Cota 117

A-nţepenit c-un şold zdrelit... Dar cât a
stat aşa, nu ştie... Simte cald în spate,
nu-i pare rău, din tot, decât atâta:
că la apel, în seara asta, o să lipsească poate...
În pieptul brun, el rumegă tristeţe
cu glomotog de sânge sau tutun,
când vrea să meargă-l trage – căpcăun –
pământu-n jos, duşman pe tinereţe.
Prin sânul rupt îi curge ca lătura
bolboroseala grea de lapoviţă,
i-au desenat trei râuri cu altiţă.
ieri, schijele, pe faţa ca cianura.
În somn el vede limpede cum creşte
iar ţara blândă cu miros de munte,
o vadră de necaz l-a şters pe frunte
şi-a vrut să-l scuipe-obuzul între deşte.
Îşi pipăie prin noapte carabina,
sărută baioneta albă ca pe-o soră
şi-ncearcă singur, ridicat în oră,
să-şi sprijine de puşca lui tulpina.
Dar prăbuşit în clisă ori în veac,
cu ceru-n braţe, mare cât o noapte,
adoarme pe-un maidan de stele coapte

sub coviltirul cerului sărac.

Vizită celestă

Stelele curg pe umeri halucinante
ca femeile despletite din Orient,
cu trunchiuri de fum şi de plante
colonizate lent.
Stelele cresc din cartuşieră;
incandescente odăi –
peste tunică, peste mitralieră
în efluvii, în clăi.
Fânețele luminii inundă
diviziile-n vestoane sfârtecate,
când Maica Domnului, cu glezna rotundă,
iese din şanțuri şi intră-n cetate...

Paralel

Nopțile noastre au curs paralel
linii simple, linii negre...
Pasul tău ca un neg e,
vinele plantei: crenel.
Ne-am zgâriat prin gravuri, ne-am strigat –
singurătatea spânzura ca-ntr-o noapte;
sufletul amplu ca merele coapte,
pomul vieții zilei: stricat...
mucegăiau numai pietrele... joase,
adâncimile reflectau desnădejde.
Ne-au căptuşit cu moloz. Ca un vrej de
amărăciune, perdele scămoase.
Dărâmate-n obraz iluzoriu,
inverse risipe: gonacii.
Sufletul scade şi creşte; copacii
putrezesc să răsară-n sanatoriu.

Elegie

Cresc livezi în ochii care
au plecat în patrulare
şi-nfloresc statui obtuze
de penumbre largi pe bluze.
Desenat pe liziere –
Caru-Mare varsă fiere,
iarba morţii reci şi-absente
doarme între-amplasamente.
Parcă vin, parcă se duc
noaptea pe cărări de-obcină
palmieri de cauciuc
lângă arbori de chinină.
Spintecat la jumătate
poate astăzi, poate mâine
ochiul ăsta n-o mai bate,
grâul n-o mai coace pâine.
Vechi, plutind vântul pe ape
– paranoic sau rotund –
bunda iernii-o să ne-ngroape,
marea ne-o căra la fund.
Şi pe-ntinderea opacă
de cenuşi, de scoici, de alge,
antebraţul cât o cracă
va da lemn pentru catarge.

Tranşee

Ciorapii vremii peste câmp – şalupe
stăteau cum stă obiala pe picior
şi se uitau la boii în pripor,
noroaiele să-i lingă şi să-i pupe...
Se coborau aproape norii, cât o dungă,

peste plutoanele cu baioneta-n coaste,
să-ntingă-n noi, ca-n nişte străchini proaste.
tot şomoiogul lor murdar. Sau să ne-mpungă.
Din marea zestre de metal, pe-armură
curgea din buze febră cu leşie;
bidoanele-ncărcate cu-alifie
celestă parcă, se căscau la gură
şi-n jur ploua vegetativ – ploi lente
cu boabe de pământ şi pansamente...

Caseta cu inimi de fosfor

Fiindcă niciodată n-am venit să vă strig
fiindcă niciodată n-ați venit să mă căutați
vă aclam, vă trâmbițez
– eu n-am aclamat pe nimeni niciodată –
voi sunteți cei dintâi cărora vă dau inima mea
inima care absoarbe, care respinge
toate conflictele, toate aventurile
inimii mele ca o bască de fosfor,
cu un triunghi de durere,
ca un circ de la tropic, devastat,
vi le dau.
Fiindcă niciodată nu v-am adus mesagii,
fiindcă niciodată nu v-am promis nimic
(aşa cum nu mi-am promis mie, niciodată, nimic)
vă exalt, vă număr
sunteți
vă simt
şi de aceea dau la o parte lucrurile
cu care voi ați venit în atingere prin sângele vostru,
dau la o parte masca
pe care o vindeți şi-o cumpărați în fiecare dimineață
si vă vorbesc.

Eu vin în numele vostru
– în numele vostru au venit toți şi-au plecat;
eu vin în numele durerii care trece prin aer,
care se simte la masă, în ciorbă,
eu vin în numele energiei care circulă
prin toate cercurile şi arterele pământului, într-adevăr liberă;
eu vin în numele poeziei pe care n-a scris-o nimeni,
pentru că fiecare s-a temut de el însuşi,
în numele meu vin (cel care n-a promis nimic, nimănui,
niciodată)
şi proclam:
vă urăsc.
Pentru că îmi sunteți aproape,
pentru că seamăn cu voi
pentru că urăsc şi vreau să distrug toate lucrurile care îmi
sunt aproape şi care seamănă-ntre ele;
şi de aceea
dau la o parte masca
pe care voi o vindeți şi o cumpărați în fiecare dimineață –
şi vă vorbesc.
E timpul.
Ascultați.
Să zvîrlirn tot ce avem cenuşiu în noi.
În seara asta vom face curat
prin odăi
de la un capăt la altul.
Vom vorbi de la om la om
(pe nerăsuflate vom vorbi)
să năvălească vorbele din noi până-n tavan.
Uite: nu-i aşa c-o duceți mai bine acuma?

e drept, nu se prea găsesc bunătăți, cereale –
lipseşte bucuria. S-a terminat pâinea. Dar trăim.
„Au mai fost împuşcați ieri şapte!” – zic unii.
E puțin. Dacă stai să te gândeşti: numai o lună!
Încolo sângele e bun: dospeşte.
Grâul moare în el ca-ntr-un amazon,
dar o să ne-mpăcăm. Ce frumusețe!
Prin culoarul acesta trece în fiecare zi o bătrână
cu piciorul sucit ca o fotografie proastă;
când te uiți la ea seamănă c-o rochie întoarsă
şi toată strada are atunci aspectul unui bal.
Ce frumusețe!
Aş face toată ziua scrisori să le trimit oamenilor;
nu-i aşa? – o duceți mai bine acuma.
O să construiți docuri, fabrici, garaje,
să-nvețe pământul cum trebuie să fie frumos,
să-nvețe copiii cum trebuie să fie veseli,
să afle savanții ce puternici am fost noi şi ce mândri.
O să construiți, o să înălțați, o să călătoriți,
o să scrieți despre câte se fac
– ce frumusețe!
Uite că vorbim de la om la om
şi să ne uităm unii în ochii altora;
nu-i aşa că unii murmură?
o să-i învățăm noi! – ziceți.
Băiete.
pune caii! Vreau să dau o raită prin piață...
Mi-apareți atât de mulți! Vă admir
eu, care n-am admirat pe nimeni niciodată.
O, dacă-aş putea să vorbesc intr-adevăr
despre toate frumusețile voastre,
cât de mult s-ar bucura bătrâna de pe culoar…
Mai avem atâtea de făcut…
Sunt lucruri pe care le doresc,

sunt zile pe care le aştept –
aici sau acolo,
v-am fost înainte
cum e aerul înaintea respirației voastre,
cum e întâmplarea înaintea antenelor mele
– şi v-am urât,
pentru că eu nu vin în numele vostru, cei care vă bucurați,
eu simt cît de amară vi-i fapta
şi tac,
fiindcă vreau să tac şi să-nțeleg toate faptele voastre amare,
fiindcă am nevoie de ele;
şi seara când trec prin grădini,
voi niciodată nu ştiți
cum se zbat frunzele tinere
cum grădina miroase a iod
şi-a suflet stătut.
Mai bine ne-am fi spus adevărat.
ce-aveam de gând de la început...

Autograf

pe cartea unui fost deținut politic
Strofe înjunghiate, bătute în pari,
scrâşnite ca piatra ce-mprejmuie schitul;
strofe scrise lângă hoți şi tâlhari
care-njură de sfinți şi dau cu cuțitul.
Te zgârâi în ele sălbatic şi treci,
o pădure de cântec a venit şi te cată –
vorbele au cuie-n urechile blegi
şi zilele lungi cad prin fereastra uitată.
Strofe de iarbă cu izuri amare,
v-ați plimbat dezbrăcate prin tristeți de-nchisoare.

Durute prin ocne şi spitale; grâu strâns
pentru mine, pentru tine, pentru toți,
care n-am furat, care n-am mințit, care n-am plâns
dar, totuşi, am stat lângă hoți...
În seara ucisă la zid, ca o vită,
mă strecor lângă spaima voastră tăioasă,
vă mângâi şi vă chem să-mi treceți prin curte
în loc de singura bucurie uitată pe masă.
1943

Cântec din timpul ocupației

Ce n-aş da pentru veacul ăsta, numai să se schimbe!
Cât de adâncă mi-ar fi inima, să-i pot ara cu elanuri câmpia!
Dacă ați fi simțit vreodată durerile unei armate-n retragere,
n-ați fi arestat din nici un oraş bucuria.
Ia seama: ăsta e un lucru şi asta-i o trecere.
Arcul din perete conține o pădure muzicală uitată.
Poetul a plecat la vânătoare cu câinii
rătăciți – ca o cale ferată.
Ce bun lucru: să-ți dai seama!
În Camera Comunelor s-a discutat despre De Gaulle,
mâine vor veni ziarele interzise din Elveția,
pe care le vom citi în timpul bombardamentelor, la subsol.
Aud că e foamete-n Franța, şi-aud
că Pierre Drieu la Rochelle s-a întors la Paris.
Ce legătură are asta cu Franța?
Pe malurile Loarei, mult mai departe – presimt
cerurile care n-au să mai fâlfâie niciodată la geamul închis.
Cerurile n-au să mai râdă... De-acuma

inima Franței adâncă şi bună
va călători clandestin peste graniți
sub linişte a ucisă de lună.
Se aşteaptă exodul din Nord
cu oameni străini ieşiți din păduri.
Paul Eluard n-a mai scris,
două mii de emigranți au străbătut Oceanul,
din Pirinei s-aud focuri de armă şi-au fost executări.
Vă întreb: unde e libertatea pentru care au ars oraşele
şi unde sunt bucuriile, pentru care
copiii noştri carbonizați au înmulțit hoiturile războiului?
Nicăieri n-a durut tăcerea mai negru,
nicăieri n-a fost mai mare singurătatea decât aici.
Ochii vorbesc întunecați despre pace,
parcă ar vorbi despre eroii din cărțile lui Sienkiewicz.
Vă întreb: unde e libertatea pentru care au ars oraşele?
Mesageri necunoscuți au adus veşti din Tunis;
foamea domneşte-n Franța; ziarele anunță:
„Trei ofițeri germani au fost împuşcați la Paris”.
Ce lucru bun: să-ți dai seama!
Vor veni ploi mari să inunde oraşele,
va veni seceta galbenă să usuce grădinile,
vor arde din temelii casele, copacii
printre care au năvălit armate de oameni străini.
Şi numai inima Franței amenințătoare,
numai inima Franței adâncă şi bună
va călători clandestin peste graniți
sub liniştea albă de soare ca nopțile albe de lună.

ESEU (1966)

Creştere

Bună dimineaţa, cântec brun
cununat cu luncile răzleţe,
peste care-mi culc astăzi acest
început solar de tinereţe!
Te dezbrac şi te dezmierd în carte,
ca pe un poem neterminat –
serile ce vin acuma-n casă
au un mers tăcut de împărat.
Şi când trec prin curte, neştiuţi
călători goniţi din depărtări,
mâinile acestea-ţi urcă-n gânduri
parcă-ar fi căruţe de plecări.
Bună dimineaţa! Totdeauna
înfloreau aicea – brazde, arii –
ceruri mari de grâuri. Numai astăzi
cresc afund obrajii tăi, lăstarii.
Şi-ntre şesuri largi de claritate,
ca nişte fântâni de apă vie,
văd acolo, seara, cum se-nalţă
tinereţea cât o bucurie.

Comoară cucerită

Toate degetele au ochii deschişi, dar numai mâinile
îşi păstrează memoria, numai mâinile
clipei neverosimile.
Buze şi morminte viteze deschise spre cer şi strigând...
Cunosc în mijlocul imprevizibilului un arbore, sub care
de douăzeci de ani te iubesc toate cele născute din tine.

Nimic nu preţuieşte mai mult ca sângele unui popor.
Totdeauna în martie
Chiar dezrădăcinaţi, însă cu florile
înflorind mai departe, arborii
se uitau de jur împrejur: seculari şi categorici.

Totdeauna, în martie,

la-ntrecere cu şuvoaiele, dispărând esenţialitatea,
arborii erau răscolitori.
Ei se sfârtecau între ei, se-amestecau între ei
ca stihiile,
ca planetele
sau
cu o pungă de linişti enorme
cu timpul din pungă,
desfigurat de nemişcare.
Ba nu: ca nişte electori ai luminii
cotropiţi de neliniştea şi-ntrebările lor.
Şi pe urmă, pridideau seminţele...

Satul de la marginea bucuriei

Zăpezile călătoreau leneşe
ca la-nceputul genezii.
M-am născut într-un sat ca o bubă,
sub munţii amiezii.
Între cer şi pădure,
satul era ca o bubă.
Au venit ploile din protoistorie
pe urmă, să-l rupă.
Scuipătoare şi-omidă,
mai apoi cunoscui burgul,
O tăcere lichidă
tonifică amurgul.

Înfrăgezea durerea şi umilea în mine
zăpezile pure.
Satul de la marginea bucuriei
a rămas în pădure.
Anii... Veşnicii. Coaja de pe el
căzu într-o dimineaţă cu rouă.
Prin ochii bunicii ninsese albastru –
pân'la zodii. Lună nouă.

Logos

Ajung cei ce nu se grăbesc.
Biruie cine ştie să-aştepte.
Mereu e altfel. Cunoaşterea e suferinţă.
Viaţa îşi urmează ei însăşi ca o apă curgătoare.
Ai adormit pe flori sălbatice. Sângele vântului picura din
copaci
Şi mă gândeam la ţărăncile cu coacăze şi vorbe domoale.
Plecăm din noi, din lucruri, din ceţuri şi din şoapte,
ca să se împlinească o noimă a cărei armă ne tulbură.
Am văzut răsărituri şi apusuri de soare, răsărituri şi apusuri
de lună.
Totul e unic. Mereu e altfel, şi cântau păsări paradoxale...
Şi le-am auzit! Femei de febră aiurează la pieptul bărbaţilor.
Cunosc paloarea şi nebunia aşa cum îmi cunosc braţele
acestea obosite de-aduceri aminte.
Viaţa şi-a urmat ei însăşi ca o apă curgătoare.
Osemintele lunii întreabă de noi prin văzduh.

Erau anotimpuri ciudate... Oamenii putrezeau de vii.
O gură s-a aplecat să bea apă din noapte.
Şi din clipa aceea ai aşteptat sfârşitul ca pe-o ademenire...
Armonios obosită, vara era pe sfârşite. Luna ca o iacobină
se ridicase
pe genunchii apocalipsului. Nimic nu înfloreşte mai frumos
ca un corolar.
Ţi-au fost dragi păsările, apele şi arborii,
dar n-ai avut nici păsări, nici arbori, nici ape.

Devenirea spaţiului

Primilor oameni care au zburat în cosmos
Pe corzile sistemelor solare
un năzdrăvan de-aseară-i cântă vieţii
Cel mai barbar poet din toţi poeţii –
necunoscutul, tremura pe zare.
necunoscutul, tremura pe zare. (dintr-un poem pierdut)
...Iar Othos a-ncercat cu Ephialte
(creşteau pe zi cât alţii într-o lună)
ca ridicând cu zorile-mpreună
trei munţi pieptiş, cu piscurile-nalte,
s-ajungă-n cer să vadă-acolo ce e:
minciună? fulger? praznice? proteste?...
Ci-se-ngroziră zeii de poveste!
Născuţi erau din ce fel de femeie?
(Îngrămădind în văile tăcerii
torentele potoapelor de vise,
pe rugul năzuinţii ce-i ucise
de-atunci urcară, rând pe rând, puzderii...).

Când mândrelor săgeți a lui Apollo
picat-au pradă, cu aripi de ceară –
se ridică-n lumina milenară
Icar, sorbit de-acelaşi straniu – Acolo...
Nici lui de-ajuns nu fostu-i-a urcuşul;
nici lui puterea nu-i surâse;
din tot noianul lumilor de gâze,
un stih târziu vă pregătea arcuşul.
Şi iată c-a bătut şi ceasul plății!
Ce muşuroi e-Olimpu-acum la glezna
surâsului ce hărtănindu-şi bezna,
trimite soli de colb eternității.
La naiba frici şi lacrimi de Casandre,
zăceri în glod ori bâjbâieli betege!
Prin voi, o vrere nouă îşi alege
poteca dintre neguri şi meandre.
Luceferi vă petrec, se surpă spații...
irump în cosmos fluvii opaline...
E ora lumii tale, Aladine
în fața acestor nori de generații.

Păsări vechi

Îndrăgostit de streaşina sa, gândul călcase brutal
prin aerul gras
ca poezia unei zeme de peşte pe plaurii Dunării.
Văzduhul poartă în mână obrazul soartei
şi miroase a cotoare de cucuruz.
Rostogolit ca un cartof la picioarele munților,
satul
venea câteodată cu căruțele pe-aici.
O fi ascuns ouă de dropii
prin paianjenii rochiei, câmpia.
Domol,

toamna scutură păsări vechi pe mirişte
şi lumina ia la fereastră
culoarea ciorbei de burtă.

ERAU ANOTIMPURI CIUDATE (1939-1944)

Uverturi şi ferigi

Cu simplitatea calmă a mării dimineaţa
să nu le-audă nimeni paianjenii ori viaţa,
prin zloata ca tutunul, s-o scoată din ţâţâni,
trăgeau ţărani pădurea de pini, cu boi bătrâni.
Bolovănoşii codri, deodată de sub iască,
se scoală plini de rouă, ne ling pe mâini şi cască.
A pârâit adâncă, prin bahne, sub şenile,
geologia încă mestecăind. Şi-agile
îşi caţără, s-atârne de scorburi (fără spor)
ecourile, totuşi, alcoolul acrişor.
Din botul umed, ceaţa emană alt paing.
Ori cu motoare grele (pe care ei le ling)
perechile plăvane ţâşnesc, dar mai puţine.
Şi altă mierlă-n coarne, să-i ciugulească, vine.
Au strâns ţapine-ast'noapte, ca pe-o nălucă,-n jghiaburi
ceva dintr-o femeie de burniţi şi de aburi.
De zeităţi ferestre solar mişunătoare
se-ncercuie tăcerea pe care-o sparg topoare
gigantice. Şi-n urma corhanelor lăsate
pentru o clipă-n pace, mirajul intră-n sate.

E-un miez de somn de iepuri ori forfotă. Iar fèrigi
culeg în evantaie bureți murind eterici.
Prin sufletele încă, sub haină, găurite
ies păstrăvii în crivini cu câinii de la vite.
Îşi scarpină o capră (şi-i umedă de soare)
de coji de carpeni rapăni vărateca ei floare;
adolescenți de aur jucându-se-n păşune,
arbuştii ling mirarea din cornul caprei brune
şi-aproape totdeauna – când stă funicularul –
vin muştele de seară şi pleacă păsărarul,
cu simplitatea calmă a mării ce-şi bea-n fum
– din ce în ce mai multe, meduzele...
Oricum,
prin tigva unui rege (sub scoica spartă-n două
a cerului) deasupra tăcerii, cerul ouă
nedumeriri sau stele de zinc; la care latră
cantoanele din câinii pădurilor de piatră.
Şi latră nemişcarea prin zloata ca tutunul,
când nimeni nu le-aude paianjenii şi viața,
fugiți cu botul umed, frenetici, câte unul –
la arborii pe labe, din cețuri, dimineața.

În singurătatea luminii

Munții îşi presară frunzele pe cer.
Dor de nemurire, creşti în pieptul meu!
S-a făcut întuneric în Dumnezeu.
Pentru ultima oară, stingher,
florile ca nişte ceasornice
întorceau privirile către soare.
Se va aprinde o lampă şi-n depărtare
va striga un copil.

Lucruri în genunchi

Universalul jind al nemuririi
şi-ntoarcerea copiilor în zei.
Ne îmbrăcam în viscole ca mirii
ori rătăcirăm prin eglogi cu ei.
Noi dragostea, noi pietrele, noi focul
de mistuire fără de liman.
Pe zid – şi-aleargă umbra proorocul
cuvintelor cu capul în tavan.
Or fi-asfinţit miracolele-n temple
ori minte-acest *post ludum* ca un mit.
Noi treptele durerii unanime
şi ochiul cel deschis în infinit,
Când ciuguliţi din umerii ce şi i-a
pierdut visarea-n mers – rărit mănunchi
...noi lacrimile, vezi, şi nebunia.
pe lângă-aceste lucruri în genunchi!

Întunerixcul fuge

Întunericul fuge printr-o biserică iberică,
O! straniu cor iscodiserăţi, ielelor.
Oaspete amăgirii, la pigulitul stelelor,
piatra albastră a lunii
alunecă de pe masă şi căzu,
Vântul hohotea şi-l priveam fără sens
ca pe pielea bătrânei Rozinante.
Ori poate-n ochi putreziseră plante,
ori poate fetele cu ochi de acuarelă
culegeau închipuirea lumii,
visându-şi o altă cină de taină.
La ieslea istovitelor idealuri,
zălog: un corb.
Puţin mai departe a răsărit floarea-soarelui:
soarele era orb.

Coşmar

Cu apele-adormite-n mine
de cine ştie câte veacuri,
mi-au răsărit pe suflet lacuri
prin care mişună jivine.
În molima şi colcăitul
pieirii certe ce mă-nchide,
aud cum urlă infinitul
acestor mari păduri lichide.
E-o revărsare planetară
de ploi, prin care însetații
îndrăgostiți de lună-şi cară
fantasticele oase-n spații.
Ca peste-un cosmic stârv, în seară
când dorm solzoasele şopârle,
popoare mari de ciori coboară
spre talmeş-balmeşul de gârle.
Mă-nec în fiecare noapte,
iar înecații de-altădată
– frumoşi ca fructele necoapte
mă iau de mână şi-mi arată
cadavre lopătând sub stele
c-o resemnare ideală,
în cranii albe şi inele
rămase de la altă gală.
Şi-apar pe valuri fete moarte;
e frig şi sânge-n vizuină;
iar ploaia plouă mai departe
şi-necul nu se mai termină.

Vechime

Ploaia care se-ndeletniceşte cu creşterea melcilor şi a

mohorului
ne ciocăne-n geam. Viscoleşte cu păsări. S-a oprit.
E-o lumină veştedă, bolnavă
cu ceva de bandaj ca apa din tranşee.
Întunericul şi vântul au dat de-a rostogolul copacii
şi-n locul stelelor aşează întâmplări.
Cu oasele noastre se vor cânta cântece ciudate
prin oraşele de ceață şi piatră.
Acolo, pe dealuri, poate
că mai miroase-a ghindă şi-a țiței.
Împietriți în nomolul de pe ei
(şi-i bâzâie muştele) bivolii cască.
La umbra şi balele lor,
vara-şi rumegă soarta şi-şi creşte copiii.
Ca un cui în mijlocul odăii,
s-a înfipt tăcerea şi pândeşte.
Noaptea se scarpină de cer şi de gard.
Prin linişteea grasă,
țăranii cu călcâile pline de sânge
se-ntorc în proverbe acasă.
Iar somnul pregetă lângă nevestele-adânci
rezemate de porți.
La vetrele şi-n gândul lor,
luna coace cucuruz pentru morți.

Sans cou et soleil

O mulțime de cârji goale îşi pierduseră stăpânii
Talerele oarbe îşi aminteau,
ca de nişte vase nespălate,
de tâmplele morților.
Şi uitându-se-n apă, le căutau
bătrânilor heliotropi
urmele obrajilor.

Pe fiecare tipsie: un cap de-mpărat,
din care ciuguleau vrabia, cioara.
. . . .
Prin ochii lor umblă caii şi moara.

Umbra eroului

La iruga verde din pădure
pe-adormitu-n zale, c-o siringă,
noi, de braț, prin somn, l-am dus, să-l ningă-n
văi cu sirincşi – solituni pure.
Mai ții minte? Strâmt, ca-ntr-o carlingă,
apa-i ciuruia peste femure.
Luna-n iarbă – vânătă secure –
începuse vinul să-şi prelingă.
Bâțâiau prin ochi nişte-amintiri
inimile-şi părăseau vecinii
şi prin nervii linişții subțiri
Ca o Groenlandă de actinii,
umbra lui (oceanică văpaie)
se-ntindea din munți până-n odaie...

Rosturi

La-nceput fu asfodela.
Iepurele dormea lângă Abigaela.
Ea-l tăie noaptea şi-l puse să fiarbă.
Dumnezeu se uita în iarbă.
Din aburii întorşi pe pământ,
se născură oceane şi vânt.
Singurătatea n-avea decât stele.
Şi oamenii îmbătrâniră sub ele...

Lazării morții

Ploile mulg oraşul
din toate părțile;
bărbații plecați în războaie
şi-au strâns inima, şi-au dus cărțile.
Drumul de noapte taie, sparge
în gleznă, în tars.
Pasărea-n cer, marea în alge,
iazul tresare cu scocul ars.
Unii au fost. Unii nu mai sunt,
Caută ochiul în humus şi-n vânt.
Coclite de ploi, fără leat,
femeile lumii-au țipat.
Mint cugetele toate. Sufletu-l strâng, – nu-l aud,
S-au întors iubitele vechi la-nceput.
Oriunde
e om, omul s-ascunde.
Amurgul plouă-n mantăi,
învineţeşte prundul în broaşte.
Lazării noştri, dacă ne-ar intra în odăi,
acuma – Lazării noştri nu ne-ar cunoaşte.
Țurloaie la nord, țurloaie la sud...
Omul trece prin vârstă, uituc.
Bărbații de-acolo, bărbații
au ieşit pe fereastra de lut;
şesul i-a dus, vântul a suflat
şi nu i-a mângâiat, i-a bătut.
În turla cu priveghiuri albastre,
unde ne mor femeile
pure, ca ideile,
ardeau lumânările noastre...
Iatacul se-nchide. E şapte.
Ploile cad cu miros de mosc.
Singuri Lazării morții ne cheamă, da-n noapte
se uită la noi şi nu ne cunosc.

Pădurea stinsă

Omul trece peste ape.
Păsări de noapte în triburi
întârziau pe nisipuri
cu soarele-n pleoape.
Ascultam dintr-un gang
de-antracit şi de nea,
mantia serii – abia
aburind: ca un ştreang.
Niscai cețuri plecară... Fulgeră peste-o casă.
Sufletele-şi părăseau vetrele.
Prin burnița deasă,
copacii şi pietrele
alergau bombănind. În harpoane de fum,
se ridică vântul de nord.
Toamna ploua-ntr-o spinare de iepure mort,
rămasă – pociumb – lângă drum.
Apoi întunericul coborî de către sodoame.
Pe undeva, într-un rând,
hoinări un cântec flămând.
Ținutul se umpluse cu scame.
Popistrat de ele,
cerul le aligări pe cele mari.
Era năloagă de stele
şi de țipari.
Umbrelor crescând, le-am cuprins necurmarea.
Foşni prin văzduh umedul nopții cuțit.
În fiecare zi, depărtarea
zvârle la țărm câte un leş rătăcit.
Şi cu fiecare mugure, strivii aiurând
câte un mit fără rost
din câte altă dată-or fi fost...
Izidite de vânt,

zimţii frunzelor, printr-înşii
lăsau să se-agaţe, câte-o boare de nor.
Ascultam cum, uşor,
picură luna prin care se zbenguie mânjii.
Niscai ulii plecară, fără să se mai uite-napoi.
Fulgeră la o casă. Omul trecea peste ape şi munţi.
Ori poate banii mărunţi
ai izvoarelor se-auzeau; şi se-ndepărtară apoi.
Pe sub lomii de mure
hoţiş – la ziuă – ca o vulpe,
liniştea s-a întors în pădure
zgâriată pe pulpe.
Iar dincolo tabla-nmulţirii, pe cer
răsăriră trandafirii şi-un jder

FETELE SE UITĂ PRIN POMI

Filigran romantic

Părelnică, sub braţ c-o amuletă
te-nchipui legănând prin seri cu ceaţă
un iceberg de patos şi verdeaţă
pe-o mare tandră... Fina piruetă
a pescăruşilor cu ochi de minereu
metecăie în tine spre-o amiază
în care regi din Pontus ori Pireu,
întorşi din mituri, navele-şi fumează.
Iar nopţile, când nori cu uger stors
se-ntâmplă-n cer şi umblă prin porumb,
ca-n Indiile-întâiului Columb
dintr-un nebun ce nu s-a mai întors,

tresari în stele, ai vrea să ți se pară
(pierduți printre hambarele cu pâine)
că greierii din bulgări pleacă-n țară,
ca să te caute-n mirările de mâine.

Înaintea lucrurilor

Tu vii cu fructe şi cu jucării.
Strada a luat-o la fugă după maşini.
Parcă fântânile arteziene aleargă prin metropolă,
să ferească aerul de praf şi poezia de răni.
Oamenii au fost înaintea lucrurilor
şi-au pregătit vocale pentru naşterea lor.
Ce transparente! Ce ireale!

Îndepărtare

Prin uşa deschisă – brâu gros de umbră –
plopii izbucneau către cer.
Şi degetele-i alergau pe clape,
tremurătoare ca frunza plopului.
Paşii cuiva s-au oprit în noapte.
Din ochii ei ca fumul de țigară,
zbură un fluture.
Timp cu coviltirul sur.
...şi-am iubit-o pe femeia aceea,
care nu m-a întrebat nimic niciodată.

Capricii

Mi-am mai cuprins o dată genunchii şi-mpletită
în părul meu cu lună ca zorii-ntr-o răchită,
mă luminam de mine şi adiam întreagă –
dulceag liman de care iubirea se mai leagă
mestecăind, lăstarii parâmei să şi-i spele.

Din despărțire, vântul zvârlea în câmp cu stele.
Din depărtare, gândul păru-nvelind pământul
mahmur ca o statuie din care iese vântul.
Şi-mbrățişând cu lene trecutul deopotrivă,
sub ploile de vară – ce gamă costelivă! –
tăcerea din grădină îşi întindea spre mine,
cu brațe nevăzute, obsesiile-i line.
Or fi trecut de murmur şi umbrele şi ulmii,
În părul meu cu lună ard măcăleandrii culmii.
Aşişderi unei plute rotunde-n devenire,
alunec printre fumul pădurilor subțire
şi câte-o joardă rece mă sângeră cu ghimpul.
Sub jarul cicatricei, se scămoşase timpul...
Aveam culoarea nopții şi miroseam a luna
pe care ți-am trimis-o într-un castron cu faguri.
Cu mine ulmii seara se-ncarcă de zigzaguri
ori se dezbracă-n şoapte, aceleaşi totdeauna
şi eu țâşnesc trezită c-a mai plutit şi suie
o frunză peste zidul cetății, amăruie.
Mi-am mai cuprins odată genunchii şi-şi lăsase
o creangă peste părul căzut al meu şi-al serii,
nedumerirea largă din care cântă merii
îmbobociți sub colbul năprui de pe atlase.
Aveam culoarea lunii şi semănam a noapte.
Acolo unde cerul desparte umbra-n şoapte...

Am cunoscut la Danzig o femeie

Doi ochi de sticlă mă făceau să sufăr
La Ceainăria Serii de pe cheiuri.
Tu mare-ți vezi şi-acum de obiceiuri,
Te legeni încă, lujer de nenufăr.

Am cunoscut la Danzig o femeie.
Privea absent ca-n „Crimă şi pedeapsă”.
Ori soarele, ori melcul de pe coapsă
a-ntors-o către mine dinspre-aleie.

Şi-a ridicat ciorapul; îmi zâmbise —
şi-am zăbovit sub firma violetă
a după-amiezii, muţi ca-ntr-o vignetă.
Mai tremuri încă, floare de narcise?

Să nu-şi întepe-n ele vreo vioară,
medalioanele de-email şi dantelă
şi le-aplecă, în treacăt, de la velă
trimisul mov al soarelui de vară.

(dintr-un poem pierdut)

Am cunoscut la Danzig o femeie.
Ploua mărunt ca-n *Crimă şi pedeapsă.*
Surparea moale-a umbrei de pe coapsă
Stârni o velă. Negre orhidee,
pe braţe – marea-n zori îi aruncase;
visa-n nisip, vindea acuarele
la trecători ori au strigat-o ele –
eriniile nordului pletoase.
Am scos un crin şi m-a privit agale
– oprită-n pragul cafenelei scunde –
cum umblu-n zarva zalelor rotunde
din coşul cu tristeţi orientale.
Profilu-n seri de neagră orhidee...
tăcerea... vorba... zâmbetul... privirea...
Şi-aceleaşi crengi scandau nemărginirea.
Am cunoscut la Danzig o femeie...
Se lumina un yaht ieşind din radă;
se depărta uşor o pâclă rece;

Eriniilor nordului, cum trece,
le auzeam convoiul... Sieşi pradă,
surpase gândul albe cataracte
şi-amiezile tăcerii statuare
înzăpezeau pe lespezi de răcoare
ca-n soarele etruscilor, Socrate.
Din lut şi-azur, din abur şi bucate,
mireasma solitudinilor pure
încăibăra hăţişul de pădure
vărsat în somn ca luna pe-o cetate.
Vindea pe străzi surâsuri şi amoebe
ori ceai – în port, ori (toamna) mirodenii.
De briza mării-ncet furaţi şi-a lenii,
sculptarăm legi de care n-or să-ntrebe
nici soarele, nici vântul. Sunt durate
ce nu răspund la nici o întrebare.
Stârnirăm legi – şi ele trecătoare –
şi-un yacht ceţos plutea-n singurătate.
Tăcerea... mersul... foşnetul... privirea...
Din coşul cu tristeţi orientale
mă-nlănţuia plângând o mână moale.
Şi-aceleaşi crengi scandau nemărginirea.

Prelungirea cuierelor cenuşii

Adevărul e ca pădurea.
Cad copacii. Pădurea nu cade.
Soarele parcă-şi curăţă săgeţile de rugină.
Coborând la subpământenele lui jucării,
craniul nopţii domina încăperea.
Între ploaie şi soare, s-a strecurat surâsul;
a luat o floare,
s-a dus şi a luat o floare,
ţi-a dat-o şi tu ai adormit.

Apuseră două perechi
de generații
în jur.
Frunze moarte. Lemn vechi.
Sunt golul din ochiul tău pur.

Umbre

Din foşnetele de odinioară
cocorii nalți ai pierderilor tale
umbroase borangicuri scuturară
pe vasele de lut şi-arămi domoale.
Şi-ntâiul mort cu mână opalină
sosi la geam, înveşmântat în cețuri.
Un jet sta gol, cântau – dar în surdină
doi domni străini din alte două jețuri.
Visa o harfă... vântul prin femure
umbla sprințar, târziu de pe o cracă
mi s-a umplut odaia de pădure
şi-am auzit lumina cum se-neacă.
Şi-am auzit cum uşile din lucruri
solemn se surpă-n albele porticuri:
un dans nocturn cu horbote şi ciucuri
grădina mea de glezne şi caicuri.
Sub viitoare bolte nepurcese,
preaînchipuiam edenuri şi obsesii.
Doi domni tăcuți la alte două mese
şi-un jeț sta gol, arzând în capul mesii.
Iar mortu-al doilea-mbrăcat în plante,
cu pletele în vânt, sta-n pragul uşii
şi-un singur domn prin seri halucinante
privea din jilț cum zburdă corcoduşii.
Târziu de tot şi-al treilea-nțelese
chemarea destrămărilor de scamă:

ardeau trei jeţuri goale la trei mese
cu vase vechi de luturi şi de-aramă.
Prin zimţii sparţi ai frunzei de funinge,
când ultimele-acorduri străbătură,
priveam la poartă crivina cum ninge
şi-o gleznă – alegră-mi răsări pe-armură.
Gravuna ta, bucolică durere,
cocorii nalţi ai pierderilor tale
în strania şi casta lor tăcere
duceau cu ei, sub spaţii siderale,
miragii largi pe aripile pure,
visa o harfă... orfic, de pe-o cracă,
mi s-a umplut odaia de pădure
şi-am auzit lumina cum se-neacă.

Dar frumuseţea

Multe din lucrurile pe care le-am făcut şi le rosteam noi
se-nvecinau cu eternitatea.
Multe nici nu aveau nume.
Pe deasupra oamenii sunt frumoşi
sau urâţi; dar frumuseţea nu este aceasta
Adevărata privire a ei tresare de sub
o durere mai puţin încântată.
Norii corectează soarele şi pun virgule-n perdele.
În gură cu trupul său astral,
dansa amurgul pe-o piele
de şarpe.
Topit buchet, în geam, de chilimbar,
te va iubi un prost ori un barbar.

Ca-ntr-un târziu

Sihăstrii şi pietre de cetate.

Copacul s-a înălțat către cer
ca o țeavă de revolver.
Se auzea vântul prin toate.
Nu le-aş mai şti, acelor mâini, chipul.
Văile cu mers de paing
se risipeau pe nisipul
unor alți nouri, de zinc.
În asini şi samare,
toamna coborî la țărmul sărat.
Se pregătise în toate o mirare
şi cineva a cântat
undeva în amurg... Ori porni un altfel de omăt.
De după umerii mei,
(dar nu mai erau ei!)
dezmierdând lumea, țăranii s-au uitat îndărăt.
Ca într-un târziu de-a v-ați-ascunsele,
copacul se umpluse de soare.
Femeia ieşită goală din mare,
îi risipea frunzele.

Cântec albăstrui

Că te-am desprins din marea ta plecare,
n-aşterne cergi şi nu scula obcine.
E pustnicia zidului din mine
în fiecare ghimpe de pe floare.
Şi-n fiecare om e-o sărbătoare
din fânurile coapte care-adie
prin părul tău, măi dragoste târzie,
surpată-n ciutura fântânii care moare.
Pădurile cu flautele lor
vin raclele cu moaşte să-mi răstoarne,
la lepădarea inimii de carne,
sub harul-mag, prin leat, ca un cocor.

O cingătoare-n vânt mai spune parcă
de-ntâiul dans, de-ntâia-ne sonată.
Pe-aceste flori, iubito, niciodată
au nu vom şti ce linişte le-ncarcă?
Nenumerindu-se în ceață până unde,
de peste-ntinsul vremii care şchioapă,
azi mi-e de ajuns paragina mioapă
să nu-mi mai ştiu parabolele-ascunde.
Nu vreau să-ți scriu, şi totuşi mă învinge
şi goana fagilor şi proaspăta-le gală –
şi iar zăvorul sare ca o minge.
Molatecă-n pădurea ei albastră,
de noi ca printr-un vis şi-aduce aminte
casiopeea inimii cuminte
– şi bate-un deget fraged la fereastră...

Pereche

Privea cu străveziu-i obraz
fântâna, îndepărtat –
frunzele-n Galaad
cum cad... cum cad...
glaciale, cum cad.
Crucile se făcură şerpi.
Irod omorâse copiii.
Extatică-n brad,
o seară de cataclisme şi haz:
fântâna cu străvechiu-i obraz.
Ea pleca atunci când începea vântul.
Sunt
savori de glezne şi-absențe
spre care
o-ncurcătură dulce mă va chema târziu.
Sunt

aceste imense glande ale infinitului: singurătățile,
care se scoală – umbratece – noaptea
să-ncerce la uşile reci de pământ.
Ea pleca o data cu viscolul, o dată cu nici
nu ştiu eu câte evantaie ori astre.
Da, a mai fost cineva înmormântat înainte aici...
Nu voi ascunde niciodată lucruri care țin de dragostea noastră.

Inscripție pe un porumbel

Sub umeri proaspeți, aromind a stele
de nu ştiu câte dăți şi-n câte feluri,
ca să gândesc în tine cu cerneluri,
m-am adunat din hârburile mele.
Erai să-mi fii stihia din creneluri,
ori fumul şui, ori turnul cu inele,
prin care aduc parabole şi vele
serafi nocturni prelinşi, în capiteluri.
Te jefuisem lumii, vrând – mâhnind
ca să te-mpac, prin ea, cu nesfârşitul
dar a venit o fată cu sfiala,
te-a luat în brațe şi gustându-ți sânii,
te slobozi (Marie din Magdala)
văzduhurilor, apei şi țărânii...

Abur

Cu zurgălăi de cer ascunşi în vată
tu n-ai să mai vii seara în privire,
şi-n ochii mei ca două cimitire
n-o să mai râdă luna niciodată.
Şi niciodată-mprăştiați în hurte,
arțarii-adânci cu frunzele osoase
prin poarta casei n-au să se mai lase,

rădvan de aur, să ne intre-n curte.
Din colb şi-azur, din umbre şi eresuri
de-au să culeagă alții acadele,
eu nu-i mai pizmui... praştii şi inele
n-au semănat şi nu vin la culesuri.
Iar gleznele mai albe ca de fată
cu care-n noi miresmele colindă
au să ne pară-n lumea de oglindă
relicve-amari din ultima cantată.
Prin clădăraia norilor bizară,
fântâna ca un cui înfiptă-n glie
va fâlfâi răzleț, precum adie
prin fanion, văzduhul de la gară.
Cu vâsle de sidef ori mingi de polo
ți-i legăna prin mine ca o ploaie,
iar anii vor veni să ne despoaie,
rădvan de aur – şi-om porni-ntr-*acolo*...
Sub cerul vast şi tânăr, de falangă,
sub ancorele-arzând pe litorale.
am să aplec la şoldurile tale
pridvorul nalt, cu stele, ca pe-o creangă.
Fularul moale, aburit de brume,
de-şi va desface semnul de-ntrebare –
o! e-un sfârşit de dincolo de care
nici un cocor n-a mai venit pe lume.
Şi dragostea şi nopțile, şi toate
aceste lumi şi-aceste necuprinsuri
cu cât – urcând – le guşti, mai dinadinsuri
devin eter şi-ajung singurătate.
Fierbinte dar frumoasă-ndemânare
de peste turla vremii care pleacă,
îmotmolită-n flori ca o prisacă,
mai ungi cu morți, mai mângâi cu altare.
Că răsfirând în păru-ți de-abanoase

nu constelații pure, ci genune,
te-am risipit să nu te mai adune
din nici o zare zările frumoase.
Tu n-ai să mai visezi târzii seraiuri;
eu n-am să mai cobor din tavernale;
pe sânii puri ca două catedrale;
vor putrezi liturgice alaiuri.
Absențe dulci, beții ilimitate,
surori de fum la hanuri ori cumetre,
ați fost în mine ultimele pietre
spre care m-am târât cu mortu-n spate!

Străina

Pletoasele se uită-n fântâni şi clatină cerul
ca pe-o bucurie de lumină depărtându-se-n primăvară.
Te-aş recunoaşte după arcadele ochilor şi după lenile părului.
Îți sărut prefigurările coapsei
şi aburii muzicali din preajma umerilor
şi sânii – calde basoreliefuri.
Nu ştiu cum arăți, vei fi fost călătoarea
rezemată de canaturile unei ferestre de tren
sau adolescenta cu brațe bizare din gara Predeal
care pipăia cu sfială obrajii munților,
spunându-le ceva.
Şi iată, vii la fereastră
o dată cu sentimentele de porțelan ale plopilor,
te-nalți pe vârfuri, dezmierzi ozonul
şi-o linişte chirilică urcă până la frunțile câinilor
care au înnebunit în balade.

Octombrie din gutui

Aromea a ciuculeţi
ca-n prima auroră stepele de la care te-mbeţi
de nemărginire... O ninsoare.
Liniştea îşi pieptăna, verde, prin părul tău, steaua-de-mare.
Dă-mi rochia ta lirică, frunză căzută.
La noapte, iubita se mută.
Pulberi de oase – lacul... pulberi de oase
spre arhipeleag.
Lutul lumină lebedele vag,
prin pomii din mare.
Iubito, la noapte lacul ne va primi în adânc şi uitare.

Înserări şi duminici

Printre ciori bătrâne, printre stoluri de ciori,
acest bal al dantelelor de zăpadă
ţinea pădurea de subsuori
uneori, să nu cadă.
Bună seara, liliecilor!
Schiorii lăsaseră-n urmă fularele potecilor
şi singurătatea şi le punea la gât
de frig, de nedumerire şi de urât.
Că-mpodobind sălbatec, de depărtări, sărutul
prin care-ncepe-n conduri ecoul să se zbată,
iubitul meu – mirajul – înfiora ţinutul
cu coapsele lui linse de-o pulbere ciudată.

DIMINEAŢA NIMĂNUI (1967)

Fântână

Din grădina cu fructe şi păsări aleg adjectivele
din adjective scot fluturi
din fluturi – culori
din culori, pasiuni care se cocoață pe căluşei de lemn
din căluşei de lemn ies retorii şi dansatoarele
din dansatoare coboară substantive în saci, în cârji, în propozițiuni
care c-o obsesie, care c-o abstracție, care c-un pepene
pepenii cad pe jos
şi tot amurgul dintr-o dată, dintr-o dată
se face verbe, adverbe, proverbe
ca o flotă pe mare
ca o flotă pe doua mări
plină de sculptori, de pălării şi de civilizații
din care morții scot adjective
din care adjectivele scot o grădină cu fructe şi cu păsări
de aluminium
şi asta mă mâhneşte, Horațiu.

Metafora focului

Cuvânt cu chipuri nenumărate.
Într-o tulpină de trestie: moment fără istorie.
Ca să-şi adune stelele pierdute,
sentimentul ascensiunii –
peste nopți apuse, peste frăgezimi eterne;

Kogaionon

Este obiceiul ochilor să nu uite.
Lumina îşi încordase arcul până la obârşiile mirajului.
C-o hoțească frumusețe,
drumul se strecura printre nişte spoieli de păduri.
Bărbați şi femei cu părul aprins ca flacăra

căutau învierile lui în văzduh.
Zamolxe nu mai era nici el nicăieri.
Tăiate: capul şi mâna regelui dac
plecaseră.
Pietrele ne şoptesc vorbele pe care
n-au avut timp ei să ni le vorbească.
Este obiceiul inimii să tresară la întâlnirea cu morții.
C-o hoțească frumusețe,
pădurile aproape că intră în case.

Confesiune

Sub coaja pământului
visează coaja cartofului.
Timpul trece ca un om cu iaurt.
M-am întâlnit de multe ori cu moartea:
i-aduceau rudele bani, ca să-şi cumpere haine.
Printre pietre, cald şi izbucnit,
omul caută civilizații.
M-am întâlnit de multe ori cu omul.

Cântecul continuității luminii

Cozi de vulpe ridică, verzi, acum, către o divinitate a
interogațiilor, brazii de la Corbeni până la Cumpăna.
Concert al pasiunii de progres e clipa care se-aude.
Fagure amar, dulcele nopții.
Ca nişte păsări ce-au ciugulit din miracol, surori povățuite de
întâmplări să se crească între ele, vanele-stăvilar
de la Vidraru privesc în jur şi-n munți.
Acela, pare-mi-se, e un arbore. Mesteacănul.
Aceea, pare-mi-se, e o stea. Luceafărul de dimineață.
Alb înălțat, ca un sistem nervos, prin trupul cu genunchi reci

ai verdelui de martie, prelins din pini, mesteacănul pare o irealitate. Mi-i frică să-l strig, pentru ca să nu se prefacă în materie. Fiindcă în clipa aceasta – pe umăr cu steaua – el e de eter şi depărtare.

Febre

I
Sub lujerii de crini cu lobii mari
de tatuate blăni de jaguari,
ca florile, Ioane-fără-Ţară,
cocoşi de clime tiara-şi dezbrăcară
şi-n stemă lor culcată-aprins pe steag
pridvorul nalt da soarele-n vileag;
un cântec vechi da sângele la fund
şi-arici de-aramă-nvinşi luceau pe prund
şi zvârcoliţi pe-arniciurile din scuturi,
tu-n lotci vâsleai ca lebedele-n fluturi
şi-n regi urcai cu-amurgul după fauni
la curtea serii brumele să-nscauni.
Pestriţă de glotaşi, vicari şi arhonţi,
o lume trece, altele-au trecut.
Pe vamă şi tăgadă, din ochi bonţi,
năvala cu umeri tulburi, arşi de lut,
înţeapă goane, zodii şi comori,
cum lasă-n câmp, din mersuri mari, cocori
de plastilină-o linie cuminte.
Şi tainele rămân ca-mai-nainte.
II
Scurmată-n câmp de taur cu copita
la prânzul mic al vacilor, când urma
şi-o lasă-n umblet ca pe-un martor turma,
creşte-n bătaia vântului răchita.
O pulbere de puf de păpădie

zbura-mprejur, turnând pe cicatrice,
nu arşiţa alcoolului ce-nvie
în frunza verde-a tufei de glădice,
şi nici nisipul cald la mers ce-ndeamnă-a
lânoase toropeli pe verzi gorgane,
sub ugerele ciurdelor cerbane
cu ţâţele ca lostriţele toamna,
ci bolnav cheagul de coclite site
al bubelor din smocuri de copite,
cu state zemuri şi cleioase sucuri
ce coc în plumb, ce gâlgâie-n ulucuri,
şi alba creolină de Marii
răzbite-n câmp pe şleaurile mari
de gloria coapsei amforei de-olari
dedaţi la veghi, deprinşi la varvarii.
Din pântecele lor, ţepene de struguri,
adeseori bătute de-aliori,
trag razne-adânci pe-o năpustită-n muguri
şerpariţă de snopi; iar tu cobori
la oble şesuri, gol de-mperechere,
pustiu în Alpi şi-n chivără şi-anost
de promoroacele călări prin care-ai fost
un ins mai ieri, un piersic sau o fiere.
. . . .
V
La trecătoarea veche bacii spun,
şi-şi râd în sarici lungi ca de Crăciun,
că sta acolo, vraişte la foc,
în sinea orii şi-ameţit de rut.
În cherhanaua lunii l-am văzut
gonaşii, cămilarii, trecătorii;
pe arcul ars de şarpele comorii,
cutremurat în leaturi, pân-la urmă,
ciulind urechea, l-auzeau cum scurmă-n

bursucii iernii, la saiaua veche.
Iar baci l-au crezut într-o ureche.
VI
Ascutec de lăstuni peste irugi,
odaia toată freamătă şi-adulm
iuţeala crudă-a cojilor de ulm
amirosind a sânge de la slugi.
Arare mâini cu degetele scurte,
la graba mea din timpul nepereche,
metecăie de-atâta mii de leghe
şi-aidoma de albe-mi intră-n curte,
ca şi pe vremea moinelor, când storul,
umbrit de liliac şi dimineaţă,
uda la geam c-o linişte mistreaţă;
iar ferigile-neacă foişorul
şi-n bocete de moarte vin sub pom
la lepădarea omului de om.
E-atât de mare liniştea şi-atât
de multă noapte-mi bâlbâie în gât,
că nici n-alegi ca lumea, din mulţime –
topit la fund ca sub o carapace,
a cui nesoartă din atâtea clime
se-aşterne-n ochi şi care tâmplă tace;
că mâinii mele i-am uitat vechimea,
că ochilor le-au stat la ei toţi cerbii
şi nu mai dă-n oraşe firul ierbii.

Ars poetica

Lacrimile le curgeau fierbinţi
Dar din lacrimile mele s-a făcut frig.
Dacă eu le spun zorilor zori,
soarele nu mi se pare mai mic.

Absurdă – superbă

Când şi când, ca-n altă lume,
mazileu – călări pe munți –
Ulalume, Ulalume,
paltini creți cu țeste ciungi
care-acvile, care-n toana
toamnelor, vulturi de-a rândul
când, de-oprit, oprită goana –
iar de nalt, nalt fu-le gândul.
Păsărar cu-albastră cange
din târziu în mai târziu
şi-n chepenguri – bumerange
cum băteau... Acuma ştiu,
ştiu că nimeni nu ne-aşteaptă,
timpu-i mort ca o păstaie.
Pe la treapta unde-nnoaptă
spaima, tundrele mă spaie.
Un văzduh de cătini albe
scrie lumea; oare zării
de la păcură la galbe
şi din algă-n algă, mări!
ce-i căşună? Ori – grămadă –
ce-a crezut de nu mai crede
(tulbur tot, de stă în cadă)
cerul meu de Andromede?
Peste-ntreaga florii trântă,
totuşi – cumpănă de artă –
în broboade negre cântă
fagul tânăr de la poartă.

Elogiul dimineții

Ca-n vechimi Kinegheros, cu pumnii

încleştat de viaţă şi cu dinţii,
spintecat-am noaptea şi-n fierbinţii
ei rărunchi turnai, aşa precum ni-i
nouă obiceiul (rouă minţii);
şi văzduh la gleznele columnii);
O! turnai pojar şi-un fel de fum
ni-i asemuia pe morţi cu sfinţii.
Alungând solar din ochi-ţi plânsu-mi,
am dat fumu-acela la o parte
şi-a pătruns lumina în odaie.
Cineva de dincolo de moarte
(mă-ntâlnisem iar cu tine însumi!)
ciocăni-n fereastra de văpaie.

E-n mine o grădină...

Dunărea e urâtă şi gânditoare.
Liniştea se cojeşte în munţi.
Salcâmii toropesc, năuciţi de dulcele din ei.
Şi din ugerii lor curge somn.
E-n mine o grădină, o fereastră
ca seninul caselor amare.

SUB LAMPA TOAMNEI

Afară

Mă cunosc toate lucrurile.
Nu mai sunt liber.
Să înnopţi în cartofi, în pietriş...
tot ceea ce nu găseşti aici am distrus.

Mi-a scris cucuvaia: fă-mi propuneri!
În sângele meu e un cântec ferit.
Un om a scos mâinile din timp
apoi mersul
apoi spațiile
apoi o melancolie ocultă, cu care a despărțit orașul
şi a spus două vorbe: şi era o cenuşă cumplită
şi a spus trei vorbe – şi s-a speriat
şi atunci a închis ochii.
A închis ochii şi a spus: din mine n-a mai rămas decât frica.
Şi pe urmă n-a mai înțeles nici unde e melancolia, nici unde
îi sunt mâinile, nici unde e timpul.
Şi era o cenuşă cumplită.

Ev modern

Fantastică răsare ciuta-n munți –
neprididitā oră siderală.
Resimți un miros cald de cereală
(aceste frunze limpezi mai adie,
această calmă luntre mai apune)
adus de vânturi şi de turmă-n coarne,
resimți în lucruri stranii bențile-neptune
alunecând mural, dar nici un jghiab
nu-mpodobeşte polii înăuntru.
Suntem de zei, ca strugurii de vaiet,
aidoma umpluți; fantastic
o flacără ne merge îndărăt.
Apăsător de ploi, renunță cerul –
discobol prăbuşit în anotimp...
aici mă-mbrac în negru şi mă plimb,
îmi scutur trupul, îmi adun colunii

şi-absorb aromă tânără-n netimp.
Nerecules, prin stihii îmi duc noaptea
şi tulburat că n-o mai vrea misterul,
sămânța risipirii mi-o îngeamăn,
pe care-am neştiut-o amăgi.
Nimicitor repaos androgin...
În cuvinte a intrat somnul. Roşie,
femeia din tufele de mărar
a dat foc la greierii din grădini
şi c-un vătrai îi bagă-n buzunar.
Ne flutură una, ne flutură –
fum noi trecerea, c-o noapte mai puțin,
spre iedera rămasă-n nesimțiri.
Ca-n prima zi din echinocțiul lumii,
alăturea cu umbra şi cu fierul,
între nisipul crimei mă destunec.
Ascultați orbecăiala trupului... Din întuneric
face semne omul care nu mai are voce.
– Veniți să rupeți ce-ați zvârlit aici,
semănători de negură precoce.
Sunt revărsat de ziuă, sunt sfârşit –
lanul de tutun în care au intrat vidrele –
peretele cu mâneca-ntoarsă şi pahare casabile –
sunt poarta cu obrazul plin de bricege;
aşteaptă-n larg nisipurile mele,
de vechi nedezbrăcări să mă dezlege.
Acelaşi ins – acelaşi univers
nereuşit, în care-un arlechin
s-a lăudat în roza vânturilor
în fel de fel de chipuri.
Ochiul secționat aseară-n automobil.
Nimic nu-mi este astăzi mai puțin
şi mai cu farmec nimeni nu-mi dispare.
– Veniți să auziți apele, veniți

să vedeți fel de fel de copii morți
(idee amăgită şi erezie bonomă)
strugurii de iod pe care-i culeg nebunii
mirosind pe la porți!
Recad la antipod ori scad impar,
îşi zvârle-aripa pietrele-n pahar
şi rochia şi-o smulge în bazin
– Veniți să auziți apele.
Calme. Netulburate.
Neînțelese, singurătățile, foşnind
pe carbonizatul fund al oceanului.
– Mințiți-vă!
Încă o dată, n-are să se mai întâmple nimic...
Sălbatecii au fugit cu racheta-n zadar...
Lumina e înăuntru sau nu se află –
din puncte cardinale nu vine nimeni.
Se poate aştepta oricine la fereastră
cu un cap necunoscut...
Răzleață
adie-n funduri bruma similar.
Numai peste umărul lunii, pălind în escală,
nu se aud pietrele, căzând, decât rar.
Zăpada-n munte, totuşi, nu e albă.
Mireasma coapsei tot te mai îmbie.
Tu-ntors din ape (zvelt şi voievod)
plesnind de muguri, aiurând de rod,
petreci buimac în flacăra târzie;
şi-n ore vagi tresar de lingă pulpă
– ironice de castă pietate,
tăceri mesopotamice, arzând –
moderne ev, cu brațele la spate.
O lespede de templu ne-ntreruptă,
auzi trecutul înşelându-şi praful,
auzi penații casei cum se-ntreabă

(– Treceau pe-aicea carele de luptă?)
mucegăind cu-amurguri epitaful,
treceau pe-aicea carele de luptă,
rodind din apa ta universală...
Acum un miros cald de cereală
resimţi. Nimic nu-ţi este însă mai puţin
şi mai cu farmec nimeni nu-ţi dispare.
Acelaşi ins.— aceeaşi elegie.
Poroasă veghe, rouă estivală,
tresari din nou, dar zborul a trecut
– întoarce-ţi viitorul în trecut,
s-asculţi buimac petrecerea târzie.

Lacrima rerum

Luna-i ca un şoim. Totdeauna
trec într-o mână cu luna.
Mâna cu omul de lună
e gata s-apună... nu-i gata s-apună...
Cu-acelaşi braţ de fum, cu-aceeaşi stea
în creştet plopul tot se mai răstea
la acelaşi lied tulbur, nu ca-n List,
de deasupra casei lui de ametist.
Omul cu luna pe umeri
se uită cum pietrele-i numeri,
pe care (din apele lui)
munţii le-ascultă sâlhui.
Pietrele munţilor lumii
şi şoimii enigmei – postumii.
Omul cu mâna de lună
e gata s-apună... e gata s-apună.

Tristia

Vin prea târziu bucuriile calde

ca, de pe mări, naufragiații uitați...
Prieten, scrisorile noastre
se vor naşte a doua oară în alți oameni,
în alte anotimpuri: otrăvuri
otrăvuri în alte solstiții –
la zenit şi-n nadir
ca fuga apelor după uscat,
ca permanenta vocație de dragoste
(la zenit şi-n nadir)
a frumuseții morții-n destrămare,
a pietrelor albind sub ochiul oceanului
la fel nereflectând niciodată
– sub albatroşii care dezmind pe Odiseu
– sub corăbiile înecând litoral degradat
– sub izvoarele pierite-n desfrâul pădurii.
Odihnitor, pretutindeni –
închide-te, inimă, cum
sufletul morților se-neacă de somn.
Femeile oraşului tânăr
s-au îmbătat, au cântat dezvelite
despre dragostea unui țărm ridicat
apele spun
spun păsările migratoare:
„am murit... am murit...”
Navigatorii duşi la oracol
gleznele duse la umăr
aerul curgea cu rodul rărit
din nisip înspre fluviu
din zenit la nadir
şi-şi aruncau văzduhurile fruntea
despletită, pe fluviu: „am murit... am murit...”
Pretutindeni –
când vei simți că, din toate, numai cărțile
ți-au mai rămas credincioase;

că, de lângă peticele înduioşării picate,
la margini de sunet picate,
tu – pentru totdeauna – n-ai să mai baţi
din nici o singurătate la geamuri,
să te gândeşti la frunzişurile roşii
aţâţate, ca şerpii, prin tine să ardă;
să te gândeşti la iepurii putreziţi în artere...
închide-te, inimă-n tine
fără turn, fără semne,
şi tu, brad, creşti în ochiul
ameţit de inferne!
Tărâm nelumesc, – pe cer arde
cu mare întuneric arde iubitul din turn.
Călătorii nu înţeleg, călătorii nu ştiu,
dimineţile au trântit uşile,
luna se sparge de dig.
– Întoarce-te iubitule, întoarce-te
la bal e târziu.
Pretutindeni – neliniştit,
ieşi, sânge-n oblânc!
. . . .
. . . .
Dar inima, ghem de oracole,
răsucită –
s-a-nchis mai adânc.

Eu am văzut

Luasem cu mine un copac să ne plimbăm
luasem o pasăre să facă diezi
am văzut de la ce cai erau potcoavele căzute
am avut o mie de braţe ca Briareu
Eram Pilat din Pont şi mă spălam pe toate mâinile
de câte ori se tăcea mai departe

conştiinţa lua chip de răspânte
erau vite şi proverbe
eu eram singur
copacul acesta va tulbura lumea
să ne grăbim să coborâm sub pământ
viscolea cu adevăr
eu eram singur
terori extaze elevaţii
lasă că o să murim noi lasă că o să înviem noi
un nisip leneş încălzea cântecele
apa se alinta în boneţelele zeilor
lasă că o să murim noi
femeile arborii şi stelele de deasupra creştetelor
au văzut de la ce cai erau potcoavele căzute
dar
ca şi când nu m-ar avea
ca şi când n-ar fi avut paşi
ţineau o dietă a tăcerii
eu eram singur
şi degeaba mă spălam pe toate mâinile
că viitorul a luat forma ruinelor mele.
Eram Pilat din Pont şi am avut o mie de braţe.

PORTRETE

Tac luminat...

Arheologi ai propriilor lor urme: cocorii.
Fiecare femeie: un pahar.
Mortul venise la înmormântare.
Era o ţară netedă şi cărnoasă.

Copaci înalţi şi bătrâni,
cu rădăcinile înfipte în oase,
emană orizonturi şi vorbesc tare
în solemnitatea Bucovinei.
Dedesubtul picioarelor noastre, mitologia ţine congrese.
Genunchiul unui taur pe când urca viroaga
eternizat cu ochii şi coarnele spre-oraş,
la frunţile Putnei –
văzduhu-i ca un sat inundat
pururi de-apoteoze.
Pentru când o veni luna să bea din ele,
sentimentele noastre aşezate la fereastră, ca nişte sentimente
albe şi roşii,
tac luminat.

Giordano Bruno

Cu agonia şi rănile.
Unul după o uşă, altul după cealaltă uşă.
Azi nu ştiu cine sunt.
Să pui roua la fiert... Care-i nebunul?
Pipăiam infinituri. Superbe portrete ale dezmărginirii.
Dei Piombi.
Plumbul nu glumeşte cu nimeni.
Ei – paznicii. Eu – nopţile.
Omenirea e înconjurată de ziduri de frică.
Am întâlnit îndoiala. Mi-ascundeau cărţile.
Violenţi în numele blândeţii; mincinoşi în numele adevărului
Nimic nu trebuie ascuns.
Din ei lipseşte libertatea. Pe-a mea n-o îndură.
Râvnit unde n-ajunsesem, visat de unde plecam –

când am înțeles că nu trebuie să te mai întorci niciodată
nicăieri,
Înțelegerea mea urca pe rug.

Autoportret

Fructul meu – ce fruct sihastru!
Umbra mea – ce țeapă!
Ca un pepene albastru,
cerul cade-n apă.
Dumnezeu mai ştie cine,
c-un opaiț tainic,
luminează din glicine
aburii pe ceainic.
Şi cu fiecare val
brumăriu de fân,
cățărat în papagal
un luntraş bătrân
strânge timpu-ntr-o bunică,
dar cântă lucid.
Despletite gene-i pică
iederii pe zid.
Să-l ferească de-ntâmplări
strânge timpul poate
Cenuşiei mări
i-au sosit halate.
Toate însă-au fost atâta
cât durează visul.
Strâmb şi-a-ntins pe cer urâta
ploaie manuscrisul.
Gustu-mi; aguridă,
zările cât pumnii; –
blidul cu obidă

i-l mai dam columnii.
Drumul meu – sub ce portaluri!
Anii mei ce bolți toride!
Ca o sarică pe valuri,
soarele se-nchide.

Profil în pervaz

Enigma se desparte a reverii şi ceață...
Promoția durerii ori vârsta de pe mână
şi-or semăna, cu toate că mâlul tot se-ngână
din două părți cu sineşi, din care se şi-nvață.
Alături cu gonacii, simbolic pe centaur,
mi s-a părut că timpul momit la vânătoare
din ce în ce mai tânăr, din ce în ce călare
ajunge către seară la porțile de aur.
Sau n-a ajuns... Sau poate, ca pe-o jivină-n palmă
ținându-şi viitorul, prin degetele-i toate
pleca din el un cântec toropitor, pe coate,
cum pleacă-n nopți oştenii spre-o nebuloasă calmă.
O! nu găsesc atâta poveste-ncât să-ncapă
(cu Rozinante triste ca literele-arabe)
neverosimil încă, baletu-ți de silabe
lăsat acestei linişti de-adânci vecii de apă...
Inelele din dreapta: de jind şi de-ntrebare.
Încins cu două flăcări, lăstarii dimprejururi
neliniştesc o dulce mireasmă de contururi
venind de pretutindeni, pe-anapoda ori soare.
Ce amforă din care – purcedere eternă –
tulburător de unic, un narcisism de forme,
desfoliază-n aer închipuiri enorme
de flori paradoxale de magică lanternă!
C-o mână caut viața, cu alta lunec sprinten.
Sub panorama-amiezii izvoarele-şi repetă

fragmentul fără spații, de zâmbet şi cometă,
în care doarme frunza de-arțar, însă cu pinten.
La şoldul orii-n goluri, cu porțile căscate
de taină ori de spaime, deodată amândouă,
pe pirueta clipei începe-un cor să plouă
arome şi eschive... Iar câte-o lună scoate
Cornetele-i de fildeş, să treacă pe sub ele
(alături cu gonacii, simbolic pe centaur)
spre-o țară fără streşini, dintre eter şi aur,
din ce în ce mai tânăr – curteanul naltei stele.

OAMENI FĂRĂ BASME

Izverna

Dimineața munții fac schimb de vocale cu cerul.
Drumurile sunt numai drumuri ciobăneşti.
Ascuțindu-şi copita de gresii şi coarnele de copaci,
zurbavnice – caprele cătunelor prin păduri.
Bumerange izbesc în stânci, în arbori.
O pajişte de cleştar înfloreşte, rotunjită, din meleag în meleag.
Printre pui de munți,
bureți fug înaintea copiilor
privegheați de zeii mierii şi ai otrăvii.
Văzduhul aşteaptă ploi, germinează şi pricepe.
Când munții gândesc,
toate frunzele devin apogiaturi, toate peşterile devin cutii de rezonanță.
Câteva minute a plouat cu chilimbar,

Turme cu lâna-ncercuită de paianjenii luminoşi ai soarelui,
caprele luaseră-n coarne o parte a serii şi a greşelii.
Două braţe ca două ademeniri va întinde apa.
Pe mormintele morţilor se seamănă brazi.

Frig adamic

Cărările nemerse încă mă mai tulbură.
Întunericul umblă printre cruci ca un copil.
Ne naştem şi murim în exil.
Singurătatea trece cu buzunarele pline de răni.
Care mai devreme veţi ajunge la mine
măi suc de cucută, măi mâini de omăt?
soţia lui Lot, când s-a uitat îndărăt,
în stană de piatră prefăcută a fost.
Epilepsia toamnei şi-ncepe vicleşugul.
Drumu-i plin de noroi. Cu sângele-n plisc,
vremea s-a rostogolit, s-a rostogolit ca un disc
peste lespezile trecutului.
Perdele de os la case tăcute.
Mă găsea dimineaţa ghemuit de pereţi.
Mi-ai luat sufletul şi-ai plecat cu el la hereţi,
prin lumina lunii păscută de ciute.
Destrăbălată stepa îngenunche-n ploaie.
M-a vrut frigul ostatec şi-mi ţine-adăpost.
Mi-e foame de ceva care n-a mai fost,
de-o catastrofă sau de-o bucurie.
O să se facă târziu ca-ntr-o rugăciune
ori o să se facă urât ca-ntr-un coşmar?
ierburi vehemente cu izul amar
ţin noaptea de frâu şi-o spintecă-n câmp.
Noaptea tuşesc oamenii şi copacii
Latră un câine, cade o frunză pustie.

S-au întors cuvintele în sălbăticie,
iar întunericul umblă printre cruci ca un copil.

Necunoscutul ferestrelor

Mă-ntorceam de la propria mea înmormântare
Fusesem pus să vorbesc despre mine.
Dar am uitat unde şi am uitat cine
ieşea din ţintirim c-un ospiciu-n spinare.
Pâlcuri de flăcări. Fumega primăvara.
Spectrele caselor se lipeau de asfalt.
Era inchiziţie – ev mediu – era cald –
se destrăma soarele... băteau clopote... cădea seara...
Seara cântau fetele vesele din Düsseldorf.
Ele şi când vorbeau cântau.
Şi veneau şi plecau
amurguri amorfe, prin văzduhul amorf.
Iar oraşele... oraşele aveau părul bălai
Am trecut pe lângă tine, Doamne, ca pe lângă un zid părăsit.
Veacul e-atât de obosit!
Oamenii îmbătrânesc de-acasă până la tramvai...
Solzii crapilor ori mustăţile somnilor
or să-şi facă din noi aşternut.
Am jucat. Am pierdut.
Nu-ntrerupeţi jocurile, domnilor!
Înveşmântat în vulturi, în mit şi minereu,
(dar am uitat unde şi am uitat cine...)
venea către mine –
necunoscutul ferestrelor, luna sau eu.

Frig de Wagner

Aerul verde al stelelor jilăvi feţele.
Mi-aşezaseră casa pe valuri, ca să mă afle oriunde.

În hlamide de brumă, copacii cu bețele
în mână pe țărmuri, mai dansau dansuri rotunde.
Am fost în firele de iarbă care dorm
sub ger: nişte oase.
La o gară în noapte, inform,
trenul disperării țipase.
Când morții căreia mă dară
oamenii m-au azvârlit fără să le-o cer,
îngerii pentru a doua oară
se despărțiră-n cer.
Câteva păreri de rău mai rătăceau peste sumbrele
depouri şi hale.
Iubito, treci printre gloanțe ca umbrele
şi-acoperă-mi ochii cu brațele tale.
M-am scuturat o dată cu palorile
dimineții, cu bemolii
din care plecau privighetorile
oarbe. Ceruri de molii.
Iubito, treci printre stele ca umbrele
şi-acoperă-mi ochii.

Rebeca

Pletelor în vânt, de hetairă
pletelor ca nişte graminee,
le-abureau inelele şi-o liră
delira-n oglindă ori pe-aleie
Ca un scamator, să ne privească
iedera se cățăra-n cerdace.
Şi-a tot nins cu linişti mari iască
peste vocea frunzelor buimace.

(dintr-un poem pierdut)

Două spectre mute ca doi vornici
şi-una goală – plină de tuleie.
Beam toţi trei în fundul unei grote.
Ea vorbea mult, tu tăceai mult.
Şerpii umbrei şovăie pe ziduri –
şi-i spunea Rebeca... Da... Rebeca...
Şi-am chemat-o blând la masa noastră:
părul negru-i gâlgâia în noapte.
Gata parcă viaţa să-şi încheie,
ne-a privit cu ochi de disperată.
Lujer mic, de smoală, cu dinţi hulpavi.
Curge sânge din inimă mea şi râd.
Sfeşnice de-argilă-ardeau pe masă,
creanga lunii fumega-n pahare,
beam toţi trei în grota-ntunecoasă
şi-i spunea Rebeca... mi se pare.

Lady Mac Lye

Când vor pleca ploile din Munţii de Os
cu Lady Mac Lye
de după fiecare evantai
unghiile ca nişte agrafe îţi vor sclipi graţios.
Capătă cu purpura-mpreună
sânii tăi ca vinul de Tokai
voce dintr-o altă Lorelei,
colorată-n chiciure şi lună.
Copilul focului se dă peste cap
după fiecare sărut.
Clap! Clap!
între ţipăt şi rut.
Hergheliile linişti vor fi trecut prin odăi.
Din rotunzimea zvâcnind rar şi dulceag,
au ieşit degetele ca nişte păstăi

mult timp. Arhipeleag
imaginar, amintirea umblă lumea pe jos
ca o maghiarcă pusta pe cai.
Vântul îşi pusese, de os şi de pai,
fularul pe dos.
Vântul îşi pusese pantofii de pâslă.
Copilul focului s-a dat peste cap.
Se scutura un guturai. În legănata lui vâslă,
topi soarele două coarne de ţap.
Ca pe doi bani ruginiţi, lipeşte-ţi de geam
sfârcurile ţâţii şi gura şi mersul.
Veniseră ploile cu epitalam,
din Munţii de Os; repetând universul.

MĂTASE MĂRUNTĂ

Matinală

Femeile făceau semne şi plecau mai departe.
Nu am ieşit să târgui aureole.
Ca un coş frumos cu flori uitate,
visele trec pe strada cu păsări de tinichea.

Uneori

Uneori ploile... flamingo... uneori...
Sunt zidul.
Cine fuge cu mine pe deal?
Halucinanta pădure... râul de umbre...
medicii pădurii prepară seri şi bandaje.
Sunt zidul.

Ştii tu ce-i plictiseala, frica, presentimentul?
Pe o parte mă cojeşte soarele,
pe alta îmi mişună frigul:
nu-s nici înăuntru, nici afară...
Ştii tu ce-i logica?
Statuia lui Apollo din care ies ferigi.
Copilul de pulbere pe care-l mănâncă greierii.
Fetele veneau din pădure cu braţele pline de zahăr şi stele.
Greşeli şi pepeni cresc în toate verile.
Cine fuge cu mine pe deal?
Uneori ploile... flamingo... uneori...
Sânii, morocănosul şi şerpii
Apoi cântecul trecu pe la toate mesele,
ca un fluture din care se scuturase ceva
– Soarele! o fi zis morocănosul.
– Seara! răspunseră fetele de alpaca.
Era o zi netrebnic de frumoasă.
Ugerii vorbei atârnau pân-la pământ.
O femeie fără sâni s-a oprit lângă cer,
împrejmuită de migale, de balcoane şi vânt.
Fără să se uite la nici unul dintre
toţi oamenii aceia care vorbeau despre el,
soarele intră prin porii de fum ai lucrurilor
cu obrajii rari. Amurgul e chel,
e amurg. Se urcase vântul pe-un balcon, se sui prin copaci
după vrăbii şi pisici, şi după
fluturele din care nu se mai scutura nimic
decât... Copacul începu să se rupă.
Am dat din viaţa mea afara
ochii ceţei, ireal şi sihaştri.
Priveam la sfârşitul zilei şi năpârleau şerpii
împrejurul nostru, ca nişte zoroaştri.

Nuanțe

Mâini fragede zvâcnind pe clampe ireale
ca pentru baldachinul celestului decor;
nu sunt nici ale mele, n-or fi nici ale tale –
auzi-le cum sună, brodate, pe covor!
E dincolo de oameni o dâră-n zări de crini
Îmbobociți exotic prin câmpuri de mătase.
Iar uneori cocorii schimbatelor lumini
mai prăbuşesc tăcerea prin pomi ori peste case.
N-au vorbele ecoul dintâi şi nici măcar
nu-i foşnetul acelaşi amar cais cu sevă.
Grădinării de sunet înmiresmat relevă
nuanțele pe şesuri, iar timpul trece rar.

Mercurul verighetelor

A fost cineva prin văzduh.
În clipa aceea păreai de minereu.
Aşa e viața: curge prin mijlocul oraşului.
De pe toate trotuarele,
oamenii se uită la ea.
Ne-acoperi hainele cu nea,
ca un mâl greu, soarele.
Potcovită cu tristețe, singurătatea
înnebunise pe câmp.
De gâtul salcâmilor – strâmb –
dimineața, s-a spânzurat cerul.

Mătase măruntă

Am fost prieten cu toate singurătățile.
Am aprins lămpi în rătăcitori,
Seara beam un ceai sau nici atât.
S-au subțiat cărări în trecuturi –

şi iată uitarea.
Totul e cum a mai fost:
lucruri cărora nu le pot da nume.
Fată cu basmele-n păr,
să nu ne mai aducem aminte.
Toamna plecau circurile.
Baba vindea maghiran pentru noi.
Prielnic întuneric dughenelor cu cămătari,
vântul mai face tumbe şi fluturi.
Cândva mi-arătai o veveriță cât un cartof
să ne destrămam în voia nălucii.
Oamenii ştiu ceva ce mie nu-mi spun.
Ce-o mai fi făcând apa în care-ți scuturai brumele?
Prin ierburi şi moine
cenuşile şi-amestecă sfinții.
Seara venea câte un câine din munți,
şi ne lingă mâinile calde.
Tot îmi mai eşti dragă şi tot
mai aud şarpele lunii prin ziduri.
O! de-am fi rămas numai în închipuire
ca luptele din panoplii...
Viața era întotdeauna aşa cum nu trebuie să fie viața.

Absențe

Zăpada asta multă şi bolnavă
ca o batistă albă în şorțuri de otavă
va putrezi la geamuri şi va rămâne-acolo:
o nouă canțonetă sau poate un tremolo...
Vor sparge anii apoi lumina ca de ațe;
n-o să mai bem pojarul obrajilor de ceară.
Târziu, în altă parte, va creşte altă seară
târziu... cât o pădure în care dorm uitate
femeile iubite, femeile plecate...

Mitologie

Lostrița lunii limpezea liniştea.
Timpul s-a făcut făptură.
Să disperăm în pustiurile universului.
Lipsesc lumini... lipsesc lucruri – lesne
lăsate lângă lapovițele legendei, la limită.
Limite! lujeri licărind lăturalnic.
(Lipiş, legasem luntrea la liman.)
Ies iarăşi, iubite, inorogii.
Iubito, ies iarna
imurlucele izbelor
imaginându-şi
iuțile iole ireale ale iazului... Ireale.
Ca să isc istovită, insula icarilor,
îmi străluceau ruginile pe umeri.
Unde ucenicesc urmele ultimei
umbre urcate uşor
undeva-n uvertură unde uliii
umblă ursuz? Un ulm uluit: Ulalume.
Sunt o mulțime de lucruri pe care trebuie să ni le dăm
înapoi.
Amară, alteori, altitudinea asemui aproapele
apelor adormite-n apele
albelor arpegii – afară.
Munții conturau singurătatea
şi-un paianjen mare izvorî din răsturnarea soarelor pe
temple.
Crengile chinului căzuseră cast.
Câteva clipe cioplite chemau:
crau... crau...
către copacii cu capetele cărunt curgătoare.
...şi femeia spunea mai departe absurdități gingaşe,
iar zeul îşi dădea peste cap ciocârliile prin cer.

NECUNOSCUTUL FERECTRELOR (1969)

Moldova, – 1946

Cu fața goală, cu trupul gol,
Moldova călătoreşte-n vagon şi pe jos...
cerul sumbru; corbii lacomi;
osul intră prin os.
Îngheață-n noiembrie. Fierbem țoale,
zeamă le dăm copiilor, zoi.
Grâul adus de țărani în spinare,
soldații-l confiscă. – *Țin la noi!*
Joasă, aleargă printre şine
o siluetă. Se apropie. Trece.
Apoi alta. Trântă. Auzim:
Mă, băiete... eu am făcut războiul din '916
Țipete: – *I l-au luat!*
Câțiva tuşesc.
Bărăganul e pânza aceasta de plumb.
Din omul care s-a aruncat sub roate,
aburesc măruntaie printre grăunți de porumb.
. . . .
Când s-o dezgheța pământul din Ciulnița
pe lângă traverse putrede, la primăvară,
o să-i pască bobocii verzi, inima,
rămasă în viscol, la gară.

Dumnezeu

Mergând pe străzi, privirea cumpărase
din fiecare lucru câte-o parte
umbrare verzi, brățări şi chiparoase,
ca lacrima iubirilor din carte;
vitrine mari acoperind cu-atlazuri
mucegăiala sufletelor slute,
şi fărdelegi, şi intrigi, şi pervazuri
în care-au stat idile ne-ncepute.
Copil venit din măguri şi viroage,
coroanele copacilor oceanici
îngenunchiau sub ape, să se roage,
cu antereie gemene, de panici.
Am fost în temple, -n temnițí şi spitale,
m-au întâlnit singurătăți şi crime.
Inscripții rari din lumi paradoxale
pătau viori... Şi-am fost în țintirime.
Se târguiau pe oasele rezlețe
lumini de ceară, popi şi haimanale.
Cu-nmlădieri de caste diminețe, –
burice albe şi bacante goale.
Marchizele, verandelor, costumul
de pantomimă-al fețelor confuze,
prin care-n zori se furişau ca fumul
madone reci cu zâmbetul pe buze,
m-aplaudau... Superbul Gură-Cască
plecat să facă lumea mai frumoasă,
cu câteva iluzii într-o bască,
sub care-ncep păianjenii să coasă...
Prin smoalele asfaltului, cărunte,
vuia oraşul – lacomă comoară –
îmi lua speranța roua de pe frunte
şi te-am pierdut atunci întâia oară.
Pe urmă, rând pe rând... Din depărtarea
atâtor codri tineri de hazarde,

ca doi străini pe care întâmplarea
i-a hărăzit aceleiaşi mansarde,
ne întâlneam pe scări, treceam pe-alături
şi obosit de gândurile mele,
nu ți-am mai spus ce nori sau ce omături
mi-aştern pe cuget cârduri de boccele.
Era o zi cu soare... Vălmăşaguri
de oameni îmbulziți priveau în aer.
Mi s-a părut că-n loc de ei văd steaguri,
înlăstărind ca firele din caier.
Iar miezul ghicitorilor rotunde
lua-nfățişeri de-oracol sau de goarne.
Şi nişte mingi veneau de nu ştiu unde,
şi nişte flăcări luau oraşu-n coarne.
Te-am căutat atunci sub gluga verii,
– mi-era atât de dor de revedere!
Nu mai stăteai acolo, de puzderii
de ani... Regretul moțăia-n cuiere.
Şi-am înțeles că n-or să ne mai pară
în nici un fel albastrele-atitudini.
Tu izolat în tine ca o țară
eu, ros de timp şi de incertitudini.
Singurătatea s-a-mpărțit în două.
M-am izgonit pe rând din fiecare,
să nu mă ştie nici rugina nouă,
nici forfota bătrânelor pojare.
Ne despărțeam... O! cine mai întreabă
de cel ce nu-s? de cei ce-au fost pe vremuri?
Mulțimea vinde îngeri la tarabă
şi arlechinii mor în Betleemuri.
Azi încărcat de clopote şi racle
ca o istorie domnească de zavistii,
încerc zadarnic strâmbele speracle
în care mi-am rupt florile batistei.

Ori bat în van... Auzul tău mă lasă,
drumeţii-s reci, mansardele deşarte –
o! cel puţin de-ar fi rămas frumoasă
prăpastia de dor ce ne desparte...
Încovoiat în el ca un ciorchine
pe ţâţele-ncălzitei nicovale
prin basca ruptă plânge lângă mine
superbul Gură-Cască în sandale.
Mireasmă vie-n ţeapa vremii boantă,
acoperă-mi-l, lacrimă de Parce
şi-nchide-n mine, Doamne, ca-ntr-o plantă,
căinţa ta de-a nu te mai întoarce.

CÂRTIŢA ŞI APROAPELE (1970)

Câinele Maïra

Am fost dintre cei ce se grăbesc
şi ştiam că nu trebuie
tatăl meu e veşnic înfricoşat
mamă mea e ca o verighetă de pâine.
Nu toţi oamenii răi au făcut numai răul
nu toţi oamenii buni au făcut numai binele.
Când întreb de surorile mele, copacii
le-mbracă-ntr-un haimanalâc de plete roşii.
Părul tău e ca o aventură.
Când fraţii mei se uită-n copaci
din bătrânii muntelui ies păsări dar nu mai sunt aceleaşi.
Tu zbori ca o tăgadă a duhului.
Acolo, sub cuşca de aur, câinele Maïra

apără soarele să nu răsară.

Acteon către fantasmă

Pasăre cu puii strânşi, tremura pădurea toată.
Vânătorii ieşiseră în zori la prologul iepurelui.
Tu-n carnea mea urci tot cu scări
de alegorii, ciclopi şi temeri.
M-au sfişiat câinii mei, m-am sfâşiat şi eu.
Sau mirajul.
Dimineața porni către o-nțelepciune care nu mai era departe.
Ceva dedesubtul sufletului împacă mândria cu sângele.
Noroiul a rămas printre pietre ca o eczemă.
Năluca a rămas deasupra pădurii.

Strada desenelor

Sub copacul acesta s-a spânzurat o fecioară.
Almatheia, capra fermecată
îngenunche la umbra copacului.
Zeii se fac ploi de aur, şiretlicuri şi tauri.
Ei pătrund pe sub dafini
se dau în leagăn şi se-ascund
culeg struguri şi cântă.
Joacă. Îi priveşti.
Se privesc. Joacă.
Pe ploaie, pe arşiță, pe ninsoare.
Parcă şi ținuturile din jur
s-au făcut deodată de stofă
şi s-au trezit într-o mare
de temple.
Oi de bumbac şi oi de lână pasc în cer
lumina eumenidelor.

Pierdere

Deasupra-mi cresc măguri de colburi şi nalbe
(o, trupul acesta ca un coif de furnici...)
de parcă doar moartea s-a zbenguit pe aici
cu pântecul gol şi pulpele albe.
Nimic nu-i absurd şi nimic nu e logic.
Seara mă-ntorc şi m-aşed în sicriu,
sub toată oboseala de timp ontologic –
şi tare-i târziu... şi tare-i târziu...
...şi nu se mai clatină nici o umbră, -n hlujani
de piatră aşează văzduhul o hârcă.
Beau singur în raclă de-o mie de ani
cu necroforii de-anateme-n cârcă.
O gheară lălâie mi se cațără-n gând
şi-s singur în groapa cu-o mie de guri.
Năpârcă! năpârcă! eu cânt şi tu-njuri –
şi-i noapte, şi-i toamnă, şi nu ştiu ce cânt.
Am iubit, am crezut, am purces –
prin vămi țopăiam ca o iadă,
ca nici un înțeles să nu mai aibă-nțeles...
Stătut e cuvântul, iar lacrima-fadă.
Ce fel de gândac să-mi bea plictiseala?
Acum când se râde, râd ochii sălcii.
Eu însumi prin mine arar întârzii,
ca un om care moare şi-şi tăinuie boala.
Un cimitir de pâslă e totul.
Când nici un început nu mai începe de-acum,
sub pomul de aur cu țopăitul postum,
mi-aud de departe funingea şi ciotul.
O scârbă de viață cu febre şi come
lâncezeşte în mine din nuştiu ce veac.
Mi-nnumăr lichenii de pe tibii şi tac
Între oasele mele ca-ntre primele dogme.

Între oasele mele ca-ntre primele dogme
ascult despletirea din lut şi din vânt,
cum se târâie brânca în gârlici de sodome –
şi-s singur, şi-i toamnă şi nu ştiu ce cânt...

Prelungirea morții

Voi pleca din viață făr' să sufăr
c-am lăsat vreo bucurie-n urmă.
Cum deşerți un cufăr în alt cufăr
dezgustat că drumul nu se curmă.
Am fost morsă, viezure, prigoare.
Galaxii bătrâne zeu m-avură.
Mă cobor din stihii ori din soare –
când un despot, când o târâtură.
Asuprit mi-i gândul totdeauna,
din atât noian de ipostaze,
că s-a deghizat în gâde luna
şi-mi înşiră oasele pe raze.
Peştere de mucegai şi sânge,
cui tot plângeți, care-odinioară
mi-ați oprit visarea de-a mai plânge
şi aluatul inimii să doară?
Poate-n ironia ceea nouă
flegmele de azi pietrificate
or să-mi pară-n cernerea de rouă
cine ştie – crini ori nestemate.
N-o s-arate stranie nici halta,
nici zbanghiu luntraşul ce m-aşteaptă.
Ca dintr-o odaie goală-n alta,
voi intra în moarte câte-o treaptă.
Coborând uşor, ca nici să-mi vadă
trecătorii urmă de sandală,
mă voi pomenii-ntr-o altă stradă,

tot aşa de veche, de banală.
Tot atât de tristă va fi faţa
dinlăuntru-a lucrurilor toate.
Sub copacii lubrici din cetate,
nopţii-o să-i urmeze dimineaţa.
Agăţat prin conciuri şi răstoace.
dormitând pe ramuri ca o curcă,
am avut cu oamenii de-a face
şi-amintirea asta mă încurcă.
Dromader la circ, maimuţă-n parcuri,
mi-au legat de coadă tinichele.
Mă ocheau cu praştii ori cu arcuri
şi-ntr-o noapte căţărat pe schele,
devenii strămoşul omenirii
– o insectă mârşavă şi goală
despletindu-i lumii trandafirii...
Ce marasm şi câtă plictiseală!
Dezgustat că drumul nu se curmă,
fără sens şi fără să mai sufăr,
mă despart de viaţă ca de-o turmă
cum deşerţi un cufăr în alt cufăr.

Plimbare într-o cuşcă de aur

Am crengi pe mine şi îngeri
de melancolii încâlcite. E-o ninsoare
teribilă.
Amintirile mele, lăsaţi-mă singur!
Niciodată nu mi-a fost mai cald.
Niciodată nu mi-a fost mai frig.
Se îndeasă timpul.
Îmi linge sufletele, îmi ia lingurile
care mâncau ninsoare
dintr-o păstaie răstignită...

Teribilă noapte şi fără nici o iesle...
Lumină. Nebună lumină.
Cu genunchii ca o legătură de ridichii de lună,
o țărancă
se uită la peruca de gheață a regilor verzi
şi clămpăne. Se îndeasă timpul.
Lăsați-mă, lăsați-mă, lăsați-mă singur!

Temere

Nu pot să dorm când toți dorm.
Nu pot să dorm când nimeni nu e treaz.
Din multe vieți nu fac parte.
În viețile mele nu sunt.
Nu orice întuneric poate încăpea în orice pahar.
Domnia lucrurilor e un tablou fără ramă –
Cu ea ar fi început o ființă
Şi ființe nu mai erau.
Rama intrase în culorile neființei.
Rămăseseră pe lume numai lucrurile...
Dacă toți ne transformăm în fantome, vom fi din nou oameni.

Peisaj de limită

Mâinile noastre s-au recunoscut. Erau ale celor ce ajută
cometele.
Totul a fost puternic: dezolare speranță.
Îmi trebuia o nebunie iluzorie
ca poezia constelațiilor.
Mi-a murit un cal.
Mai am o herghelie! – spuneam.
Dimineața cuvintele mi-erau tefere.
Noaptea făcea cuvintele tumori.

Timpul îți așează-n ochii un înger
îți așează-n îngeri noapte
îți așează-n noapte noapte.
Printre căprioare de gheață, umbrele te iau cu ele
ajungi o obsesie de pereții căreia spânzură destine
şi nici unul nu-i al tău
şi toate se crispează
ca nişte cai întorşi în muştele lor
de lângă zidul grajdului.
Fiecare zid e la fel.
O! lucrurile... lucrurile...
O magnifică iarnă va-nzăpezi sângele
colorat cu linguri şi nasturi.
Şi erau vinovate toate culorile...
Dezolare. Speranță. Trebuia o nebunie!

Comedie macabră

Din frumusețea noastră rămâne moartea şi nostalgia.
Singuri în speranță, singuri în deznădejde
singuri în iubire, singuri în ură
singuri în singurătate.
Să ai mai multă inimă decât îi trebuie lumii...
Ți-am dat o poezie care surâde ca Asia.
Aştept cea mai mare dragoste,
s-o ucid şi să mor.
Nu toți munții sunt cu Soare. Poate că ai mei au fost cu
soare...

Calul

Sunt ideea prin care se intră în cetate.
Nu e de ajuns să dai un regat pe-un cal.
Pe un cal trebuie să dai totul,

pentru a nu rămâne în afara cetății
ca singurătatea
sau ca marele fiu al cenuşii.
Orice om are nevoie de un cal.
Niciodată caii n-or să dispară din istorie.
E-o problemă de viață şi de moarte.
Dar pe un cal trebuie să dai tot o idee
din care să iasă oameni şi arme,
mai ales că un cal se poate face din orice
chiar şi din compot, chiar şi din fluturi,
cu singura condiție însă
ca să nu-l poată mânca niciodată
chibritele şi lupii.

Brontë

Nopți de vânt, apoase reliefuri.
Moartea înseamnă copacii c-un diamant.
Vraişte, cu păr halucinant –
vin la noi femei din alte evuri.
Totdeauna nunțile pieirii...
Muribunzii îşi alungă idele.
Întuneric – cine se apropie – în toate blidele:
turnate cuibare pe flautul şirii.
Jupuit de viu ca Marsyas,
în pământ fără timp, deodată ca luna,
oblicul lujer – Monos şi Una
calcă rufele crinilor care-au rămas.
Nopți de vânt de larguri... Siluete
vântură-ntâmplări şi amăgire,
bat în cuget degete secrete,
ca-n metempsihozele asire.

Hölderlin

La lumina stinsă, au căzut corpuri...
Chipuri nemaiîntâlnite vreodată în vis.
Cineva din văzduh îmi spune:
„E noapte. Nu mai eşti aici. Te-au închis.”
Am visat măscăricii luând pietre
să arunce în agonia omului de sus.
Un fum nevăzut arde
cu demonii de la polul opus.
Apropie-ţi, singurătatea, semnul!
Prin întunericul neumblat, s-a auzit,
în somn, corul umbrelor... Suie
umplut de volume şi infinit.

Fidelitate

Îngerul nu mai tulbură apele.
Din fiecare luptă vin obosit.
Cântecul ni-l rupem cu sapele,
zarea – cu bulgări de granit.
Arbuştii cu fructe de tuci
cresc lacomi şi fermi.
Ţinuturile au păsări şi cruci
tăcerile – viermi.
Fiecare parament e o nălucă.
Toate predicatele: ospicii.
Inimile-şi usucă
pe ghiol licuricii.
Grohotişuri de sânge
sparg ţeasta potecii
şi-şi strânge, şi-şi strânge
novembre, berbecii.
Pentru concasoarele
care-au rupt carapacea speranţei,
nu-şi mai răstoarnă soarele

de mult basculanții.
Escavatoarele din linguri
deşartă fiere şi lut.
Văzduhule, singuri
te-am smuls, te-am băut.
Din aburii pâinii
noaptea plânge Iisus.
Vântul îşi numără mările şi câinii
ca un nebun, pe taluz.
Dumnezeule, cine ştie unde
e-o fată care scoate
ulcioare rotunde
din basme uitate.
Dacă-ai să treci pe la poartă,
După amiezile-n taină
să-mi spui cine-o ceartă
sau cine mi-o caină.
Soarele va dormi ca o oaie
cu mărăcinii la piept;
eu am să fiu iarbă şi ploaie
şi-am să te-aştept.

Jurnal

Te chema Baltazaria. Simplu ca un bob
şi aveai cercei ca două scrumiere
alunecate-n artere
odată cu vlaga durută, de rob.
„Fă-ți mâinile albe de plantă bogată”, –
poştaşul dezlipeşte biletul acesta de uşă,
dar un câine de sârmă (mox ca o guşă)
pe străzi s-a plimbat cu limba tăiată,
tăiată în două.
Nămiaza suie-n paturi şi suie-n felinare;

seringi alterate îşi strâng botul în sân –
Dar nu se mai poate! Dar nu se mai poate!
lanţul doamnei Monny, bătrân,
toată ziua a fost decent ca la aniversare.
La numărul acela de telefon de adultă
(1.75.29; 5.42.36; 3.92.97)
veneau femei cu cisterne de lapte
benevol şi dragoste multă.
Vă spun: poştaşul trimisese biletul în aer
şi-şi desena acum pe ureche o muscă;
botul câinelui, cu trecere bruscă,
se dezmierda – sub crengile tale – în vaier.
Pragul cu care intraseră în sala de baluri
a făcut noduri de potecă de munte.
În locul unde încălzeau hainele, dragostea, fularul –
doctorii nu ţi-au găsit nimic: te-au mângâiat pe frunte.
Am alergat în laborator... Şi iarna – ce panică!
Asistentul bălai avea un văr xenofob
(când l-am cunoscut, îl chema rece ca-n botanică
iar tu, tu mai erai simplă ca un bob).
Îţi atârna pălăria în cuier. Tăceai.
A doua zi am venit noi. Fusese o excursie minunată:
aer curat, lucernă plină de boturi de cai,
parcă nu te-ar fi cules de la „Fapte diverse” niciodată...
Ne-am privit cu indiferenţă vrăjmaşă,
pe urmă a sunat cineva; şi-am spus; *Eu mă ridic.*
Ţi-am adunat sufletul de pe jos ca pe-o cămaşă,
mi-ai dat „bună seara” şi ţi se făcuse, dintr-odată, cuvântul
peltic.
Nu mai era vorba de noi, în sfârşit...
S-au terminat cuvintele, s-au închis mâinile.
Ce aer, ce aer
înăbuşitor mi s-a părut că are oraşul!

Poate gazul metan... Poate doamna Monny... Poate eu...
Câinele
ne dezmierda – sub crengile tale – ca un vaier.

Iocasta visează

Ei nu ştiu şi n-aud. Şi ştreangul se leagănă.
Iocasta visează, ca şi când ar privi
peste râpile Kithaironului.
În sfârşit, acuma toate-s departe
şi Teba... şi Kithaironul...
Aşa e viaţa: unii vând, alţii cumpără.
Din odaia Iocastei se vede corul umbrelor.
Odată şi odată nu va mai fi luni, marţi, miercuri.
Îţi mai aduci aminte de cel ce ne-a spus
cuvintele acestea? –
Ţinea în braţe mielul şi ningea.
Taina e să nu te mai întorci niciodată...
Ea a ştiut.
Un şoarece se juca printre degetele mortului,
tu te uitai la femeia cu obraji de copil.
În seara aceea a venit spiritul galben
şi te-a strigat: „Isail!”
tu te uitai la Iocasta.
ea a ştiut.
Aproapele lumii e departele.
Pe sub nenorocirea lor merg orbi
semenii omului.
Toţi ne obosesc.
Pe toţi îi obosim.
Iocasta doarme-n mister.
Şi numai orbii văd.
Iar pe urmă orbesc a doua oară.

Nouă ne-ar fi stat bine să rămânem
acolo unde am fost
Mai scoți acum din umezeală apa?
Un şoarece se juca printre degetele mortului.
Când faci statui, nu stai să le fardezi.
Bântuie ciuma în cetate.
Ce fericită am fost în nesiguranță!
Ici o casă... dincolo alta...
Criminalilor şi absenților li se ridică statui.
Să se facă dreptate întunericului!
Nu vreau să ştiu adevărul.
De ce ne iubeşte, înfricoşătoareo, ca pe departele tău?
Era o umbră bătrână deasupra zeilor
şi deasupra umbrei stătea Hypnos.

Week-end

Pleacă trenul. Vine trenul.
Se cutremură edenul.
Dum-dum! Bum-bum!
Ciuculeții s-au udat până la piele.
Nu mai mânca din ideile mele!
Cioara trăieşte în libertate.
Avram Iancu a murit nebun.
Someşul doarme pe spate.
Soarele miroase a tutun.
La câți nasturi mâneca se-ncheie?
S-a plictisit timpul din epopee.
Durere, tu nu te-ai schimbat.
Diminețile umblă în cârji pe sub pat.
Din canarul care mâncase muştar
plouă cu foi de calendar.
Aritmetica-şi bate copiii la fund şi se scapă în pat.
S-au copt toate nucile din Vechiul Regat

şi s-a scuturat tot polenul.
Vine trenul, pleacă trenul,
se cutremură edenul.
Bum-bum! Dum-dum!
Peripatetismul, de ciudă,
şi-a ros unghiile. Iarbă crudă, crudă,
Iubitul meu pierdut în munți,
pe sub arborii cu țestele ciunți,
bijuteriile soarelui ne fac semn
prin întâmplările de ieri şi de lemn.
Primele brume şi ultimele lăptuci...
Unde să te mai duci?
Repede şi cu pălărie a venit o doamnă.
Sunt stele şi păsări de toamnă.
Bătrânul stă pe bancă şi pe gânduri.
Decât noapte-n lapte, mai bine cuie-n scânduri...

CIMITIRUL DIN STELE (1971)

Litanie

Doamne, mai bine m-ai fi făcut piatră:
să treacă peste mine cu roțile
şi să mă farme
căruțele toamnei de fum
huruind spre cazarme.
Doamne, mai bine mai fi făcut
piatră
ori noapte...

Orbul din râu

Cu inimă la coarne, cineva dă cu copita-n lacrimi
Încă unul care încearcă să potcovească eterul.
Pe urmă lucrurile se complică şi ard
toate circumvoluțiunile luminii.
(înainte mor crinii...)
Pustiul e alb,
alb,
alb.
Poate că a fost ultima oară când mai încercam
să trezesc duhurile
cu care nu-s prieten.
Dedesubtul apelor doarme un orb.

Fotoliu de amurg

Viața mea a fost o cenuşăreasă
care nu şi-a mai găsit condurii.
Creşteau împrejur zorzoanele naturii,
iar zorile-ndemnau „hai” şi noaptea-mi spunea „lasă”...
Au stat constelațiile cu pasărea de aur la masă
ca-ntr-o ghicitoare.
Dar pasărea sta în picioare
şi nimeni n-a ştiut.
Pâlpâia un înger de lut
pe umerii tăi fără nume,
iar taina şi-a tot pierdut fecioriile-n lume...
Acum e târziu, din pământ
ies calendare cântate de vânt
şi zăngăne, pe coifurile holdelor, lunile –
din loc în loc, la câte-un sat...
Parcă aud vântul povestindu-mi rugăciunile
din care am plecat.

Trib

I

Azi luni ieri luni mâine luni
mereu a fost ziua întâia
seara nu ştiam cum nălucisera păsările
dimineața n-am ştiut cum se tulbură stelele.
Murdar şi frumos era pământul
murdar şi frumos era cerul
frumoasă şi-amară va fi duminica
genezei acesteia
de pământ şi de cer
în care mereu n-am ştiut
în care mereu
păsările au venit şi-au plecat fără cântec
stelele răsar şi-au apus fără lumină
şi mereu a fost ziua întâia
şi mereu luni şi mereu luni şi mereu luni.
Toată viața am stat în picioare
vegheam vedeam
fără cântecele mele voi fi.

II

Toamna s-a retras din calea barbarilor
ca-ntr-un şoarece de furat
Poezia urcă în munți
se întunecă
În loc de metafizică, sângele prinde coajă
devine oprire
O! cum se termină totul...
Prostit, amurgul mestecă îngeri şi bismut
Țăranii vor citi pe prispe
în tresăririle cârpei
istoria omenirii
Întâmplări care se cheamă oameni

Întâmplări care se cheamă vorbe
O! cum nu se termină nimic...
III
Vegheată de faguri şi struguri
Îmi vei pune în mână o viperă
Soarele va scutura păsări vechi
în ornicul florilor
Menirea ta e ca ei să te ucidă
Pasărea o să intre în mort
Eu am să spun tuturora altceva
O să amânăm crearea lumii
ca să privim lumea
Si nu va mai răsări grâul
Soarele va rătăci înaintea morții
ca un peisaj de război, implorându-ne:
Stați aici şi faceți întâmplarea
cu putință oricând!
Dar tu îmi vei pune în mănă o viperă
Si-am să rămân mai departe plângând
lângă târfa aceasta...
IV
Si-acum, şi-acum ca-n prima dimineață
arunc bandajul rece de la gât,
dar scol în inimi arme şi lunete –
o să mai țină, cine ştie, noaptea asta, cât…
V
Crănțănea covrigi uscați pe sfoară
primăvara rară, dar de-afară.
Doar din mână şi c-un lemn
dinadins ne face semn
domnu-n gri de astă-noapte
Toate vişinile-s coapte.
Fiicele soarelui goale
țin oule-n poale.

Şapte babe şi-un băboi
dau de-a dura un ţurloi.
Ave, clonţ de coabe, ave!
Mările, dar nu cu nave.
Prooroci, de-o oră-două –
mormolocilor le plouă.
Te asameni cui nu sameni.
Lumile, dar nu cu oameni.
Ci din oul plin cu taină
iscă stafii pe sub haină
gălăgia. C-o pisică,
mestecând în ce nu-i pică.
Clonţ de coabe, clonţ de coabe,
numai zeamă fără boabe.
Gaus şi cu Damaschin
cată Paştele... Amin.
VI
Numerele n-au conştiinţă
uşa e copilul pereţilor
noaptea pernele se schimbă
lucrurile tremură în mâinile hazardului
oraşul stă pe bombe şi pe genunchi de păsări
melc oprit pe-o statuie îngheţată
ceea ce este egal nu-i egal cu ceea ce este egal
Mersul vostru să fie oriunde
totul va începe acolo unde încetează totul.
VII
Spaţiu absurd.
Ce frumos jupuite, cuvintele –
în pălăriile istoriei...
Rămâne ce dărâmi.
Un pachet c-un copil mort.
VIII
În prăpastie suntem.

Noapte este.
Arborii îşi întorc frunzele
după sunet.
Mergem mai departe?
Şi ne-am dus mai departe...
Şi am văzut o astfel de rouă
Şi am auzit un astfel de imn
Şi ne îndreptăm într-acolo
Ipoteza care se pierde –
Momentul care se moare –
... dar dacă zgomotele?
Voi ştiți ce vă spun ochii mei!
Totuşi cu timpul
cei ce fac iguane
obosiseră...
Tristețea mea e mai nemuritoare
decât bucuria voastră.

IX

Prăpăstioase țipete prin turle
sau poate vântul s-a trezit să urle
sau poate sănii săgetează-n lună
Nu ştiu, – dar totu-i vraişte şi sună
şi spintecând priveliştea târzie
de parcă nimeni n-o să se mai nască
peste gorganele din leat se screme-o broască
ticsită de licheni şi nostalgie...

X

Un măgar
avea un critic într-un pahar
şi-un poet în buzunar
poetul a scos din cutie
o poezie fistichie
criticul a-nfipt în poet
un stilet concret

printre copitele dinapoi
măgarul face caca pe-amândoi.
XI
Ne duşmăneam, când nu-ncepuse-adâncul
bătut să fie cu nemeți de drugă.
Să calce-abia-ndrăznind, scălda adâncul –
de după cruci, minciuna.. Şi pe fugă.
Darmite-acum, sub umbrele ori botul
singurătății mari vâslind pe-afară?
Când încă hanța care-mbracă totul
putea să cadă, a putut să piară;
când încă mai puteam – chirnogi pe steaguri –
măcar din mers, măcar cu şiretlicuri,
să-i dăm simțirii cârpele-n vileaguri,
ne-am gâlcevit în viață pe nimicuri...
Pe cine, bleg, mai mult să-l preocupe,
ce-a vrut să-nsemne-ntoarcerea din noapte,
de-aici încolo? Răsturnate-n lupe,
veninuri noi dau vremurilor lapte.
Vorbesc doar unii... Bulgării ascultă...
in destrămarea lumii-acum întreagă,
pe-a cui balanță inima-i mai multă –
o să se-ndese dracul să-nțeleagă?
XII
Coridoarele au ceva penultim şi vag
simetria lor mă-nțeapă în tâmplă
anotimpurile îşi omagiază iubiții
cu noi, singuratică, bea moartea
Învârtindu-se mecanic, rotund,
ies robinetele ziua pe sală
o dantelărie de ploaie forfecată de muguri
pe-un sistem nervos din epoca de bronz
Târziul intră în poveste. Eram numai trişti
Către o divinitate a interogaților

trimit serile voci; surori povățuite
de întâmplări să se crească între ele...
Coridoarele s-au încuiat în fantome.

XIII

Se zbengue şi-ngheață
sub vântul şui, afară,
pietrişul de vioară.
Înghesuită ceață.
Au picurat cu moarte
ambigue, pe liră –
nisipuri. Licăriră
şi munți. Erai departe.
Pupitru cu lumini.
A *fost* era aseară.
Amanta mea de ceară,
să mai murim puțin.
Să mai murim puțin,
iubita mea. Se cere
o ghiară, o durere...
Nu-i încă-ntregul vin.
Tâmpla sub talpă.
Munții,-n zig-zag.
Pianissimo... Vag...
Durere: ghiară albă.

XIV

De partea noastră nu e întrebarea
noi cărăm lacăte şi pereți
de partea noastră e talerul
de partea noastră nu-s răspunsurile
noi dărâmăm elefanți cu pesmeți
de partea noastră e luntrea
când ne e sete
când ne e foame stăm în burete
aluatul a fost halucinant

aici zeul succesului aici zeul spectacolelor
acum toți călcăm legea şi călcăm
în picioare pe cei ce o calcă
de jur împrejur frânghii fantezie căluşei
sinucideri baloane
broasca – proasca
face icoane
din trecutul trecutului.

XV

Şi parcă aveam un cuier cenuşiu în spate. Cu haine.
Cu multe haine şi cu multe brațe.
Cu urechi scămoase. Lungi.
Bălăbăneau toate hainele şi toate pălăriile.
Foşnind. Foşnind, învăluindu-mă
cu vocile lor moi, căptuşite.
Ca o salată de paianjeni pentru Dumnezeu,
Ca untdelemnul. Ori ca mierea.
Ca însăşi convalescența mea liliachie.
Urechile clămpăneau. Pe cuier
se urcau frigul şi gândacul.
Era un gândac de la ceilalți.
Pasărea împăiată ciugulea ceva din liniatura orologiului.
O muzică tubulară restabilea cordialitățile cu viața.
Cu viața cui? a cui?
Bălăbăneau toate hainele. Scuturându-şi
scamele peste mine.
Peste creionul meu.
Şi sângele se făcea vâscos, tulbure, intoxicat.
O cretă.
Se usca.
Devenea pulbere.
Pulbere.
Nisip.

Făină.
Un praf. O colonie de particule imponderabile. Un aer maladiv. Care mă îneca.
Şi pe mine şi timpul. Si aveam obsesia lui.
Gustam din el.
Simţeam cum ninge, cum cerne.
Ningea peste cugetul, peste viitorul meu. Peste goluri şi civilizaţii.
Leşiatic.
Scamatoreşte.
Sedimenta panică şi dezgust.
Şi parcă aveam un spate
cenuşiu în cuier un cuier
cenuşiu în ureche cu gândaci
cu gândaci cu gândaci cu gândaci
liliachii
de la pasărea cealaltă.

XVI

Cu steaua sud
cu steaua nord –
epave...
Plin, soarele. Găleată fără fund.
Arpegiile: falduri. Preludiile: nave
pe rând în paşi
pe rând în gol
cobor
m-ascund.
Incendiat ostrov de alge şi mărgean
Eucalipt cu frunza exotică – pumnal.
Ia-mi foşnetul din soare ori du-mă spre ocean,
spectral violoncel de cer autumnal.

XVII

Unii au plecat pe o potecă alţii pe alta
fuseseră două poteci

noi ne-am înmulțit ei nu s-au înmulțit
sau ei s-au înmulțit sau noi sau ei sau
şi fiecare am schimbat numele lucrurilor, zeilor
împrejurărilor
fără să schimbăm împrejurările, lucrurile, zeii
oul tot ou copiii tot copii seara şi dimineața
tot seară şi dimineață
acum în loc de copaci şi fiare, de-ntuneric şi frică
erau copaci şi fiare, întuneric şi frică
acum în loc de pădure era pădure în loc de minciună
era minciună
în loc de conserve erau conserve
ei au făcut lumină din uitare
noi am făcut din amintire
iar din lumină şi unii şi alții am făcut foc
şi cărbune pe urmă
şi pe urmă am făcut întuneric
amintirea: întuneric
pe alte două poteci, care nu mai erau cele dintâi,
nesiguri străini orbecăind
ne-am reîntors în pădure
unde toate potecile se-ncolăciră într-un ghem enorm
şi unde ne aştepta zeul
ha! ha! ha! ha! ha! ha!

XVIII

Pădureț pe zări şi vodă
anotimpul meu de sodă.
Bombăne c-aşa e el,
gândul... Zgâlțâie-l nițel!
Tatuajele nopții par
Izolde de var.
Mâinile cui mă culeg?
Fără mine, nimic nu e-ntreg.
Mă uit în ochii tăi goi:

speranța va face puroi.
Berzele prin atmosferă
duc fiole de holeră.
Mă uit în munții lui verzi:
disperare, pe cine dezmierzi?
Trece-un înger, leit-motiv,
cu-ombilicul costeliv.
Luna-i ca o canapea –
alții-au stat pe ea.
Nu-i adevărat, nu-s aici
frunzelor, dihănii mici.
Apă, foc –
silogismul echivoc.
Alung. Amân. Adun. Aleg.
Fără mine, nimic nu e-ntreg.

XIX

Iarna intră pe fereastră, fină şi rece.
Ei! haide bătrâno, lasă toate aceste acrobații mâhnite –
farsele tale stârnesc mila copiilor
ideile tale-s ca nişte ghete pe care nu le mai încalță nimeni
monom de simulacre prin stomacul veacului
cotineață cu pene, cotcodacuri şi găinaț pe care o duceai
în cap
Fese, gingii, clăbuci
păr, gălăgie – cui şi la ce
le mai arăți?
Viitor e-al ruginii eşti obosită ca un câine
Gata! gata! Ai molfăit, ai spurcat
ți se-mprăştie gândurile ca nişte iepuri de nisip
sfărâmați în fugă
şi tu rătăceşti, rătăceşti printre resturile lor

în fluierăturile şi-n hazul mulțimii
Altădată au buit spermele aveai poluții cerebrale
deseori viața te-nvăța că morala-i o infirmitate
şi tribul a aplaudat
Boindu-te ca toate cocotele,
te-ai răstit spre toate punctele cardinale
într-un colocviu purpuriu –
şi tribul a aplaudat
erai ca o vulpe iarna pe zăpada vânătorilor
şi tribul a aplaudat
Acum ți-i frică şi de tavan şi de podea
şi de ud şi de uscat
şi de-năuntru şi de-afară
tu, care dădeai afară timpul din calendare –
şi tribul aplauda...
Haide, bătrâno, cară-te!
Mâine va fi ziua cicorilor.
Iarna intră pe fereastră, fină şi rece.
XX
Răreau la nordul tânăr cardinalii,
dar şesul grav umbreşte-n munți concavi
ca, fald la zid, pe gotul turn – lichenii
din tatuaje verzi de scandinavi.
Fântânile-ngropate-n grâu şi-n lună
îşi urcă leşu-n umbra viitoare.
Crescând pe dinăuntru-mpărăției,
zbanghii şi sluți... Şi ivărul mai sare.
XXI
Dacă oamenii care munceau ca sinucigaşii
dacă la-mbujorarea vocilor
dacă măcar dispensele de responsabilitate
dacă nici pierderile nici dobânzile
dacă şira de paie-i ca o academie
dacă ora în care ai fost frumoasă pleca de lângă ora

în care eşti bătrână
dacă preacurvia cu vorbele
dacă puţin înseamnă mult
dacă în mine hazardul e-o horă de lujeri care dansează
nebun
dacă libertatea
dacă pântecele muierilor ascund pietre şi pietrele – câmp
amar
dacă tâmpla oceanul gravitaţia
dacă împreună cu zeii tribunalului caii ieşeau din lume
iar lumea intra în ouă
dacă, paianjeni ai bătrâneţii, umbrele
dacă, imponderabile, degetele înflăcărează aerul
dacă fac parte din măreţiile şi remuşcarea şi slăbiciunile tale
dacă am fost sau n-am fost acolo
Totuşi undeva ştiu că se sărbătoresc asasinate.
XXII
Lângă oase, haine lângă haine, oale lângă oale
toamnă
O! eterna pulverizare şi realcătuire a universului
Acolo şi soarele a fost păros
acolo şi liniştea a fost sălbatică
şi câtă mlaştină cât urât
cântau mi-a fost greu să le învăţ cântecele
urau nu le-am putut învăţa ura
zorii răsăreau din putini
la o sută de ani cădea câte o frunză
nu toate apele calme deasupra au linişte şi-n adânc
Lângă un maldăr de trofee un maldăr de umbre
Lângă un maldăr de minte un maldăr de niciunele

n-am murit, dar au murit în mine foarte multe lucruri
. . . .
XXV
Cerul tău de pământ dulce
(aiura un tren foarte departe)
coapsele tale cu frunzele de tutun copt
haimanalâcul pletelor tale roşii
peisaj de flaute, somn, alge, muguri, mirt şi lemn
c-un prosop muiat în sânge, soarele freacă
tinicheaua valurilor
rândunelele parcă au înnebunit
ştiinţa ne mustra din filozofie
limbajul ne mustra din istorie
oratoria mosoarelor mentolând această pădure sexuală
monade
ziua îşi răstoarnă mitologia pe prund
vâsle banchize monade
Parisul e un mare ametist
înaintez în lumină ca-n pletele tale
sunt nişte migale prin aer
pline de miros de vin şi de castane
deasupra oraşului vântul pluteşte înalt şi gălbui
înalt bat ierburile-n totemul tribului
Tu-n rochie galbenă Tu-n rochie verde
pe-o colibă
Antiope cea ascunsă-n munţi
strânge bolovanii prăvălirii
cântă Amfion
de cealaltă parte a umerilor
XXVI
Fugiţi de aici fugiţi din ei
fugiţi din ţipetele şi nopţile din oasele şi zilele
pâinii de toate drumurile

e apă
e tăcere
e întrebare
lumânările pomului
milenii şi ere de sânge-amestecat
soare ud
umblet fără suflet
ancore fără peisaj
case fără oameni
oameni fără oameni
cel din care picură
cel în care te înțepi
cel cu limba cel cu limba cel cu mâinile cel cu ochii legați
câte gesturi nu poate face un om!
cel ce va copia mere şi năluci...
haosul s-a recuibărit în nervii pământului
nechează o scroafă grohăie o iapă
materia se reaşează-n duh
şi e zgomot în suflete

XXVII

Pâlpâiri de magneziu luciră pe pereți
altceva cred că înseamnă lumina
de-ar mai rămâne-n cramă chilimbare!
Proximă rană. Deasupra fântânii.
Am cunoscut-o noaptea
întâmplări mărunte ca foşnetul
stele mici ca nişte mormoloci
pereți-templu şoareci sacri
deasupra fântânilor magice, – femei
Picura cântecul şi câte-o lumină
Întunericul se revelă ca o arheologie
E-n noi o poveste...
altceva cred că înseamnă întunericul

Soldați ai apelor, – picioarele cuibărindu-se în flori
Brutală proximitate.
Omul şesurilor întreba grâul .
Omul stalactitelor întreba întunericul
Câmpia s-a aprins ca o conştiință
Se trezeşte sfielnic. Întreabă un zeu. Îşi descântă subsuoarele.
Două săbii de var uitate-n vacanță
Două cumpene fără îngeri din care lăcrimează veşnicia
Împrăştiată-n munți,
am cunoscut-o noaptea,
Câmpia se întindea ca o înviere
XXVIII
Soarele din coarne-apune
într-un fel de rugăciune.
Toamnele pretutindeni au fost ieftine.
Aerul începe să se pieptene.
Filozofii lăuntrici ai lor
întristează puțin cositor.
Din pălăria grădinăresei iese-o plătică:
melcii o simt şi-o ridică.
De inima asta mi-i ciudă:
că aude ce nu vrea să-audă.
Pălăria e plină de noapte
şi de epoci. Foarte coapte.
Filozofi… Dar fiecare
cu câte un corn la umbră şi unul la soare.
O!-n loc de timp… O!-n loc de goarne..
grădinărese şi coarne
aleargă prin parc. Dar plătica
e acum în eden cu bunica.
La mijloc de rău şi bine,
dau mâncare la albine

XXIX

Pământul e o vită nervoasă pe care o vor bâzâi muştele
primăvara neagră desfrânându-se peste balamucul de ape
savantul fără creier care-nvârtea planeta
sumarul de urină şi de melancolie
orice clipă avertizează clipa ce-o succede
piciorul ferm al fetei ca pliscul unui uliu
poetul care descoperă sticle de lampă
cuvintele fac gimnastică
peruca de salcâmi înapoind alarmă
parcele pentru naşteri şi pentru sinucideri
fălcile înfipte-n vâsle ca să alunge perşii
ţăranul prost şi tandru care-a ştiut atâtea
cuvintele nu mai fac gimnastică
meşe pentru figuranţii erorii cositoriţi şi încă
o voce care-n somnul copiilor ţopăie
cuţite-împotriva laptelui a pâinii a luminii şi a fructelor
ape-satâre, ape bandiţi
dând din copite – dinţii şi ouăle presimţirii
viclene şi mincinoase:
ce ştiu nu spun ce spun nu ştiu
Aveţi nişte explicaţii la mine!

XXX

Din această scoică numită destin
din această plantă care adie a vin
din oraşul oraşelor traforat de coşmare
din acel falanster cu batiscafe bizare
din secetă-n temniţe, din temniţe-n război
din scrum în cutremure, din cutremure-n ploi
din corul de molime tolănite pe creier
din părul şi copitele apelor explodate

din ochii mei ca două concepte, ca două ace, ca două predicate
din amiaza peste lucruri ca o prinţesă arabă
din vorbele tale semafoare stinse în grabă
din palisandrul de ghiaţă, din fata de apă, din umerii de bile
din acele puturoşenii subtile
din setea setei, din sângele nostru ca o peliculă
pe care joacă balete o distilerie ridiculă
târziu târziu târziu târziu
ştiu – rezultatul e pe frânghie – ştiu
şi dimineaţa a dat iar drumul la muşte în lume.
Sos de saltimbanci cu supă de gume
Va să zică: sos de saltimbanci cu supă de gume
XXXI
Toată ziua alerga prin fâneţe
pletele ei legănau vântul
toată noaptea visa cântece
pulpele ei miroseau a flori
toate apele i se oglindeau în ochi
mersul ei foşnea ca ploile
toată vara aduna soare
cântecele ei adiau a stele
toate cuvintele o strigau pe ea
strigătele ei revărsau zorii
toate femeile îi duşmăneau staturile
dormea în braţele mele
toţi bărbaţii îi despleteau sufletul
poţi opri timpul şi drumul?
tuturor clipelor le săruta înlocuirile
avea sânii de-o climă sălbatică
tuturor ciulinilor le-a adormit sălbăticiunea
trupul i s-a desfăcut ca o mineralogie
s-a trezit în destinul meu, i-mprăştiam cuvintele

şi ni s-au umplut ochii de înfrângere
XXXII
Mă bat cu pietre singur ca pe-o apă
de peste care-aduc amurguri corbii.
Eu, mortul vostru, m-alungam din groapă
şi – uimire-am pus în ploşnițele vorbii.
Sorbind abis, alene, idiotul
(nămeți de mâl pătulele umplură)
din când în când îşi râcâie cu cotul
văzduhului, singurătatea pură.
XXXIII
Vântul se luase la palme prin cer
scamatorul începea ca să scadă
copacii au plesnit ca nişte furuncule
Noi, – fardul soartei, schemele părerii...
Ca rufe de păpuşi, frunzele se zvântă la soare
rânjeşte o sălbăticie inocentă
Fac parte din pâlcul de oameni
care au cumpărat cuie pentru casa papagalului
Şi fac parte din ghemul de sârme
în care s-au încurcat mingile biliardului...
XXXIV
Trecu de partea cealaltă a străzii
broatecii săreau în apa ca o barbă de lipovean
s-a uitat la păsări, dar nu mai erau aceleaşi.
De-un mineru fantastic,
fiii plantelor aprindeau felinare.
O femeie se freca de lună, cu sânii
tatuați de cocostârci.
Trecu de partea cealaltă a lunii
XXXV
Acolo, în pădure, fusese urât:
multe jivine, mult instinct,
beznă, umezeală, nesiguranță, înapoiere

Aici, în urât, era pădure:
multe instincte, multă jivină,
umezeală, înapoiere, întuneric, nesiguranță
Pe-atunci, amenajam spațiul şi timpul
ca să desăvârşim în lume aparența că are sens
mersul în două picioare
Amenajam acum picioarele, ca să aibă sens
iluzia că desăvârşim în lume
timpul şi spațiul
Timpul şi spațiul rămăseseră cu florile
florile nu rămân cu ele –
XXXVI
Cerul va sări în mare
şi marea o să se întunece
Întunericul o să se-mprăştie pe uscat
uscatul o să se-mprăştie în văzduh
Din eter ivi-se-vor semințe şi din semințele
soarelui va izbucni soarele
şi va pleca pe mări
să reverse eter
Mani, nani, machiat mister
XXXVII
Nani, nani prunc de chilimbar
singura mea lege sau fantomă
care vii din logosuri şi-aromă
necules, curat ca un pahar
Ai să creşti prin seri singurătate
carusel cu fulgerări şi brume
Zeul tău, când ai venit pe lume,
sta-ntre zei sub sulițe ghimpate
Conținut în sine ca o ghiară
trup din trupu-adâncurilor mele –
nani, nani, baltă de lalele!
Legăn poate înger, poate fiară....

XXXVIII

E încă timp de flori
e încă loc de dezastre
e încă reflux de păsări
e încă minus de văzduh
E încă numele celuilalt
Litere cu picioare dese
cântă ca un țipăt
Cuvântul e o maşină infernală

XXXIX

Sănii tăi ca două corăbii cu vin
sânii tăi ca doi pui de rechin
sânii tăi ca două elogii
sânii tăi ca doi munți spre care bâltâcâie ologii
sânii tăi ca două telefoane
sânii tăi ca doi mizantropi cu coroane
sânii tăi ca două semafoare, ca două prelegeri
sânii tăi ca doi scai între seceri
sânii tăi ca două pleoape închise
sânii tăi ca doi scamatori în culise
sânii tăi ca două mijloace de locomoție
sânii tăi ca doi electroni în comoție
sânii tăi ca două perdele
sânii tăi ca doi ciclopi la vintrele
sânii tăi ca două dimineți, ca două amieze, ca două seri
sânii tăi ca doi artificieri
sânii tăi ca două tartine
sânii tăi ca doi călători prin mine
sânii tăi ca două helicoptere
sânii tăi ca un rege-n durere
sânii tăi ca două vocale prelinse uşor
sânii tăi ca două creiere-n laborator
sânii tăi ca două incubatoare

ca doi ochi, ca doi dinți, ca doi genunchi de zahăr
şi sare
sânii tăi ca două disperări târzii
sânii tăi ca doi cai, ca doi nebuni, ca doi nori
ca doi copii
povestindu-şi lumini...
Sănii tăi ca doi străini
XL
Cranț, cranț, cranț acum regret...
după sânziene, licuricii ies din putregaie încet
Eu nu m-auzeam, dar ei m-auziră
(eram pe creasta verde a păsării liră)
când am început să vorbesc singură prin casă
cu praştia fermecată cu fața de masă.
„Înainte de-a fi murit
să mă fi despletit, să mă fi-mpletit
după fiecare iubită, după fiecare iubit,
înainte de-a fi murit”
Rotundă, rotundă – întâia femeie.
Înalte, invoalte – întâile-alese,
Pastorul se roagă şi bese
între psalmi, pe alee.
Adusă în muzeul prăştiilor, acuma regret.
Nu mă potrivisem unui rege poet...
Pururi acelaşi timpul, văzduhul pururi la fel
cu vifore şi cutremure, cu hultani şi măcel.
Aromată fi-le-ar limba cui m-amăgiră
eram pe creasta verde a păsării liră
cranț, cranț, cranț – halucinați cum țipă.
liliecii... liliecii... Clipă de clipă.
Mă uitam la el cum moare – plin de păsări, întortocheat
ca un melc
mi se părea că e turn mi se părea că e cerc.

Singuraticul turn pe trompele-amiezii
îşi ronţăia la umbră becarii şi diezii.
Răscolite de vânt, pe cer
multe frunze negre: ciorile... Ieri
l-am înfăşurat cu mine, cu fecioriile mele.
Singuraticul turn se congela-ntre ele.
Toată viaţa e o neînţelegere.
Îmi pare rău, de atunci, că mă născusem să-i degere...
În mănă duce istorie, în amfore: psalmi.
Aromată vii, seară a nebunilor calmi!

DEASUPRA DEASUPRELOR (1971)

FORME

I
Când se culeg roadele pleacă păsările
Când vin păsările se zămislesc roadele.
Hora nu îmbătrâneşte niciodată.
La mijloc sunt munţii şi deasupra
deasuprelor e mijlocul munţilor
ca forma durerii spre forma gândirii.
Timpul ia asupra-i întrebările şi cugetul.
II
Nemurire. Obârşie a stelelor noastre.
Geografia istoriei aduce gnomi.
Pe holoturii albastre,
coborâtor din două şiruri de-mpăraţi,
poporul e de-o vârstă cu lumina.
Sub gorgane dorm regi.

III
Aici drumul tărâmurilor s-a chemat omenie.
Ori de câte ori s-a stricat, se scămoşa,
din casa aceasta
fantastic de simplu
cineva
a venit să-l repare.
Soare al stelelor neînşelătoare!
Aici o istorie a geografiei învață să ştie.
IV
De jur împrejur apele curg în eternitate,
ca forma gândirii spre formă durerii.
Dansează, pe talerul echinocțiilor,
tăceri halucinante.
Aici viitorul şi trecutul se culcă în flăcări.
Puncte cardinale.
Zeu de singurătate.
Trupul tău s-a născut cuget

Seri Seară de trecut

Să vii din țara şi timpul în care
nu ştiau ce să facă
zeii cu puterea şi zeițele cu frumusețea
În toate graiurile umblă piersici:
oasele cu semințele
luna întinerea în mijlocul tutunului
şi-ntinereau
pietrele
străine mese
laptele spaimei în patru cupe
la patru ferestre
Dar primăvara e primăvară!
Şi scutece, scutece, scutece

de scrum, de cutremur
copilul dinăuntru lipeşte-ntreruperile
dintre rouă şi vreme.

Seară de seară

Mătură în fața episcopilor nălucile
soarele are nişte credințe ale lui
care-i fac şi bine şi rău
lumina are nişte ape ale misterului
care-s dulci şi sărate
printre sânii a trei țări
lumina iese din munte ca o lance
Soarele iese din linişti ca o armată
apele Ohridului poartă soarele spre Drin
Drinul poartă cântecele spre apele Adriaticei.
Împletit e templul cu pietrele refugiului.
O femeie intră îndărăt în copac
şi-un arbore împarte hangere şi cruci.

Seară de sud

În struguri şi asinii Bizanțului amestecă icoane
partea cea mai frumoasă a copacilor
Altădată răul
era în afară
(s-a deschis o uşă care nu duce nicăieri)
acum răul e în mine
ca drumul printre roțile nunții
Cântă părul fetelor din Peştani, alergând
Văzduhul mi-aminteşte de Struga
de ultima zi a războiului
Azi Marta a împlinit doi ani
– aceleaşi cântece fără vârstă
... pescarii aduc la țărm împărați şi migdali

Poate că veacul ăsta nu ştie nimic
din câte-s dedesuptul călcâielor lui...
beau din fântână cu timpul
sălbăticit.

Halucinații

Profesie
eram cel mai orb dintre iezi
şi aruncătorul de cuțite a aflat
domnule scamator dumneavoastră sunteți un scamator adevărat?
da, da, dar să vezi...
eram cel mai orb dintre iezi
şi de la început am simțit
cocoşi tulburi de sânge împroşcând fără creste
dar mai ia păpuşarul de unde nu este!
ucisese şi fugea şi fugea travestit
într-o altă iscusință şi iedu-a murit
la ora asta nu e nimeni acasă
râul ia masa pe mal
domnule, desenați-mi o masă!
doamnă, desenați-mi un cal!

Patru ierni cu lupi

Un pom se depărtează de-o țară şi toamna
îşi scutură fructele pe umerii munților
fulgeră cu boturi de turme, cu prevestiri şi blazoane
copilul meu aleargă sa-şi prindă umbra
– păpuşă a poemelor vârstei –
se apropie un templu de-o femeie
şi-n părul ei cad
patru sâni sălbatici din patru republici
ca patru ierni cu lupi ca patru ciocuri

de pasăre din care
soarele şi gara se rostogolesc într-o muzică
de oraşe-tumori
de coapse poleite cu linişte şi întuneric
de lumini zburând de la o disperare la alta
prin minciuna ninsorii.

Labuntur anni

Scamatoria intră şi se pierde
urmărită de agent,
într-o maimuță albă, într-un cal verde
cu mănuşi de pergament
Au îmbătrânit pe hartă generalii
cu statele lor măjore şi opace
care vorbeau despre războaie de când s-au născut papagalii
şi războiul tot nu se mai face.
Mă ocolesc şi nu mă uit în mine
Mi-i frică de tot ce mă-nconjoară.
Sunt ca o toamnă plină de jivine
din care una se căzneşte să moară.
Lumea era populată cu monştri şi n-am ştiut.
Bolboroseşte-ntunericul. Aerul doare.
Aştept omul bolnav de scorbut,
cu ochii plini de păsări migratoare.
El vine totdeauna pe la crepuscul
şi-şi începe delirul. Apoi se pietrifică.
Şi-n spațiul acesta minuscul,
şi-n lumea aceea mirifică,
deodată odaia scoate un zgomot grotesc,
după care se face adânc... adânc...
De nu ştiu câți ani urăsc vorbele cu care vorbesc
şi mâncarea pe care o mănânc.

Prea multă pădure în suflet, prea multă pădure
Peste toate cerurile, timpul îşi varsă leşia.
Mi-au furat tot, nu mai au ce să-mi fure.
... Ce mâini muzicale aveai, Ana-Maria,
ce mâini pure!

Ninge

A umblat ast-noapte-un om pe-afară,
era cerul vast ca o baladă
şi-o lună albă cursă-n stradă,
cântecule, cântec fără țară.
Morții de pe fronturile noastre
legănând bainete, mesagerii
negri din cerdacurile serii
ne-au sosit în curte: lănci dezastre.
Câteodată-n ochii plini de umbră
mai răsar şi-acuma gropi adânci,
apele udau trupuri pe brânci,
sumbră tinerețe, noapte sumbră.
Văd că ieri grumazul rupt: ne frige
spicul nou de glonț, mari pete
s-au întins pe trupuri vagi, ni-i sete
şi trec morții seara-n catalige.
Putrezesc păduchii pe-aşternuturi,
mâinile-au picat la jumătate –
frumuseți de plumb, singurătate,
numai voi ne țineți de urâturi.
Astă-noapte-a vrut un om să strige
dinspre ape, dar s-a-nchis în umbră;
... sumbră tinerețe, frunte sumbră –
şi trec morții albi în catalige.
Vechi păduri, vechi păduri
seara podidesc a sânge-n gard.

nimeni nu mai iese din odăi;
în umilii ochi de cocs, pe şăi
braţele ne clatină şi ard.
încă-o dată focuri... şi pe urmă
trenuri, numai trenuri. Ninge
peste oameni, peste animale.
Cerurile-nţeapă în meninge
ca o magazie de haznale.

Tornadă

Prin părul ca iarba trec leneşi pitici,
Sosirea ţi-i beată ca muierea, când pici
Te-alături, te ghemui: cocarde –
Piciorul te frige şi gura te arde.
Ţii şoldul aproape sau şoldu-l atingi,
Fântânile coapsei dau în tine cu mingi,
Te zgudui, frângi carnea fierbinte, mă-ngâni
Şi ţâţele carne te muşcă de sâni.
O presură caldă, strângi mâinile – aripi,
Dar plângi lângă mine cuprinsă şi ţipi
Căzută alături; răsai din viori,
Cuib mic de mătase cu-adânci subsuori..
Îţi mângâi condurii ca mierlele vii,
Claviaturile calde, copilăreşti bucurii
Şi-n moi portative cu clampe ovale
Tristeţea din somnul odăilor goale.

Elegie

Molcom revărsată peste preşuri
se răsfrânge ziua la răspânte
şi ne cată soarele la poartă
şi ne strigă vântul, să ne cânte.
Doldora de spice-împărătească

biciuie pădurea-n urmă lutul;
n-or să ne mai afle-aici, să ne găsească
nici adierea verii, nici sărutul.
Geamiile se-ndoaie peste roade
de calcar şi de piatră cu abubă,
ne curge jalea-n vine ca o şubă
rămasă-n amintire şi-n izvoade.
Merii au horit minune nouă,
la prelucă. Fagii se mai joacă.
Deşteptaţi acolo, goi, în rouă
s-au scuturat pe câmpuri, mâine pleacă.

Sonatină

Din strălucirea moale a coapselor de lotuşi
se-aude cum lumina iruptă-n partituri
a bâiguit la poartă mucegăit, şi totuşi
ca o legendă pură culcată în păduri.
Bolnave portative rămase în viroage
îngenunchează-n seara de zmeură şi lapte,
ca o femeie crudă, în care mustul coace
livezile şi-n care cad rodiile coapte.
Castanele de zgură şi vâslele de vată
adulmecă aroma fâneţelor amare –
beţia unor baluri pe care altădată
le-au dus la inimi regii şi prinţii-n buzunare.
Pământurile grase s-au învelit în aburi,
ne urcă în artere căldura şi ne-alungă:
din ugerile serii, prin proaspetele jgheaburi
se-ntinde umbra-n suflet, melodică şi lungă...
Arsurile din sânuri şi-obrajii ca pelinul
ne strigă din sonata cocorilor. În jocuri,
salcâmii ne par negri... Iubite, curge vinul
îndepărtării noastre de oameni şi locuri.

INTEROGRARAREA MAGILOR (1978)

Kafka şi pantalonii lui Ubu Roi

păsări obosite ca salariile vechi
se sfâşie seninul peste corul arborilor
ce de pliscuri şi gheare ce de pliscuri
e rana care pavoazează dilemele
e cea fără litere
prin tăcerea ca un sacerdoțiu
curg cioburi de munți
oarecare stridență prin văzduh
e cel spânzurat e cea despletită
în pulsul ciudat al oraşului
s-a inaugurat un limbaj de contradicții
sunt ca un cal cu ochi obosiți
setea îmi potoleşte apa
umerii ei ca două zâzănii
farmecă pietrele scrise cu lumină ambiguă
urâtă ca moartea, o tristețe
scutura toamnă şi ceva râde-n sertar
face figurație toarnă
drumuri în care ploaie-n gamele
– haină-n care timpul găsea bomboane...
s-a falsificat un munte
ciugulind pe tarabe,
păsări obosite ca salariile vechi

Paul Celan

vântul e cel pe care îl caut
marea va fi gongul soarelui
veniți mai târziu sunt încă plecat
norii pier ca un alai de vânătoare
aud seara stând în tine
salon pustiu al văzduhului
râul dă cu sâmburi de cireşe în porc
eu vârsta decantând
țărmul care se aude în urmă
câştig pierderea

Sancțiunile limbajului şi ale amurgului

Copilul ca un colier în jurul gâtului
Adevărul se ocupă cu tăcerea
Te-ai sculat nicăieri
Pe genunchii tăi ca două cutii craniene
Litere căzute
o pensulă de bărbierit
Soarele fardează oraşul cu catastrofe
Au fiert şi s-au întărit aceste oase ca pietrele
E vară şi zeul tăgadei
Depune o coroană de nasturi pe cazarma cuvintelor
Orice sinceritate e o tragedie
Ce însemnătate aveau clevetitorii şi tristețea?
Ce însemnătate avea lumea?
Orice tragedie descompune limbajul
Nu pleca în India descheiată la gât
La noi nu s-a întâmplat nimic, în Spania s-a întâmplat
Peştii compun liniştea extatică a râului.

În toamna fântânii

În seara aceea ploua în toate spectacolele
Şi-n tot oraşul.

Cu gestul pe care-l face o femeie
Când îşi acoperă sânii
Întunericul făcea numărătoarea.
Creioanele arborilor cleveteau cerul.
Drumul mergea înainte şi singur.
Lumea-i lume. Lumea cum e?
Sus la numerele sume,
În seara aceea lumina orbea de-ntuneric…

Fotoliul gol

cu ciorapii în dinți
viața curge câineşte pe lângă oasele Senei
cocotele ghemuite Parisul într-o minge
Iisus îşi vinde cuiele turiştilor
hai trupule hai! eşti calul meu din fumul cojit
nu prea ştim ce-i toamna, ce-i mărarul…
fascinată pădurea dă buzna cu puii
în gura aligatorului
din crâşmă-n crâşmă timpul ca o midinetă
se schimbă de pe un genunchi pe altul
ca balamalele iernii
vor fi
oboselile
eşti calul meu, trupule
ne facem treburile şi-ntunericurile amândoi
aşa cum putem dii inimă dii, cară-mi sufletul
tot e-ntuneric
lăptarii nu mai au cretă
cine cui a mai rămas credincios?
acum ce ți-aş mai spune despre acel fum
aşezat între noi ca un câmp de morți?
poezia face trotuarul
noroi

DRAGOASTEA E PSEUDONIMUL MORȚII (1980)

Naştere amânată

oratoriu de după amiază
picură muşchi de pământ acoperişele
au vieți de aşteptare
criticați morții, că ei tac
viata a fost o naştere amânată
soarte şi paturi suprapuse
oraşul ca un dormitor
cuvintele lumii sunt cai, sunt pomi
ce defect ar putea să aibă legile suspensiei?
tranzistoare oratoriu
părinții scamei se holbează la noi
ce sus e
murmurul lor...

Timpul semințelor sterpe

nu scormoni, n-au suflet, ai zgâriat părerea
închipuirile, doamne, că vezi...
n-a venit nici pisica nici păpuşarul
narațiunea sângelui măsurată cu trestia
copacul măsurat cu coşmarul –
închipuirile, doamne, nu le uita!
amnare şi cremene
femei cu carnea văratecă şi ruginită
sub şapte învelişuri de za

gemene
împărăția era surdă, împăratul pitic
pentru mine se dărâma lumea
ce valoare are un om?
nimeni nu privea
presupuşii pun umbre în greşeala turnului
plantează dantelă şi semne
am iubit un basm de tinichea
ce valoare are un basm?
îmi pare rău că nu-mi răspunzi
în *elogiul nebuniei* erasm
a risipit fire de tutun prin ochiurile de sită
lumină amăgită ulii profunzi
pe unde calci, calci timpul semințelor sterpe
minunile durează în ceața lor şi-atât
închipuiri, doamne, ale sublimelor jertfe –
ce valoare are ceața?
femei cu carnea văratecă închipuiau gheața
împărăția era surdă, împăratul urât
ce valoare are un om?

Umbră – cobalt

semne e şi timp e de
toate erorile
o! privighetorile
prea veghetoarele
celui limpede
ca sărbătorile
celuilalt care le
vântură...
sumbră
pajişte privire
măcelărire

umbră şi scândură
tremuri
tremur subţire
fire şi ghimpe de lumină şi umbră
umbră – cobalt rostogolire
vremuri
m-acopăr cu frunze de toamnă
privită de-un alt –
care mă-nseamnă...

Distracţie şi cafea

apăraţi-vă sângele ca pe unica eternitate
întreg viitorul
culoarea
trecuturile toate
alungau sarea
o! amestecătoarelor de roate
şi nonsens funii
voi, împiedecătorii cailor fantastica
fugă prin stihii
încleştare descleştare
peste grohotişul imens
distracţie şi cafea
prund al prăbuşirii în gând
castraveţii şi preşurile lunii
explodând
întreg viitorul e-acum
toate trecuturile se exprimă la prezent
nebuloasa din drum
luminişul absent alungarea
suntem copiii clownului

Stihii şi roate

s-asculți timpul din fructele de fier ale gutuilor
care scandează-n plantații de pliscuri
freneticul praznic discuri
în imensitate cu
am fost prieten cu tine şi acuma plâng
escavatoare cutii de neant
aruncate la înțelept şi obraznic
aruncate
marele diamant
al tăcerii taie pământul
împiedecarea carilor amestecătoarele de stihii
şi roate vântul
nimeni

Complexul omiterii

pe gâtul serii înfăşurată vipera
magiei vrăjitoarea de casă
omul-traistă lasă
noapte pe trepte
şarpe al zdrențelor dintr-o clepsidră
somnoroasă şarpe
culcat cu strugurii şi frica
deasupra inimii fetelor regelui
au ieşit fiarele şi le-au prefăcut
şoldurile în lilieci de noapte

Arhitect ocult

am fost la întâlnirea fără corp
am umbrit jertfa adăpătorilor de oracole
pe talismanele pierzaniei răsturnat pus-am
alte cântare plumb cântător giruete
cu care să hărțuie marea cu care vântul
toacă pâlcurile bețelor de păstârnac

retezate străine degete
cumpănă a metalelor necolorate şi a culorilor
vegetal-metalice apă care deapănă
lăncii şi râturi şi vag roşietice
bulbucături germinând vârtelnițe
de argint şi mărgean fraged
subțiimile siniliu murdare un
alb-gălbui pământ găurit de idoli pământul
descântecelor, nefăgăduinței piezişul
cârlig al tartarului
suntem făcuți din toate zilele vieții noastre
venim
înaintea vrăjitoarelor ca pe tava lui Irod
excitația petelor salomeia se-mbracă zvârlind
cu-ngânătoare şuvițe

Sacru

trupuri închise c-un fermoar
sau câte doi-trei nasturi de-a lungul
vertebrelor
aerul dintre nuduri albăstrui pal
două femei cu spatele una la alta
goale doar părul descântă şi boceşte
în pletele lor
totul e ascundere

Trista seară

noi am mâncat pietrele
era inima ta de nomol
măcar
erau epitafele lunii
succesul e murdar
parcă trecusem şi nu trecusem

de lume şi toamnă
alungat cifru
e seară
la părinții ideilor
parcă trecusem...

Sub diafanii criminali

toamna a sosit fără să vină
maică-sa a plecat fără să-l facă
aşa că – — aşa că?
Odaie fără pereți fără ziuă fără sânge
în care
se moare-n picioare
timp ce plânge
timp de-ndepărtare
picură terci de lumină
sunt liniştea cui?
aş vrea un munte ca un şal
să mă-nfăşor în lânile lui
(picură somn) şi să trec tăbărât
până unde piatra se pierde,
cu muntele-acela de soare la gât
ca un şal verde...

Va fi din nou soare

natura n-are sentimente şi rude
nici când uscăm timpul nici când udăm apa
zăpada nu ți-o pot trimite
pâine de război: viața
se muşcă din ea ca din îngeri
va fi din nou soare şi o să învățăm
suntem un popor de dincolo de haos
pământul tău de buze amare

se aude-n pustiurile universului

Imagine

păsul şi grija mea pentru alții vor scădea
se poate întâmpla orice
nu mă mai grăbesc
fiecare clipă aş vrea s-o întârzii
mie însumi strein devenindu-mi
lumea rămâne de-o singură culoare:
indiferența .

Un fel de echipaj

florile erau mai puternice decât cedrii
cine are voie să dea fericire altora?
mustrându-ne, iubim
dimineața am douăzeci de ani
trebuie sa ne mulțumim cu durerea
seara mă fac înger şi cerb
şi pe urmă viscolul îmbrăcat în uimiri
şi pe urmă lucrurile ca nişte seminţe
apuseseră două perechi
de generații în jur
dogorind se deschidea sub mine ca o pâlnie
oraşul în care florile n-au veştejit niciodată
semafoare legate la ochi
prin paralaxa cealaltă

Pradă

vântul cărător de oase
destramă un nor
o pădure / pe fețele lor
nu se vede nimic

puțin satanic un pic
idiot
vagi echivalențe /
măcar
de nu mi-ar fi luat întâmplările...
demența dansează în sângele toamnei
şi coace castane
luați una luați două
pe fețele lor nu se vede nimic

Hipnoză, cetate

veneau de departe, le
fluturau fragede
mădularele, soartele
ca nişte – trage de
fantasmele lor! –
ațe ce zbor
veneau din neunde
ciuruind hămesiți
de-afunde, profunde
miraje...
veniți! –
le-am strigat, i-am chemat
aici în castel
e-al lui, însă el
acuma-i plecat
luați loc! e absență
şi sărbătoare
veneau dinspre care
indiferență-n
multiplicare?
îi omenii, de le
pieri foame, pieri sete

eumenidele
multicolore
cete de fete
cu vipere-n plete
veniră în ore
şi zile de-a rândul
sângele, gândul
să li-l desfete
să li-l sugă, lipite
pe trupul ca vântul
mozolind în copite
selenare, pământul
pe trupul de ațe
al acelei – cu roate –
hidre paiațe
nenumărate
roatele ținerii
(prin moalele ceții)
de minte
hereții
umbrelor, tinerii
palide, palide
cântece în rest…
câte? stânci şi falii de
ascunziş funest!
fantastic dezmierd
spre marea bulboană
trece, da-n goană
sub focul deşert,
arca nălucă
să-i ducă, s-aducă
pe apa văpaie
în locu-le, altă
(şi s-o despoaie)

prăsilă de spectre
trec tre... trec tre... trec trenuri, tresaltă
ca fierul prin ochii
rănitei electre –
fix, între țoghii,
sânețe şi țepi,
ochiul de lasser
furioasele paseri,
furioaselor iepi
hipnotizate
hipnoză cetate,
demonie fluidă
– multiplicate
palate lăcate
semn cristalidă
sfericul (poate)
o! timpului mers,
încâlcit univers,
nebunie timidă-n
care mă culc
în care mă scol –
pulbere, fulg,
mers gol sau stea goală
stea goală timp gol...

Dispariția corului

euridice e un ciorchine
de coşmare ancorează planete
în mine
despletită cu plete
din ce în ce mai şterse haltele
corul cânta surd
baba se tundea şi se pieptăna scurt

personajele s-au ascuns unele-ntr-altele
din cafetieră din garderobă din draperii
se prelinseră figuranții coborâră
unduios ca o dâră
umbre-n care viscolea de care te ferii
n-ai să mai vii ne despart
cicluri întregi de dezastre
din ce în ce mai mult fard
mai mulți olari mai puține glastre
leagănă-te cortină murise narcis
şi-ai fost himera noastră transfigurată
se auzea corul undeva ca o pată
din ce în ce mai abisal paradis
da cu ghemotoace din oglindă şi din cap
el ea răspundea cu serpentine
laconică scenă cât un dulap
euridice nu este oricine
rol azvârlit la rigolă
portretul aflat în pubelă
inferne mască dantelă
despopulată corolă
baba se pieptăna se pieptăna şi s-a
uitat în golul spectral…
rugăminți, cavaleri ai sfântului graal
aplecat înăuntru ca turnul din pisa
parcurgând peisajul parcă-s de fier
şi cad şi cad şi cad maiestuos –
aceste frunze, numai mister
de sus până jos
euridice nu-i decât disperarea ce speră
până s-aştern pulberi pe lucruri
înşelare-nşelată timp care nu bucuri
corul se va auzi ca o himeră

CĂNTECE ÎN POZIȚIE DE TRAGERE

CÂNTECE ÎN POZIȚIE DE TRAGERE
(ciclu de poeme)

Lui Martin Preda

Fără urmă

eu-s aerul prin care trecuse
inima ta ca o casă fără ferestre
expulsie extranee luxură
de creolină poduri şi tortură
orchestre
de umbră şi limpiditate
eu sunt profetul debandadei
plecate fără urmă plecate
prea optimist şi prea absent
să fi putut înființa un limbaj
să fi putut amâna un moment
acel tangaj
acele drumuri de trecere frântă
acea bizară morişcă de fuse
inima ta nu mai cântă
răspunde nimeni buze

Țigara apocalipsului

silueta copacilor care secase –
aerodromul ca un trup cadaveric –
ne părăseşte timpul, iubita mea... aerodromul
ca un trup de schele şi de vase
ruginite, comentate, curioase

prin stomacul vremii întuneric
întuneric alb şi verzi băltoace.
curios de-un vânt ce-a stat, săracul
toamna când mă desfrunzeşte pomul
vara când vin fluturi să mă-mbrace
şi mă plimbă-n lectici fastuoase
(comentariu factice, sagace
amurgul profund)
iar în loc de mort îmbracă lacul
într-o purpură de falii şi de prund
şi în loc de ploi, un vraf de oase
şi în loc de lac, un şold rotund
cu profunde umbre şi abace –
vara când pădurile-s buimace
curios, de fasturi, un om scund
cine ştie cum din altă viață
se-abătea din drum să-mi bată-n uşă
c-un creion de aer ori cenuşă
ca un țigaret rămas în ceață
tresărea un pom, murea şi pomul
cadaveric timp – aerodromul
şi-apoi, singur, avionu-n seară
(un copac-fantomă plin de borți)
se ducea să zboare peste morți
şi-apăreau strigoii pe la porți
şi părea pământul o țigară
pe care-o fuma apocalipsul
peste tibii, peste-amurguri, peste ghipsul
marelui pustiu deplin de-afară

Singurătate animală

nici de bucurie nu te-ai atins
nici de mâncare

sânii mei nu te-au dogorât şi buzelor mele
nu le-ai auzit strigătul
îmi pare rău că nu ştii să mă urăşti,
nu că m-ai iubit strâmb
uneori însă am impresia că ai venit
şi atunci sunt mai singură
decât singurătatea...

Mersul pe acoperiş

vă rog să aşezaţi copacii la loc
locul amurgului de sfoară al stelelor căzătoare
lucrurilor în care-i îmbrăcat pământul
răgazului dintre două degete
s-a făcut necesară din timp în timp
dezordinea, spuneai o libertate
a mersului pe acoperiş pauza
dintre două primejdii, două crime, două dictaturi
nu se cuvine anulat epilogul traficului
nici o piatră nu se naşte degeaba
în amândouă-mprejurările acelaşi trecător
a apărut ironic uitându-se către...
în august numai cerul e de prisos poştaşul
dă din cap dă din cap înfăşură
oraşele neexpediate în gesturi
pe care le rupe în trei, în patru, acest
flux de bacterii mi-aduce aminte
de...
poftim cine judecă oamenii!
de la această oră nu mai vine, domnule,
nici o iubită
lamentabil se termină toate...
vă rog să aşezaţi copacii la loc

Închideți fereastra

S-au întrecut
vântul haihui şi soarele mut,
în liniştea trează,
s-aştearnă ici-colo şi să n-o vâre în oase
(paratrăsnetul arbitrează)
lumina lui august, care plecase.
Melancolic târzii
hemoptizii, –
zdrențele ei pe cenuşiul imens
par un nonsens.
Ca frate cu frate,
mădularele-n toamnă intrate
dârdâie-ceața din ele,
de care norii-şi reazimă o piele
murdară.
Ieşindu-şi din minți
pe dealuri de sat,
strugurii răbdară
oțelul ploii, până-au crăpat.
Ziua ştirbă, soarele cu dinți –
şi ca otrava
Vânătorii trimit veste
(înnopta-va)
rar, de peste...

Camera de macerare

trecem prin noi ca prin apă
trecem prin apă ca pe stradă
trecem pe stradă ca prin noi
călare pe două abise
trecem prin noi ca printr-un suflet

cu sufletul la gură
răstălmăcit şi în ce crede
si în ce face
şi în ce spune
eu sunt profetul debandadei
pe tine nu te voi pierde niciodată
o!
dacă s-ar putea sta viața întreagă
într-o sală de aşteptare...

Stafie domnească

cineva îmi scrie viața
şi greşeşte
hegemonie a incertitudinii
te văd cum urci într-o manta
cu nasturi vechi de sâmburi
şi seara-i metafora ta
sfâşiată pe dâmburi

Un pahar sau o fată

Ziua era noapte
Ca orice sfârşit de scenariu
A duce un pahar sau o fată la gură
De acum încolo nimeni
nu va mai salva pe nimeni
în carnea apei spălăcit albastră
munților li se cârciseră genunchii
Debarc limbaj osândit
azvârlind cu o cupă din mână în mână
azvârlind cu lovituri provizorii
din voci în voci de călători
Copii ce plâng în turn
Argument

a venit nebunia-n tablouri
toamnă
cerul furnizează-n apă şi plumb
un progres cu care n-am ce face
fiecare se măsoară
cu cât poate pricepe el

Şi celelalte, celelalte lumi?

Ei, şi dacă speli bubele sau izmenele sau cămaşa lui Hristos?
Ei, şi dacă face poliția celor ce la rândul lor i se părea
că fac poliția lui?
Ei, şi daca pe haina sa urca un păduche lung?
Ei, şi dacă de patruzeci de ani mă strădui sa ajung deopotrivă
cu porcii şi cu câinii tatălui meu?
El, şi dacă voi începe să mă obişnuiesc la marile înmormântări?
Ei, şi dacă îşi freacă melcii de altare şi-i este frig în
filozofie?
Ei, şi dacă, să zicem, alteță, cele nouă noțiuni se născociseră
într-adevăr deodată: valea cu peşti, obiceiul
de sub masă,
tichia agățată în paharul cu doi ciucuri, părerea
despre umezeală
şi nasturi a femeilor, spațiul încercării, lumina
ca un fel
de zahăr pudră şi de zahăr adoptiv, guvernatorul
impasului
plin de corpuri de umbră, hermeneutica păsărilor
duse la tăiere
jumătate de drum cu capul mult în dreapta şi cealaltă

jumătate de drum cu capul uşor în stânga?
Nu există baloane care nu se sparg şi mai repede se face
guturaiul decât laptele.
Părinţii noştri au fost prea simpli spre a înţelege că totdeauna
acolo nu va fi decât întuneric.
El cunoscuse doar conţinutul câtorva cuvinte: a iubi. a citi,
a reflecta etc. Ele dispăruseră cu conţinut cu tot.
Apăruseră altele, al căror conţinut nu-l realizase
niciodată: a respira, a mânca, a păcăni din palme etc.
Deci nu se putea întâmpla altfel, pentru că nu erau altfel
de oameni.
Gloria? gloria trece foarte repede dintr-o cabină în alta, cu
sau fără pantalonaşi pe dedesubt, – şi când găseşte şi
când nu găseşte pe cine caută. Ea surâde şi prostului şi
geniului. he-he, dar nu pentru acelaşi motiv. Şi cu atât
mai puţin în acelaşi fel. He-he. Ea-i voiajoare, ticăloasă
şi dulce, nu locuieşte la un singur hotel, iar acolo unde...
acolo unde pare a locui, prin pereţii de aer ai apartamentelor
sale cei ce o privesc n-o văd.
Lumea umbrelor, dublurilor, a inconsistenţei, dezalcătuirii, pre–
pre-pre-plămădirilor, lumea dizolvării. a destrămărilor
şi convertirii în ceţuri? Bine, bine. Dar aşa bine...
Şi lumea cealaltă? Şi celelalte, celelalte lumi?

O poezie poate dura mai mult decât un imperiu.

Ca dovadă

El n-are zei
nume
n-are mitologie
n-are civilizație
descendență
degete formă el n-are timp
capăt griji armură
mume
dar este
ca dovadă că uneori
cele ce mor
sunt mai tari decât cele ce trăiesc

E aşa de dimineață

am văzut pictată o pasăre ca un peşte
am văzut înotând un peşte ca o frunză
am văzut legănată o frunză ca un fluture
am văzut fluturând un fum ca o floare
e aşa de dimineață încât ochii copiilor
se căznesc să-mpiedice petalele să cadă
„Mamă, ai cui sunt îngerii?” – întreabă norul

Omul e mai mult

asini simplitate
noiembrie face totalul frunzelor
o femeie se uită prin creneluri şi pe urmă
pasul ei trece mai zvelt
într-o nouă dimensiune
viața e doar un satelit al omului

omul e mai mult
economie de stele
şi de trebuinţe poate

Da şi nu

dragostea din ce e făcută?
strania raclă straniul mire
mult cer multă cucută.
căinţă şi nedumerire.
câte lucruri nu se compară cu soarele,
dar nu sunt soare...
ba nu eu
taci, piază
degeaba
priveau la noi străinii
ca la nişte viermi
adică nici nu priveau
tu eşti viaţa? mi-ai fost mie-ntr-adevăr
dată capră, ca s-o săr?
se înoată în frici
nici un mare poet nici
suferă-mă tu,
cavaler de nu!
şi nu erau vele
şi nu era mal
foarte – pe mare –
departe
şoldul cu şal
de-amânare
al reginei de saba
şalul podoaba
intrării în moarte

Moment halucinant

Cum şi-a strâns codrii... Cum şi i-a
pus în desaga văzduhului, lent...
Uşor fantastic, inaparent
mi s-a părut vântul.
Orbi tot pământul,
tot cerul, toată vecia
Nici un zbor.
Nici un neabsent.
Ca din ulcior în ulcior,
un exordiu de flori bâiguitoare
picura-n nebunia
celuilalt sau a acelui moment
halucinant.

...Şi-n schimb

stăteam în pat cu tine, erai goală
şi primitoare ca o pernă
şi-mi curgeau lacrimile pe rotunzimile
de fruct fantastic ale sânilor tăi
că plâng pentru tine asta-ți închipuiai
pentru întâlnirea sau reîntâlnirea
noastră după atât vai!
de mult gol şi timp...
stăteam în pat cu tine – şi-n schimb
îmi curgeau lacrimile

Decât mâine

sunt stăpân pe nimic înfăşur
pe după gol zdrobirea a ceea ce
îmi lipseşte împlinindu-mă
îl chem şi gonesc presimt

şi-alung electricele-i descărcări sadice
o! ca de viscol
mi-i frică şi mă duc spre
poemul care-o să mă bântuie
care-o să plouă care
o să ardă şi o să îngheţe peste mine
şi înlăuntrul căruia
am să îngheţ
am să mă carbonizez
mă voi înmuia descleia destrăma
împărţi rări pulveriza şi dispare
lămurind noul
templu şi noua pasiune a distrugerii
poftă şi frică de poemul
care vine ca o plecare din toate părţile
de afară şi dinăuntru de
departe şi din imediat
ca punctul zero
ca izgonirea din eden după
ce descoperi că n-ai fost unde
ai fost şi că
goală ţi-i acum închipuirea goale
sunetul raiul oasele ascunderea eşecul timpul
când încep deposesia şi posesia
şi pariul abisului
nimic nu-i al meu din ce-mi aparţine
vin dintr-un spaţiu deslocuit
din lipsa de trepte şi scări jucăria
greşelii

Domnie rece

taina noastră se întâmpla înlăuntrul
unei poroase încăperi care absorbea

(erau legumele sale) tainele dizolva
macera toca (descoperisem
de unde vin somnambulii) făcea
dintr-însele cornulețe uscături sfere
cofeturi pudră de taine pudră
care cădea se-mprăştia în aer
ningea se spulbera
se depunea-ntrebător ca stranietatea
pe gene pe haine pe suflet se-aşezase
pe mâini – obârşie
a tuturor sedimentelor ciuruind
rece disgrația echerul
somnului şi nesomnului
înlăuntrul meu un alt înlăuntru
improviza dispariția absenței mă lăsa
fără idoli convalescent sălbatec liber
printre cioburi de toate
în acelaşi timp asta eram
şi mă inunda o bucurie molipsitoare
că n-am să-mi mai aduc aminte
seara de nimic
aşa de fără grijă
a trecut nisipul dinspre miazănoapte
spre miazăzi

Foarte noapte

Rănit între nori
soarele
îşi pune muntele
pe umeri ca o pleoapă
Mi-aduc aminte trotuarele
doar…
femeie apă

Unde le
sunt urmelor ochii? N-apar
nicăeri...
Adevărat
Înnoptăm uneori
într-un oraş pe care l-am uitat
Îmi era foarte noapte...

Data faptelor

v-am ridicat vestitori din cei care
văzuseră putrezirea
dar cui?
la ce să slujească
vorbele,
dacă faptele şi-au pierdut
stăpânirea şi stăpânul?

Câteva minute

în noaptea aceea, până la ziuă
aproape fiecare a crezut
că războiul
şi nenorocirile s-au terminat
încet-încet nu te mai simţi legat de nimic
trista seară
orice zgomot pătează
pietrele se copseseră şi erau
numai bune de mâncat
şi deodată
a zbierat
luna ca o capră-ncurcată
prin promoroaca nopţii
stare de iarnă şi gol
de călcâie şi coate

în noaptea aceea, până
la ziuă
a fost libertate...

La pândă

ai mei se duceau noaptea la vânătoare la pândă
în vârful copacului ca nişte cristali
noaptea, pe lună, furau de la dumnezeu
auzul căprioarelor şi-al norilor
care plimbă fulgerul

Glossă, parcă tu

ți-aş întinde părul pe iarbă
şi m-ar năvăli apele
ți-ar luneca pleoapele-n fântână
şi m-aş auzi strigându-te
ți-aş lua gura şi-aş lipi-o de lună
c-un colier de paradigme
ți-aş picura umerii ca stropii
de tuci ai nopții dansând
parcă tu nu ştii că te iubesc?

Jaf ontologic

mi-a luat întâmplările
m-a lăsat gol
cu mine – simțeam –
n-avea să se mai petreacă
din acea clipă
nimic

În oul hazardului

o depresiune psihică în cabinetele căreia
se descojeau, comic şi obscur,
arlechinii planetei
dacă nimeni n-are fii, nimeni n-are părinți
primăvara se dezgheață munții apucând-o
cu apele cu păsările
cu jivinele şi şoaptele
cu umbra şi aromele lor sălbatic viclene
în toate părțile
melancolie căinească demonică.
anonimă ronțăindu-şi covrigii lui de susan
câteodată timpul se prelinge printre
trotuare ca laptele care dă în foc
şi ca insectele ce bombăne o prostie
în altă prostie izbindu-se
cu botul şi pântecul de sticla de lampă
ori de buturuga electrică a felinarului
poezia-i un coşmar pe acoperişurile căruia
se ceartă barza albă cu barza neagră
dându-se de-a dura-n oul hazardului
simțeam înăuntrul meu ninsoarea
sub care s-a scufundat oraşul...

Frică nu înseamnă nimic

altădată vă era frică de cuvintele noastre,
deşi le rosteam cum creşte pătrunjelul.
cuviincios, fără accente slabe ori tari.
acum vă este frică de cuvintele voastre.
deşi n-au nici un înțeles, deşi țipați.
dar atunci şi acum
v-a fost, vă este frică.
de cine vă temeți?
cine-i mai tare ca voi? cine-i mai tare

decât cine țipă? noi nu țipăm.
creştem înăuntrul cuvintelor
ca-n fântână apa din golul fântânii,
fiți calmi, ați biruit. nu trebuie.
noi nici nu mai suntem.
de ce v-ați astupat auzul? şi atunci
şi acum, frică nu înseamnă nimic.
şi atunci, şi acum, şi oricând.
voi însă veți amuți şi vă va fi
frică şi atunci, pentru că vouă
v-a fost frică şi când ați urlat
şi urlați şi dacă nu vă e frică.
fiindcă şi dacă nu vă e, tot vă este.
noi nici nu mai suntem.

Desprimăvărare cu frig

Cerul se umpluse de ape
lume de pe lumea cealaltă.
Doamne, nu mai încape –
Ceru-i ca iarba de baltă.
Doamne, a dat peste toarte –
Apa se umpluse de moarte.
Viitura cleioasă, mâlul etern,
Aduce buturugi din infern.
Smoală, gaz, vârtej, cosciuge,
Umbre, borhoturi, genune, năuce
Păduri de pustiu...
Apa e cruce
Şi drumu-i sicriu.
Doamne o să fie târziu
Şi-ntuneric. Şi sânge.
Nimeni n-a spus
E ud până sus.

Prăsila ta plânge.
Dar pân'la El, rotogol,
Gangă era şi nomol.
De mai plouă, nu-i bine!
Nu-n voi, nu-n sine,
Plouă; plouă în mine,
Care mă fărm...
Eu n-am lume, n-am ţărm
Nici corturi. Nici vânt.
Moartea se umplea de pământ.
Pământul se umpluse de seri.
Serile se-ncărcară de scrum
Şi de gol. Şi de ceaţă.
Jaruri de aer postum –
Flăcări de gheaţă
Doamne-i peste puteri
Puterea potoapelor.
Împărăţie a apelor –
Eu nu-s nicăieri,
Eu nu-s nicăieri
Soarele din răgălii
Face câte-o minune pe zi
Şarpele din oră-n oră
Dă din faună în floră
(Legănându-şi-i arar)
Bice, solzilor de var.
Apă-n apă, teatru-n teatru
Şarpe, soare, om, tuspatru
Îl uscau pe Dumnezeu
De netimp, la malul meu.
De netimp ori de nespaţiu –
Era gheaţă... Era spaţiu...
Cerul se-mpâclise de baltă.
Lume de pe lumea cealaltă.

Absență şi sărbătoare

pe strada Sevastopol casele erau vechi
şi nenorocirile noi
am furat de la dumnezeu
distanța dragostei
mai am nişte suflet
mai am nişte sânge
mai am nişte memorie
timpul pare un poem aşteptat

Ascundere

un contur
ciudat pe câmpia de cârpă
luau toate şi totul în jur.
netimpul devenise alt munte
în depărtare.
nu ştiu unde nu ştiu unde
cădea de jos în sus, plutitor,
un colocviu de fum, o eroare

Pere şi clown

Eram sălbatec şi trist
Am devenit bun
fiindcă tu credeai că sunt un
fel de semn al contrazicerii aparențelor
Murise-n cer ziua Metecăia
văzduhul Murise calul sub el, sub clownul
paradisului Sau a regulei de trei De trei
simplu Trei simplu (şi a fost cu scandal)
era destul de compus De compus
şi descompus...
Voi ați trăit vremuri mai calme, anotimpuri

în care cădeau perele Acum...
Eram sălbatec şi trist –

Omul care se uită în toate părțile

caut poemelor mele straie de iarnă,
fulare şi cisme-mblănite
Vine frigul ca o turmă de vite,
să se-aştearnă.
Haosul cu-ncolăceli agere
de-apocaliptice ospețe,
curge: lapte vânăt... Să-nghețe!
Cântece-n poziție de tragere.
Vine iarna ca o armată de ocupație.
Nu vreau să-mi găsească
mingile şi ochii-n recreație.
Fugiți, poemele mele! Pământu-i o broască.
Iarna a ocupat oraşul, paraşutând
schelete. Glumeață, glumeață.
Nu mai e nimeni în viață?
Nici gând...
V-aş fi căutat eu alte sălaşe
V-aş fi dus din planeta aceasta
Cegile-şi clatină țeasta
peste oraşe.
Copitele frigului frig.
Nu mai vreau nimic.
Fugiți! Nu mai vreau nimic.
Pământu-i o broască
de stronțiu. Care cască.
Un dric. Vaiet şi vaier.
Caut poemelor mele straie de aer.

REGII DIN PONT

Osmoze

trăiesc de când trăieşte omul
visez de când visează pomul
continuă ilimitare
sosesc de când soseşte iarba
şi-aduce-n spate rezervoare
vrăjitoreşti – ea, numai oarba
arhitectură călătoare
cobor de când coboară lună
mă-nalț de când se nalță soare
răsun de când în munți răsună
exist de când există mare
mă rog de când e dumnezeu
obositor şi obosit
la mine-n somnul cel mai greu
la mine-n cerul ciuruit
visătorească transparență
un joc de prisme infinit
pisând galactic şi-n absență
în necontur, în necadență
(ci care flaute reflectă)
pe logosuri, eter şi mit
o formă pururea perfectă
mă mir de când se miră macul
mă nasc de când se naşte piatra
nechez de când nechează dracul
şi-şi cheamă epele şi coase
cu bine-n cosmos, nebuloase
tresar de când tresare vatra

fantasmagoric şi se-ncarcă
peste sincopă şi genune
de fascinații ca o barcă
mă rog de când e rugăciune
şi-alerg de când aleargă spuma
şi-adun de când adună timpul
îndur de când îndură huma
înțep de când înțeapă ghimpul
sosesc de când soseşte apa
respir de când respiră vântul
mă rog de când se roagă-n cântul
viorii, liniştea şi graba
şi focul tulbure şi scama
sacralității de țărână,
mă-ngân de când lumea-i îngână
acestei glii thanatograma
şi beau de când se bea ființă
visând de când visează pomul
acolo-n marea mea căință –
trăiesc de când trăieşte omul.

Pretutindeni, somnule

– Vă salută, domnule.
– Nu pe mine, somnule.
– Cucuveaua, domnule.
– Nu pe mine, somnule.
– Cine sunteți, domnule?
– Cucuveaua, somnule.
– Cer iertare, domnule.
– Cere totul, somnule.
– Vreți şi restul, domnule?
– Vreau neantul, somnule.
– Agonia, domnule?

– Sincronia, somnule.
– Unde sunteți, domnule?
– Pretutindeni, somnule.
– Ca trecutul, domnule?
– Ca văzduhul, somnule.

Am pe nimeni

– Und' vă duce, domnule?
– În grădină, somnule.
– Ce să faceți, domnule?
– Să mă-mpuşte, somnule.
– Că au gloanțe, domnule?
– Că au vreme, somnule.
– Und'vă-ngroapă, domnule?
– Sub zăpadă, somnule.
– Vă e frică, domnule?
– Îmi e scârbă, somnule.
– Cui să spunem, domnule?
– Iadurilor, somnule.
– Va fi bine, domnule?
– Va fi seară, somnule.
– Aveți rude, domnule?
– Am pe nimeni, somnule.
– Vreți o cupă, domnule?
– Cât mă costă, somnule?
– N-are-a face, domnule,
– De otrăvuri, somnule...
– Nu vreți cupa, domnule?
– Sparge-o-n țăndări, somnule!
– Să vă plângem, domnule?
– N-are-a face, somnule.
– Noapte bună, domnule!
– Dormi cu mine, somnule.

– Eu dorm singur, domnule.
– Eu mor singur, somnule.
– Moarte bună, domnule!
– Noapte bună, somnule!

Pe străzi, prin cer

aş vrea un cal, o birjă şi-un oraş
prin care să mă plimb cu-amanții mei
călcând la pas pe nori din trei în trei
prin ochii mari ai unui rege-apaş
înzorzonat, pestriț şi plin de sine –
o minge-aş vrea, o seară şi-un băiat
cu care să mă joc în lung şi-n lat
prin strugurii şi purpura din cine
ştie care galaxie ca un strung
ori vietate curioasă
cu care să m-alerg în lat şi-n lung
pe străzi, prin cer, prin chiciure, prin casă
aş vrea un lac, un prinț şi-o păpădie
aş vrea un coif, o rochie şi-o iolă
aş vrea un bal cu fluturi, o tombolă
aş vrea o stradă-n cețuri, dar s-adie
a orişice e bun, şi-a flori şi-a ciorbă,
să tremure, să gâlgâie, să spere
(a care gând nu seamănă-o durere
şi-a care flaut nu miroase-o vorbă?)
Întreaga vietate masculină,
întreg prundişul nostru muieresc, –
aş vrea să țip, să fur, să rătăcesc
prin sângele de care pofta-i plină
şi buzele mi-s umede... masacru
stârnit în mine de ce viciu laş?
cu muşița pe ea, duhnind a acru

umanitatea-mi pare-un fel de caş
târând bătrâne amintiri aptere,
ca pe-o pădure-n care mi-am ascuns
cândva-nţelesul slutelor mistere,
umanitatea-mi pare-un plaur tuns...
a care gând nu seamănă-o durere
şi-n care plictiseală ori viclean
pământ, pământu-a obosit să spună?
aş vrea o stea, o roată şi-un ocean,
aş vrea o stradă, un copac şi-o lună
doar ale mele, numai ale mele
şi un miros năpraznic de bărbat,
cu care să m-alerg în lung şi-n lat
prin cer, prin pat, prin fulgere, prin stele

Eu-s muntele...

Mă sapă vremuri, apele mă cară
cu glezna-n cer... Agile ca zvârluga,
eu-s muntele, pârloaga şi văiuga
în care frig ciozvârtele de ţară.
Din sângele cuvintelor proscrise
prin care-au smuls străbunii mei baltage,
grădina surdă-a frunţilor iobage
mi-o reazim cu prăselele de vise.

Un clown dă cu pietre

O, cât n-as da s-ating în pura vale-a
desăvârşirii, timpul ca pe-o rană
din care altă mână năzdrăvană
din când în când să lepede petale...
La arborele deşartatei harpe
caricatura fiecărei ore
alunecă prin lucruri şi-aurore

ca somnul după-amiezelor în şarpe.
Şi creşte-n mine tainic undelemnul
muşcat pe-ascuns de-o secetă impură,
cu care-şi fac suind profeții semnul
ploconitor al ducerii la gură.
Din loc în loc vitrina cu pelagră
– prin cavalerii cinici ai palorii –
aminte-aduce-şi c-au trecut condorii,
şi-un clown dă cu pietre-n Marea Neagră

Omul cu lada

Inşi pământii cu fețe de ghips
ne-alungă pe câmp cu bolovani
Pustietate... croncani...
Ies cârtițele logodnelor de-apocalips.
Duc azi furca şi târnăcopul
Metri cubi... Metri cubi...
Primăvara-mi râde cu plopul
ciuruit de hulubi.
Fiindcă sunteți frații noştri, bucurați-vă c-am ajuns
ca nişte chioşcuri policrome
cu reviste ilustrate şi-arome
din care tremură stuful netuns.
Sângele zgârie. Dobrogea latră.
Pumnul s-a-nchis ca un cleşte.
Omul cu lada priveşte
în sufletul lui ca o piatră.
Pune mâna pe-un bulgăr, pune mâna pe-o stea,
se rostogoleşte ca un pom de Crăciun
deasupra ghiolului care dacă l-ar bea, dacă l-ar bea,
nu l-ar mai găsi mâine nici un lăstun.
Şi târziu, când fiecare cuvânt se înnegurează,
iar luna înțeapă ca un ghiont,

înlăuntrul ei privirea lui trează
visează la regii din Pont.

Seara grâului

Sfârşit de Prier... şi fiersese
o arşiţă dulce prin maci.
Doar câteva presimţiri întâi, doar câţiva fluturi buimaci
şi dintr-odat' jur-împrejururi omătul a-ntins feţe de mese.
Prin seara grâului, grasă
se prelingea ca o nuntă
de la miazănoapte, măruntă,
crivăţul în chip de mireasă.
Cu laptele din iarba sucită
a venit să se culce zăpada.
Ţărmul a săruri, tâmplele ca-n Torquemada
miroseau a caverne, a smârc şi-a astralită.
O câmpie de lemn... Un potop de petrol...
Macii. Grâul.
Şi din toate părţile, râul
oamenilor în capul gol.
Muieri şi bărbaţi după noi,
din butuc în butuc prin şpalierele viii,
alergau asvârlind cu copiii
ca la vremea de apoi.
Ni s-au dezgărdinit unghiile... degerătura
a scrumit carnea şi plantele.
Aerul ustura ca tinctura,
scânteia văzduhul ca diamantele.
Şi s-a făcut întuneric şi plini de ţiţei,
pe braţe ploi duceam, pe haine o nea de smaralde.
Aşchii de noroi ne-ncoronau mersul, cămpul într-un

hal de
înfricoşată rugare plescăia din bocanci grei.
Ce potmol! Ce sabat!
Unii pe tărgi, alții în toiege,
fiecare rege
serba mortul care n-a mai înviat.
Iar un nebun, un nebun aromind a flori de cais,
învelit cu roaba, dar plouat cu găleata,
cuprinsese grâul în brațe şi – „Semiramis! Semiramis!'
şoptindu-şi în noapte, vorbea cu lopata.
Nici un copac. Nici o fântână.
Treceau hergheliile vântului sur.
Pe cerul crăpat ca un ciur
cresc stele, spunea cineva, *creşte țărână.*
Ne-au izbit cu bâtele. S-a-ncovrigat sângele-n vine ca
o salamandră.
Nu mai eram oameni. Împrejurimea părea o piele de drac
Şi-am auzit: „Iartă-le! Iartă-le, că nu ştiu ce fac..." –
din fiecare buleandră.

Regii din pont

Casa noastră n-a fost de aici.
Gândul nostru prin alte lumi a umblat
bunici de bunici,
leat după leat.
Credințele noastre nu erau de pământ.
Cu hurtele, cu miile,
dimineața de pe fiecare prispă, seara de pe fiecare mormânt
n-au venit să ne aşeze coroane, pe frunte, bucuriile.
Am băut din izvoare, am prânzit la săraci,
o preoțească smerenie semănarăm în lucruri

Prin văzduh, prin copaci,
ştiam ori de câte ori, Doamne, ți-i mâhnire, ori de câte ori
dori sau te bucuri.
O lege mai adâncă limpezea-n reculegerile noastre temeiuri
Nu belşuguri, nu veşminte –
proverbele ne-au aprins opaițe-nainte.
Din războaie ne-am întors cu aceleaşi suflete în alte obiceiuri.
Ne ştiau datinele şi ne pândeau mulți.
Sucurile, mana, aşezările
care au pus tuturor neamurilor toate întrebările,
de câte ori nu ne stară poveri... de câte ori desculți
n-am degerat pe mirişti, nu ne furară turmele, nu ne omorârâ miresele.
Fiindcă eram bogați şi-au voit să ne piară.
Mamele noastre s-au purtat ca-mpărătesele,
tații – ca munții, ca descălecătorii de țară.
Dar peste-armurile noastre de foc,
o! când şi-arunca noaptea năvoadele,
s-a abătut molima, au venit iscoadele
şi-au lăsat pustiul în loc.
Cioplind socluri şi dalii,
în dalta taciturnilor pietrari –
astăzi prin vorbele noastre visează pescarii Mangalii
de pe-ntinsul apelor mari.
Suntem acuma regii din Pont
ce urmăresc noaptea corăbiile,
ciugulind cu sufletele descărnate la orizont
din mers, boabe, ca vrăbiile.
Fiecare trup e-o cicatrice,
fiecare gând – un smarald.
Inima unde n-a fost niciodată cald,

să-nsereze aice!

Grație

doamne, te iert...
voi faceți parte
dintr-o lume din care eu am plecat
veți fi fost undeva sus vom fi undeva jos
dar voi v-ați bucurat de viață
şi noi de moarte ne-am bucurat
aproape că nu mai era lumină
sânii ei se umflau noaptea (şi noapte o să vină)
ca laptele fiert
în seara aceea am sărutat
un copil fără degete
câteodată trece un mort pe la noi prin grădină

Baladă

Un senin şi-o cergă-a brumii
ca din fundurile lumii
Pe doi cai, doi crainici teferi
lunecau sub alți luceferi.
Noaptea bocnă, ziua moină,
unul piatră, altul doină.
Rar, prin leat, desprinşi de lut,
călăreau în absolut.
Vremea, vâslă fără cârmă...
Inima, de cocs şi sârmă...
– Nu ne potrivim, fârtate
Tu vrei dor, eu vreau dreptate.
Eu vreau cer, tu vrei muiere.
Pagii leapădă tăcere.
Din pafta şi cicatrice
cad hulubi sau cad alice.

Câteodată prin haiduci
cântecul se face cruci.
Şi din nou, ca un lămâi
plin de chinuri, cel dintâi:
– Sus în deal, la ţintirim,
când om fi, ne despărţim.
Resorbiţi, curgeau pe ei
seri, eteruri şi scântei.
Şi-au mai mers aşa o goană.
„—Sufletul mi-i ca o cană,
prididi prin noaptea groasă
cel cu ramurile-acasă.
Am o doamnă cu-n cocon
de opt luni, în Sânt Ion
pântecele ei, ortace,
stă să-l nască. Primul tace.
Merge-ncovrigat în el
– cheag de jar – ca un cârcel.
Tu eşti singur. Ce-ai avut
e paragini şi trecut...”
Nu-ţi răspund, nu sunt... Tihnit,
caii curg în infinit,
Vremea vremuie nainte,
vocea fuge din cuvinte
şi văzând în nevăzuturi,
colomâzdre-apar pe scuturi.
La un mal, pe-o ţăcălie,
celălalt doarme, primul scrie.
scuturând pe vorbe sec
din tăciune de tutun:
„Spun ce n-aş fi vrut să spun –
Tu întoarce-te, eu plec!”

O constantă variabilă

în seara aceea bătrână
în seara aceea de metal şi andive
în seara aceea mult peste mână
în seara aceea când masive
în seara aceea când ți-am spus: din dreptul buzii e
un infinit până-n dreptul tăcerii
în seara aceea ca o perfuzie
în seara aceea flaut cicloane holocaust puzderii
în seara aceea mormăind a măcelar
în seara aceea catastrofic lărgindu-se-n sus
fără hărți fără mâini fără măcar
o țâțână-a abisului în seara nespusă nespus
de aspră sălbatecă deasă (aerul ca o capră
sărind printre fulgere cădea printre stânci)
în seara aceea macabră
în seara aceea de sedimente adânci
în seara aceea în picioarele goale
în seara aceea trecător spre saturn
în seara aceea când umbra n-a mai putut să se scoale
în seara din beci şi din turn
în seara aceea cu vânători de fermoare
în seara aceea de lord rupt în coate
în seara aceea în care
nemărginirea s-a-ntors de tot peste toate...

Lucrurile ca nişte semințe, ca nişte vămi

eu am trecut pe lângă ei şi le-am spus că am şi m-au
lăsat să intru
ea a trecut pe lângă ei şi le-a spus că n-are şi au
lăsat-o să intre
am mers apoi şi-am mers şi după un timp
am văzut că ne aflam tot afară şi nu era nimeni

atunci eu m-am aşezat pe-o piatră şi ea s-a aşezat pe o
piatră
şi-am aşteptat şi ei n-au venit
şi-am îmbătrânit aşteptând şi ne-am pietrificat
poate că există sau nu există acea trecere –

Spaţiu extras

a ieşit dumnezeu la vânătoare
(de mic vedea îngeri)
şi-a tras în mine c-o floare
şi-a izbucnit primăvara
ninsoare
seara
departe
o! tunet o! moarte
o! plângeri
marsupiu de soarte
tu ieşi el iese eu ies
vânătorule care tiveşti pomii cu-oroare
şi luna cu borţi –
a ieşit dumnezeu la cules
potcoave de morţi

Antagonii

oraşul acela a fost poate sat;
nu-i nici frumoasă lumea, nu-i nici urâtă;
ce am început? ce am terminat?
câtă pâclă străbătui? mai este câtă?
pământu-acela a fost poate apă;
aeru-acela a fost poate foc;
rătăcire din care şi-acum se adapă
un fel de zbor straniu, din loc în loc.

orice-i mult prea mic. s-a născut să nu ţină
(muntele, marea – pisoi de pripas)
de frig şi-ntuneric, nici o lumină.
poate că – absenţa e tot ce mi-a rămas.

Tânăra primăverii lighioană

zălog de sânge doi metri de foc
pe caii mei de ger şi sare
cu ciocul verde şi cu puii-n cioc
trecutu-ncearcă apa la vărsare
se gudură cu-alaiele de peşti
magnetici ia în ghiare câte-un râu
şi-ncepe-a aiura... precum tu creşti
înfăşurată-n plete-n melci în grâu
din care ciugulesc bobocii iuţi
ai unei lighioane tinere din stele
te gustă ori o guşti iar când săruţi
din fuga apei tremurele-acele
(sub care prund haotic doarme jarul
şi-n ce coşmar celest un fum tresare?)
la-mpreunarea dulcelui cu-amarul
acolo unde râul intră-n mare
lumina se desparte în mai multe
şi ţandară cu ţandară mă pierde
ori vine-un prost ori vântul stă s-asculte
cu puii-n ciocuri şi cu ciocul verde

Coşmar

foamea pune în strigoi
umbre strâmbe. fluturi goi.
cât ţin loboda şi ştirii,
urme-ale putregăirii.
îngeri de piele şi os –

din care iaduri v-a scos?

Râul de moarte

Tulburate drumuri ne cer.
Apă, foc, pământ, cer.
Stihie cu stihie. Şi scorii.
Bună seara, lujerul florii!
Nou-i vechi şi vechiu-i nou.
Dăm de-a dura o roată şi-un ou.
Spate-n spate, să nu cadă,
trecător cu umbra pe zăpadă –
Om şi umbră vin din hău
Poate-un pas bun. Poate unul rău
S-au adunat copacii
ca să facă umbră vacii.
La poalele pădurii
deapănă lotrii şi furii
un lapte ciudat. În ciubere
se-adună spuma, să zbiere.
Ştii un lucru? L-am ştiut.
Viitorul a trecut.
Câte regate cuprinde un cal?
S-au adunat mal cu mal,
să-mpiedece râul. Râul de moarte.
Apa curge mai departe.
Ca timpul. Ca norii
Bună seara, laptele florii.

Pretutindeni, niciodată

... iar omul, un om care umbla în bărbie
(vorbiți ca nişte geamandane. Ce parcă
plecăm undeva?) Omul acela adie
über allnie... şi n-o să se mai întoarcă

Botezată fu pâcla de o mie de ori
(murise calul sub el, în cer ziua murise)
apa-i colorată şi plină de flori –
unde-au pierit meduzele, de-atuncea-s, abise
O! tot compotul de măşti la care n-a supt
nici leatul, nici umbra, nici şoapta...
drumul merge înainte şi singur şi rupt.
Mortul a luat-o la dreapta.
Voi, nimburi! voi nimburi! voi, nimburi
de care doar pulberea trece –
vraişte la care mă-mbăt...
Mortul a luat-o-înainte, drumul fuge-ndărăt
sec, tulbure, straniu, repede, rece.
O, cel mai greu timp dintre timpuri,
cea mai grea amprentă!
Un os de copil, un cerc, o absentă
sintagmă rămasă-n omăt...
Patetice schimburi, patetice schimburi –

Târziu pontic

Porţi de fapt de margine de lume.
Cerci o mreajă-a somnului, un nor.
Părţi de fulger. Părţi de viitor.
O! eteruri, numere şi sume
absorbind alţi nori la rândul lor...
Ce ninsori elene-arzând în zorul
Zărilor himerei – O! pleiade,
voi veniţi pe urmă precum corul
despletitelor colocvii statuare,
într-un fel de vid necumsecade.
(Forme... forme-n care se decade)
... într-un fel substanţial de clare
linii de efect ori de femeie ce-au deschis

periplul şi-l încheie.
Cetluind cu foşnete uitarea
(tragic personajul mogâldeaţa)
voi veniţi pe urmă, sunteţi marea.
Şi nisipul veşnic. Aţi fost gheaţa.
Ca dintr-o eroare-n alta munţii
Sciţiei – metaforă cu-absenţe
mă străbat din dreptu-n dreptul frunţii
(tragic personaj de rege-n zdrenţe).
Pantomină-a arborilor vieţii
presărând cu sâmburi dimineaţa.
Amfiteatru încă, sub nămeţii dezbrăcării-n temple
Sau paiaţa.
Sau podişul împărat şi scamator
Sau o gheară dulce de herete.
Sau descolăcindu-se uşor,
şerpi de foc –
O, pulberi... O! planete,
adunări tăcere! Dădum pinteni
veacurilor. Tobe călătoare.
Bice reci de sânge pretutindeni
Şi corăbii oarbe. Sau e soare.
fără ca să fie. Totul fuse.
Munţilor, voi turme-n care ninge
din civilizaţii suprapuse!
Tu, zănatic istm, îngust laringe
îndopat cu sori. Enorme spaţii
între câte lumi şi câte-ambiţii, vai...
Un butoi pe care împăraţii
călărind pe pulberi, fabule şi scai,
străbătând genune de genune,
au sosit la ţărm. Prăsiră zarvă.
Între ce nu este şi ce spune,
creşte-amurgul: unica mea larvă.

Fruct frumos de marmoră, te pleacă!
Ai să fii al dălții sculptând spume.
Poate-această ceață-a fost o cracă
(Lumea curge Curge nici o lume)
Părți de haos – Logaritmi – Ori glume
ce-or fi colorat cândva Olimpul
(soarta mării-i pururea izvorul)
voi veniți de-a-ndoasele ca timpul
care curge-alături, care nu e –
şi plecați venind ca viitorul.
Focuri pure-ntoarse-ntr-o statuie.
O, zăpezi elene, ritmând zborul
frizelor erorii, spume-anume,
voi veniți pe urmă precum corul.
Porți de fapt de margine de lume.

Călătoria cea singură

O singură dată treceam pe-acest drum şi niciodată apoi
O singură dată şi pe urmă uşa tăcerii din noi
Bălăbănind pe balamalele ei
Se deschide şi se închide – hei!
Şi niciodată nu ne va mai fi trecerea pe-acest drum
Pe care n-a călătorit de două ori nici un om de amintire
şi fum
Şi care ne ocârmuie pământenele glesne
Sus, în lumină, din bezne
şi
de la noapte la zi.

Descântec

Încă nu? Sau încă da?

Grindinişul surd prăda
Încropeala pirpirie
Bocănind cu pietre-n toate
Sau de linişte târzie
Abia presărată-n gând
Sau de parcă, sau de poate –
Poate unde? Poate când?
Încă da sau încă nu?
Du-mă cântec. Nu mă du.
Nu mă du pe und' se duse
Răsădirea lunii-apuse,
Fus orar şi alte fuse
În străfundu-amiezii-n vetre
Bocănind cu piatra-n pietre.

Cimitirul din stepă

Țintirimele turceşti călătoresc,
spațiu-aleargă, pulberea mănâncă
oamenii şi timpul. Pitoresc
toate pleacă. Noi rămâneam încă.
Noi rămâneam încă. O-mbătată
cu privirile, cu sângele, cu mintea
arcă-a deznădejdei când şi-arată
cancerele stepei, dinaintea.
Prăbuşiți sub clopotul-reptilă
al cenuşii sacre şi-ntre-azururi
de boli mari, dar macerați de silă –
noi rămânem martorii de-a pururi
ai acestor dure legi de-aramă;
roua-nțeapă; visu-i pe din două –
cuget, cuget, ploaia de destramă
... şi-de-atâtea toamne-n mine plouă.

Grupuscul hipnotic

pe pieptenul tău giuvaerele mâinii
luminează nesiguranța
fructe-miracol opalescente sticloase
liniştea e plină de ochii mei
domiciliul văzduhului să fie un fluture funebru
o droaie de țipete şi de boabe de măzăriche
să ningă din ei
şi acel peplum în care ne aveam casa
habar să n-aibă...

Abia se-aude lumea

Un fel de timp ne-alungă, un fel de timp ne sare,
pierzându-ne prin vagul suiş dintre grătare
Crezi timpul că măcar a ocolit o frunză?
aştepți privind în golul prăpastiei ori ți se
năzare iar tărâmul halucinant...
Pornise
tăcerea să se-arate şi luna să se-ascunză
şi jivina pădurii să iasă jucăuşă
din bungete, din scorburi, din bahne şi viroage
de care-adâncu-i tulbur, de care vântul trage
spre fundul vizuinii. Iar vizuina-i lungă.
Mahmur de-a pururi, unul – un fel de timp ne-alungă
şi altu-n prăvălirea-i de râu şi glonț ne sare
Ca praştia cu două crăcane şi un zgârci
ochind prin apă vidre sau răgălii. Sau rare
închipuiri de piatră. Intercalat bizară –
cu cine-i scrie morții, pe-acest şirag de hârci,
privirea ta în golul abisului?
Afară,
de tine n-am pe nimeni. Tu nu ai fost iubita,

eu nu am fost ulciorul ce curmă setei mersul.
Mefisto ne trimite într-un cupeu copita.
O frunză cade-n susul şi-adună universul
tăcerii. Abur soare.
Dar vizuina-i lungă.
Ce fel de timp ne sare? Ce fel de timp ne-alungă,
pierzându-ne prin vagul suiş dintre grătare?
Plăpânda, furioasa, albastra, amăgita...
Ca laptele. Ca seva. Ca sângele. Ca zborul.
Tu nu vei fi ulciorul. Eu nu am fost iubita.
Abia se-aude luna, cum şterge-n treacăt norul.

Şi ai să mori iubito...

Se tunde iarba. Se coseşte fânul.
Pământu-i o felie de pâine grunjoasă.
Bătrâna cenuşă a zilei. Bătrânul
nopţii craniu de pâine. Ce-ţi pasă,
neiubito... Aici lumea se imită.
Abia zgârii puţin, că sub coaja
părelniciei viermuie iadul.
Se-aruncă resturi. Ciuruie găurită
mreaja cerului. Fadul
cer prefăcut în gunoaie
şi-acoperind stele. Eşti poezia prin casă
(cu pomeţii şi ochii vineţi de ghionturi,
cine te-a bătut femeie frumoasă?)
a zodiacului nostru... Oraşul se moaie.
Întinderi fără mit. Câmp fără orizonturi.
Aici lumea se imită. ţara-i de ploaie.
Abia zgârii puţin şi ţâşneşte absurdul.
Femeie frumoasă, ai să pleci în războaie
şi-ai să mori, neiubito. Dintr-o tigvă de câine,
sinuoasă ca apa, strecurată ca furtul,

iarba răsare prin ceață. E ieri? E mâine?

Drumul de creştere

un sfredel care zboară mimând sicriu şi om,
cu ciocul şi cu gheara scriind ca o peniță –
ciocănitoarea-ncearcă pieziş din pom în pom,
pe surda frenezie-a gunoaielor sporind,
s-audă-n vietatea sub scoarță, ce guiță
ca mâzga de la Babel, ca pleava de la Ind,
amicilor gângănii puzderii şi morişcă
o! porcuşorii nopții o! larva o! păduchii
copacilor fantastici, alaiuri de-asmațuchi,
de molima himerei ori cai (ai cărei febre!?)
cum forfotă, cum tace, cum bombăne, cum mişcă
popoarele de ouă, metafora cenuşii
ca iarba, ca nisipul, ca frunza, ca viermuşii
ce croşetând pădurea barocă – din vertebre,
inele, orgi, coroane, umbrele şi-ascetisme
deşurubează-o lume... (nelumea cărei pizme?)
pe umărul tăcerii se-aşază-un vânt şi moare
cu tine-n jur deodată țâşnind, ciocănitoare,
ce scrii ca o peniță, cu gheara ori cu ciocul –
nedumerirea, soarta, coşmarele, norocul.

Timpul în cârji

Din depărtare, timpul
plecat în cârji pe stradă
păru – târându-şi umbra –
un cântec de tăgadă;
zvârlind în cer cu paseri,
luna scăldată-n moarte
clădea pe țărm uitare...
– şi totul fu departe

Pod absurd

De mâine-ncolo-abisul...
Ei, ce! Au nins pe ape
nadirele-agoniei.
O, totu-o fi aproape,
aproape ca sentința...
Umbra-şi târî zdrobită
semințele pe trepte.
Ce scară nu imită
(genunchii zării-s putrezi)
în sinea sa, o targă?
Cei trişti, ei ştiu s-aştepte.
Cei orbi, ei ştiu să meargă.

O apă care-şi cântă singură

Fie! templele s-au închis.
Glorie luată în derâdere
ca solzii pe o apă
care-şi cântă singură
Balustradă în ceață.. .
S-au dus de la mine
câştigul şi zarva
S-a dus de la mine somnul
Ochiul de uliu
viermuie pe altarele mării

APA DE APOI (1990)

Ancoră

Om de lacrimi om de ploaie
cârlige
credeam că suntem pe pământ, eram
pe-o corabie
pădurea care merge şi viaţa care stă
eu-n bulendre tu-ntr-o hanţă.
Ce importanţă mai are
ce are importanţă?
Deocamdată soarele urcă şi frige
şi frige
noaptea va cădea în mijlocul zilei

Styx

Râul timpului urlă
Pe la ferestre: cadavre
Împărţeam frigul morţii
ca pe o raţie de pesmeţi în tranşee
De nici un lucru
sufletul meu nu se-apropie

* * *

timp ticălos, umbre şi vânt
femeia îşi trecuse un picior peste piciorul bărbatului
cealaltă pereche de picioare
al doilea picior al ei şi-al doilea picior al lui
nu se vedeau.
doar din ea o jumătate de ou
doar din el o treime de mână
trenul îi lipea şi-i deslipea
noaptea zdruncina din când în când
ca Styxul
ceva se face mai uşor

cu fiecare gând

* * *

Florile. Câteva obiecte pline de praf
pe câmp.
Eternitatea se fărâmițează.
Ceva e prea mult.
Fragi albastre.
Bureți roşii.
Ocult –
pas de cenuşă

* * *

Am furat, să mă joc.
N-am ajuns la fructul neîntâmplat.
Nu-i nici o fântână de-ajuns de adâncă.
Am trecut prin flăcări şi n-am învățat
să mănânc foc.
Focul în schimb, din mine, mănâncă.
Şi mânca... Trează
trecere-n mister.
Două clonțuri de vultur desenează
cu măruntaiele mele stele pe cer.

Charon

Erau scame, o ceață
era-n fața ochilor azi-dimineață.
Mein Gott! Meine Frau!
ca pe-un scripete
suiau coborau
mutele sumbre

torențialele țipete.
Totdeauna au venit la mine arătări, umbre
de oameni care fuseseră şi nu mai erau.

* * *

Există un drum la jumătatea
umbrei şi-a luminii
în care singurătatea
îşi dă întâlnire cu linii
soli ai nedumeririlor Focul
Pământul, Apa şi Aerul
de-avalma acolo îşi vântură vaierul
şi-aşează imperii
Există un drum la mijlocul
tăcerii.
El n-are de-a face cu moartea şi viața.
Mă despart acum de trupul meu
N-am fost şi nu eram O pulbere
se scutură deasupra apelor
Pe toate lucrurile
a rămas pata greşelii de a fi.

* * *

Viața nu s-a uitat niciodată în ochii noştri.
Rănit şi cicatrizat aiurea, văzduhul
Cruste. Sau norii cojindu-se întorc
pe dos cerul. Zboară prin aer
saltimbanci cu capetele-n jos, cu picioarele
în sus ca praştia. Dintr-un călcâi de copil
izvorăşte marea.
Din mare a izvorât mitologia.
Orizontale şi verticale corăbii

umplu spațiul dintre vocale şi valuri,
Limbajul deosebirii.
S-au pretins trandafirii până sub timp.

* * *

Munții defilând prin naufragii
fericiți cei
care pot fi îmblânziți cu cărți
aici printre păsări împăiate
dumnezeu n-are martori
timpul nimănui.
toți abandonau
am vrut s-ajung în finală
dar m-am împiedecat
în propriii mei nervi
ca-ntr-o pânză de păianjen
şi-am căzut
Am căzut
într-un timp
fără timp
nu erau mai buni
cei care-au câştigat

* * *

Pădurea nu judecă
Tăcerea nu se deschide
Viața s-a terminat
Cineva mă strigă din umbră
Dar moartea nu s-a terminat
poate arborii şi păsările
poate lucrurile
noi nu suntem liberi

poate arborii şi păsările
ca pe-un scaun în alt scaun
mi-aşez înlăuntrul oaselor
trupul ca-ntr-o valiză
înlăuntrul trupului –
urme întrebuințare n-au
e carnetul fără nici o pagină
al amneziei care începe.

* * *

ploaia face loc din timp în timp
culorilor
zboară scurt păsările trebuinții
dar ținutul e orb...

* * *

n-am venit să stau, am venit să plec
eu stau numai în mers
rareori cumpăr, nu-mi place să vând
sălaşul meu sec
e plin cu de toate, ca un vers
care nu se mai termină, ca o cină
de taină pierdută... Nu ram Nu rădăcină –
o plămadă, un aluat, un gând
care mă precede şi mă urmează
din munții voştri am făcut o singurătate
mai deasă ca pănura, mai deasă
ca singurătatea.

* * *

Vântul se strecoară printre case şerpeşte

mușcă sau are un cleşte
cu care strânge, farmă și strâmbă
drumuri, munți, metereze
ca o duminică amânată, ca o sâmbătă
în care vin să te-aresteze
Împrăştiate ici-colo dar treze,
ultimile zdrențe de curcubeu –
ultimul bufon care-a avut cuvântul.
Aş vrea să pot să nu mai fiu eu
Se strecoară printre oase vântul.

* * *

păsări cât furnicile
mi-au spart peretele
în geam
cântă duhoarea
solstițiilor
nici un mister
fereastra: țăndări

* * *

câte vieți date întâmplării de zestre
câte clipe de gheață câte şoapte
câte biciclete câte ferestre
câte morți aşteptându-şi rândul
câte vrăbii urbane câte mierle campestre
câte cuie roşii zi şi noapte
găuresc pământul...
Umblă prin pod
îngerii-n cârji, amiaza de-a buşile.
Ca-n cântecul înecului.
Fachirii înțeapă cu simboluri păpuşile.

Sânge şi ceară se-ncheagă pe sfeşnic.
Litere... litere... nuanțe ale eşecului,
grădini altădată grele de rod.
Câte culori acum şterse şi mute,
câte cute –
voi obrajii apei! Tu exod
veşnic.

* * *

N-am grădină însă am râme şi plină
mi-i neliniştea cu bile de cucută
struțul e clopot şi dimineața o să pută
cad frunze la dumneavoastră pe planetă Rugină
de lux Ore care se aruncă-n latrină
din mie în mie din sută în sută
ca nişte coji de lămâie ca nişte îngeri de făină
Vreți să vă dau râme de la mine din grădină?
Târâşi ca dezertorii, julindu-se la frunte,
de două zile luna se cațără pe munte.
Spre umerii de gheață ai Alpilor, cu pliscul
de trăznet vulturi hulpavi sparg oasele şi discul
şi platoşa acestui zurliu de cascador.
Sau carnea lui nu-i carne, sau rănile nu-l dor,
că urcă mai departe... Când o s-ajungă-n vârf,
va să-şi decearnă Pluto argintul unui stârv.
Din fundul mării temple excentric taciturne
înfăşură abisul ca brâul unei urne.

Zăpadă

Atâta puritate
mă descurajează

* * *

Coarnele lunii scurmă-n păduri
se deschid izvoarele
Ulise intră în port
De la mort la mort
fug veştile prin pâclă şi zgură
Juri
că e alfabetul cu care soarele
singur înțelesul îşi fură.
Putrezeşte-o armură
sub marele
linişții cort.

Vântul şi zăpada

totul a durat
cât ne-am spus minciuni
când ne-am spus adevărul
se spulberă prietenia şi dragostea.
rămase
un pământ ars
dar tu spuneai adevărul chiar şi când mințeai
iar eu mințeam chiar şi când spuneam adevărul
dintr-o experiență a zădărniciei
dintr-o zădărnicie a experienței
doi trecători
nedumeriți ca iubirea.

* * *

vântul e de fier şi trăznet
vântul are un joagăr taie copacii
are un baros mare sparge munții

are un cnut biciuie marea
vântul e de păcură şi crimă

* * *

Umbre şi ele obosite, scaunele.
Tavanul e rănit pe-alocuri de o lampă.
Absorb lumina fără vlagă obiectele din restul
odăii ca o grotă. E vata sau e norul?
Tăcerea, vestea, încetul
mers a fel de fel de obsesii..
Tavanul e rănit pe-alocuri de o lampă.

* * *

Are putere clipa aceasta pierdută
să stăruie în mine şi-n pătratul ferestrei.
Sunt vise la care lucrăm prin somn toată viața
reluându-le întruna. Variante ameliorate.
Sau credem a le desăvârşi făcându-le în noi
ventuzelor acestea din ce în ce mai mult
loc. Sperăm să se sfârşească. Ultima
formă a visului să fie fără cusur.
Eroare. Nimic nu se încheie.
Oricum, oricum – nu le sfârşim
decât odată cu propriul nostru sfârşit.
Are putere clipa aceasta pierdută...

* * *

O stea răsare pe munții ceilalți.
Se va stinge curând
(Brazii-s atâta de înalți…
Norii-s atâta de sus...)

cel mai trist om de pe pământ.
La ei în grădină sau la noi în gând,
nimic nu răsare şi nimic n-a apus.
Fără nici o lumină –
două cuvinte s-au făcut cioburi.
Norii, brazii, puţină
tăcere...

Cuprins

- PANOPTICUM 1943
- OMUL PROFILAT PE CER (1945)
- CÂNTECE NEGRE (1947)
- ESEU (1966)
- ERAU ANOTIMPURI CIUDATE (1939-1944)
- FETELE SE UITĂ PRIN POMI
- DIMINEAŢA NIMĂNUI (1967)
- SUB LAMPA TOAMNEI
- PORTRETE
- OAMENI FĂRĂ BASME
- MĂTASE MĂRUNTĂ
- NECUNOSCUTUL FERECTRELOR (1969)

- CÂRTIŢA ŞI APROAPELE (1970)
- CIMITIRUL DIN STELE (1971)
- DEASUPRA DEASUPRELOR (1971)
- INTEROGRARAREA MAGILOR (1978)
- DRAGOASTEA E PSEUDONIMUL MORŢII (1980)
- CĂNTECE ÎN POZIŢIE DE TRAGERE
- REGII DIN PONT
- APA DE APOI (1990)